

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 439 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Υπόσχονται “Ανάπτυξη” και “Εξοδο από τα Μνημόνια”,
ψηφίζουν Μεσοπρόθεσμο 2019-2022 με νέα μέτρα 5,1 δις ευρώ

Να ανατρέψουμε τα ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ!

Απεργία 30/5

Κόντρα στην «Κοινωνική Συμμαχία» γραφειοκρατών-εργοδοτών

σελ. 4

Πολιτική

Θύελλα στη Ιταλία - Τρुकυμία στην ΕΕ

σελ. 10

Ίλιντεν

Η αστική εθνική παραχάραξη της ιστορίας

σελ. 14

Μάης '68

Η εξέγερση του Μάη του 1968 [μέρος β']

σελ. 15

16ο Αντικαπιταλιστικό Campring: 28/7 - 5/8, Μονολίθι Πρέβεζας

Από τις 28 Ιουλίου έως τις 5 Αυγούστου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη οργανώνουν για 16η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό campring. Χώρος διεξαγωγής θα είναι το campring «Πανόραμα» στο Μονολίθι Πρέβεζας.

Το Μονολίθι είναι μια μεγάλη παραλία αμμουδιάς στις ακτές του Νομού Πρέβεζας με μήκος 25 χλμ. Όπως σε όλες τις παραλίες του Ιονίου, είναι πολύ έντονο το πράσινο στοιχείο με τα δέντρα να φτάνουν σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Πολύ κοντά στην Παραλία βρίσκεται το προστατευόμενο δάσος του Μονολιθίου και η αρχαία Νικόπολη. Το campring απέχει μόλις 11 χλμ. από την Πρέβεζα και 36 χλμ. από τη Λευκάδα.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές-φοιτητές-άνεργους, 85€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του campring. Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα

9 και 11€ την ημέρα. Για τη μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά, υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

1. **70 χρόνια απ' την παλαιστινιακή Νάκμπα («καταστροφή»)**. Ο αγώνας για Ελεύθερη Παλαιστίνη σήμερα. Οι απειλές ΗΠΑ και Ισραήλ για νέα ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή. Η απάντηση του αντιπολεμικού και αντι-ιμπεριαλιστικού κινήματος.

2. **Η ελληνική λογοτεχνία μεταπολεμικά**. Τα βασικά ρεύματα και ιδέες, έργα και συγγραφείς. Η αξία της στο σήμερα.

3. **Σε Ελλάδα και Τουρκία: Πόλεμος στον πόλεμο, με όπλο τον Εργατικό Διεθνισμό!** Η πορεία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η κοινή πάλη και απ' τις δύο πλευρές του Αιγαίου για την αποτροπή του πολέμου, ενάντια στις αντιδραστικές αστικές τάξεις και τους ιμπεριαλιστές. Η πολιτική και τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος, ενάντια σε αστούς και «αριστερούς» πατριδοκάπηλους. Η στάση των κομμουνιστών διεθνιστών.

4. **«Εξοδος απ' τα Μνημόνια»: ο ελληνικός καπιταλισμός σε μια νέα φάση της χρεοκοπίας του**. Οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Οι κίνδυνοι που απειλούν τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι δυνατότητες για ένα νέο κύμα αγώνων.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών, για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του campring, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά. Θα υπάρχουν επίσης προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών.

Στο χώρο του campring θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ**ΘΕΡΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟΣΤΑΣΙΟ 2018:****Σε τούτη τη γιορτή είστε όλοι καλεσμένοι!**

Μετά την απόλυτη επιτυχία του περυσινού εγχειρήματος, του πρώτου Θερινού Βιβλιοστασίου, και σε πείσμα των χαλεπών καιρών, αποφασίσαμε να διοργανώσουμε για δεύτερη φορά μια γιορτή για το βιβλίο που αγαπάμε και υπηρετούμε με μεράκι και θυσίες.

Έτσι, φέτος που η Αθήνα κηρύχθηκε «Παγκόσμια Πρωτεύουσα του Βιβλίου 2018» αποφασίσαμε να δώσουμε ιδιαίτερο νόημα στο εγχείρημα, διοργανώνοντας το «ΔΕΥΤΕΡΟ ΘΕΡΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟΣΤΑΣΙΟ - 2018», στον όμορφο κήπο του «Μουσείου Εξοριστών Αη -Στράτη», στον Κεραμεικό.

Εκεί θα παρουσιάσουμε όλοι τα βιβλία μας, βιβλία ιδιαίτερα και ανορθόδοξα, πέρα από τη λογοτεχνία του συρμού, βιβλία με ιστορίες ανείπωτες, βιβλία τολμηρά, χωρίς ημερομηνία λήξης.

Ταυτόχρονα, θέλουμε να δώσουμε το στίγμα ενός άλλου πολιτισμού, ενός άλλου «ήθους» που προκρίνει την αυτό-οργάνωση, τη συνεργασία, τη συμπόρευση, την αμφισβήτηση, την αντίσταση, τη δημιουργία και την αλληλεγγύη.

Έτσι, επιθυμούμε το «Θερινό Βιβλιοστάσιο 2018» να γίνει χώρος πολιτιστικών εκδηλώσεων, και καλλιέργειας μιας νέας σχέσης με τον αναγνώστη.

Πιστεύουμε αυτή η συνεργασία μας να συνηχιστεί και να διευρυνθεί σε ακόμη περισσότε-

ρα επίπεδα, ώστε να γίνει το ξεκίνημα για μια νέα άνθηση της «εκτός των τειχών» βιβλιοπαράγωγής.

Το «ΔΕΥΤΕΡΟ ΘΕΡΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟΣΤΑΣΙΟ - 2018» είναι ένα αυτό-οργανωμένο γεγονός, μια άσση βιβλίων και ιδεών στην καρδιά του καλοκαιριού.

Από ΠΕΜΠΤΗ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ έως ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 2018, στο «ΜΟΥΣΕΙΟ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ ΑΗ - ΣΤΡΑΤΗ» Αγίων Ασωμάτων 31, Κεραμεικός, Αθήνα

Σας περιμένουμε!

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Γιάννενα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Κατατέθηκε στη Βουλή και πρόκειται να ψηφιστεί την Πέμπτη 14/6 το εφαρμοστικό Μεσοπρόθεσμο 2019-2022 (συνοδεύεται από το «Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής»), που επί της ουσίας είναι ένα νέο μνημόνιο χωρίς αριθμό. Το νέο αντεργατικό και αντιδραστικό τετρατούρημα περιέχει τα δεκάδες προαπαιτούμενα της 4ης «αξιολόγησης», όπου ενσωματώνονται οι κάθε είδους παρεμβάσεις και των τριών μνημονίων (πάνω από 700 αντεργατικοί νόμοι), καθώς και αυτά που έχουν νομοθετηθεί για το 2019-2020, η κατακρευση των συντάξεων και το κατέβασμα του αφορολόγητου ορίου στα 5.600 ευρώ. Ο νέος κύκλος των βάρβαρων μέτρων περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, νέες παρεμβάσεις στα εργασιακά σε βάρος των εργαζομένων, νέα χαράτσια του ΕΝΦΙΑ (κυρίως για τα λαϊκά νοικοκυριά, λόγω αναπροσαρμογής των αντικειμενικών αξιών στο 60% των περιοχών-ζωνών της χώρας), χειροτέρευση της νομοθεσίας για τα κόκκινα δάνεια, τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και τα προνοιακά επιδόματα, ξεπούλημα για ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία κ.ά. Υπολογίζεται ότι το συνολικό κόστος των μέτρων – μόνο των άμεσων – που περιέχονται στο νέο Μεσοπρόθεσμο θα φτάσει τουλάχιστον τα 5,1 δις ευρώ! Αυτά πρέπει να προστεθούν στα 67 δις που στοίχισαν στους εργαζόμενους τα μέτρα (μείωση κοινωνικών δαπανών, συντάξεων, μισθών, φορολογική αφαίμαξη κ.λπ.) της περιόδου 2010-2018. Έναντι όλων αυτών των εξωφρενικών και εξοντωτικών βαρών, που θα πέσουν στις πλάτες των εργατικών και λαϊκών μαζών, η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα προπαγανδίζει ότι θα υπάρξουν **εξισορροπητικές** κοινωνικές παρεμβάσεις, που θα προκύψουν από τα προβλεπόμενα αλλά και αρκετά αμφίβολα και προπαγανδιστικά υπερπλεονάσματα των προϋπολογισμών μέχρι το 2022.

Μεσοπρόθεσμο 2019-22 Νέο μνημόνιο χωρίς αριθμό

Μερικά από τα νέα μέτρα

1. Τα πρωτογενή πλεονάσματα ακολουθούν **σταθερά ανοδική** τροχιά: από το 3,56% του ΑΕΠ το 2018, σε 3,96% το 2019, 4,15% το 2020, 4,53% το 2021 και **5,19% το 2022**. Με βάση τις προβλέψεις για το ΑΕΠ του 2022, το «πλεόνασμα» θα πρέπει να ανέλθει στο αστρονομικό ποσό των **10,8 δις**. Όπως είναι κατανοητό, αν αυτό γίνει κατορθωτό, αυτά τα αστρονομικά «πλεονάσματα» θα προκύψουν από τα αντιλαϊκά μέτρα, μιας που η ανάπτυξη, αν υπάρξει, υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις θα είναι αναιμική. Μετά το 2022 και ως το 2060 τα πλεονάσματα θα πρέπει να είναι πάνω από 2% του ΑΕΠ.

2. Το ΑΕΠ, σύμφωνα με τις προβλέψεις του Μεσοπρόθεσμου, το 2018 θα αυξηθεί κατά 2%, το 2019 2,4%, το 2020 2,3%, το 2021 2,3% και το **2022 1,8%**. Ακόμη και οι δικές τους εκτιμήσεις προβλέπουν μια επιβράδυνση μετά το 2019, ωστόσο η ανυπαρξία επενδύσεων, κυρίως παραγωγικών, (συνολικά τα επόμενα 5 χρόνια εκτιμούν **45 - 50 δις. ευρώ** από το ΠΔΕ και τη «συνεργασία της κυβέρνησης με τα διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα») και ιδιαίτερα η δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού καθιστούν εξαιρετικά ανεδαφικά και αυτά τα γλίσχρα και περιστασιακά ποσοστά ανάπτυξης.

3. Πέρα από την ήδη ψηφισμένη μείωση των συντάξεων από 1/1/2019 κατά 18%-30% ή και περισσότερο, θα υπάρχουν και νέες ραγδαίες μειώσεις. Όπως λέει το Μεσοπρόθεσμο, από το 2025 «...η κρατική χρηματοδότηση θα καλύπτει μόνο την εθνική σύνταξη (4,8% του ΑΕΠ) ...».

4. Με τη λήξη του νόμου Κατσέλη (31/12/2018), αυστηροποιούνται όλες οι διατάξεις για την προστασία της πρώτης

κατοικίας.

5. Όλη η δημόσια περιουσία μπαίνει ενέχυρο στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM), έναντι του χρέους, ώστε, σε περίπτωση αδυναμίας αποπληρωμής των δόσεων, να «πληρώνεται» απευθείας. Ιδιωτικοποιούνται ΓΑΙΑΟΣΕ, Δημόσια Επιχείρηση Αερίου (ΔΕΠΑ), λιγνιτικές μονάδες της ΔΕΗ κ.λπ.

6. Τα αποθεματικά των φορέων της Κεντρικής Κυβέρνησης (Πανεπιστημίων, Νοσοκομείων και γενικά όλων των κρατικών Νομικών Προσώπων, Δημοσίου Δικαίου και Ιδιωτικού Δικαίου) μεταφέρονται υποχρεωτικά σε κοινό λογαριασμό, που τηρεί το Δημόσιο στην Τράπεζα της Ελλάδος.

Όλα τα παραπάνω, αν και σημαίνουν παραπέρα φτωχοποίηση του ελληνικού λαού, λεηλασία της δημόσιας περιουσίας, παραγωγική παρακμή, υψηλή ανεργία, υποαπασχόληση, χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων και μετανάστευση της νεολαίας, η αντιδραστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, συνεπικουρούμενη από τους υπόλοιπους μνημονιακούς, συνεχίζει την πολιτική του ψεύδους και της εξαπάτησης. Μιλάει για επαναφορά των αρχών της επεκτασιμότητας των ΣΣΕ και της ευνοϊκότερης ρύθμισης ως τετελεσμένο γεγονός, για τη ντροπή των «κοινωνικών μερισμάτων», αν και τίποτα από αυτά δεν ισχύει στην πράξη. Αντίθετα, αρνείται την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ, διατηρεί το αίσχος του υποκατώτατου μισθού (510 ευρώ μεικτά για τους νέους κάτω των 25 ετών), διατηρεί το άθλιο κόλπο των «ενώσεων προσώπων», μέσω των οποίων υπογράφονται συμβάσεις με μειώσεις μισθών και δικαιωμάτων, ενισχύει με όλα τα μέσα την ανασφάλιστη

και απλήρωτη εργασία, τους μαυραγορίτες επιχειρηματίες που δίνουν «μισθούς» 200-400 ευρώ κ.ά.

Το χρέος και η «καθαρή έξοδος»

Ο Τσίπρας και η παρέα του εκλιπαρούν έστω και για μια μικρή παράταση της αποπληρωμής του χρέους, μιας που γνωρίζουν πολύ καλά ότι τίποτα παραπάνω δεν πρόκειται να επιτύχουν. Άλλωστε αυτός είναι ένας από τους λόγους που κάνουν αυτοκτονική την πολυδιαφημισμένη έξοδο στις αγορές (με επιτόκια 4-5% και με ανοδική τάση) και πολύ περισσότερο τη λεγόμενη «καθαρή έξοδο». Με χρέος στο 190% του ΑΕΠ σήμερα («εξαιρετικά μη βιώσιμο» το χαρακτηρίζει το ΔΝΤ), με την ελληνική οικονομία σε αποσύνθεση, με το ξεπούλημα όλων των δημοσίων επιχειρήσεων, με «μισθούς» των 200-400 ευρώ, με την κρίση της ΕΕ και του παγκόσμιου καπιταλισμού, μόνο ως το μεγαλύτερο ανέκδοτο μπορεί να χαρακτηριστεί η **έξοδος από τα μνημόνια, έστω και χωρίς αριθμό και χωρίς ημερομηνία λήξης**, με ή χωρίς την ΕΕ και το ΔΝΤ.

Αυτή η κατάσταση του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, που μας οδηγεί διαρκώς στη φτώχεια και την εξαθλίωση, δεν διορθώνεται με αλλαγή κυβερνήσεων. Όσες κυβερνήσεις και αν αλλάζουν, αν υπηρετούν το καπιταλιστικό σύστημα, τα πράγματα για μας τους εργαζόμενους θα γίνονται διαρκώς χειρότερα και η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου όλο και μεγαλύτερη. Χρειάζεται να κάνουμε μια τομή στη σκέψη μας και μια πολιτική επιλογή πολύ διαφορετική, που θα βάλει στο κέντρο της τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών, θα καταργήσει όλα τα βάρβαρα μέτρα, θα διαγράψει όλο το χρέος, θα απελευθερώσει την οικονομία από το ζουρλομανδύα του ευρώ, θα οικοδομήσει μια κοινωνία της αλληλεγγύης, της ισότητας, μια Σοσιαλιστική Κοινωνία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Μια πολύ ενδιαφέρουσα στατιστική έρευνα δημοσιοποίησε η Eurostat, σύμφωνα με την οποία γίνεται ξεκάθαρο το πρόβλημα των πολιτών των κρατών-μελών της ΕΕ να αντεπεξέλθουν εγκαίρως στις οικονομικές υποχρεώσεις τους, με αποτέλεσμα να υπάρχουν καθυστερήσεις πληρωμών. Σύμφωνα με την Eurostat, το 47,9% των Ελλήνων αδυνατούσαν να πληρώσουν εγκαίρως και καθυστέρησαν να διευθετήσουν λογαριασμούς, ενοίκια, δόσεις ή υποθήκες τους μέσα στο 2016. Στο σύνολο των πολιτών της ΕΕ, το αντίστοιχο ποσοστό είναι 10,4%. Δεύτερη στην λίστα είναι η Βουλγαρία, σε ποσοστό 34,2%. Η Κύπρος βρίσκεται στην τρίτη θέση με 26,6% και ακολουθεί η Κροατία με 26,4%. Χαμηλότερο ποσοστό παρατηρήθηκε στην Ολλανδία με 5%, στην Τσεχία με 4,4% και τη Γερμανία με 4,2%.

Η Ελλάδα άλλωστε είναι πρώτη και στο ποσοστό που οι πολίτες δεν έχουν να πληρώσουν ή καθυστερούν να πληρώσουν δόση ή ενοίκιο, το οποίο αγγίζει το 15,3%. Ακολουθεί η Κύπρος με 8,6%. Αντίστοιχα ποσοστά το 2008 σε Ελλάδα και Κύπρο ήταν 5,5% και 3,4%, γεγονός που δείχνει πως σε περίπου μια δεκαετία μνημονιακών πολιτικών το ποσοστό για την Ελλάδα τριπλασιάστηκε ενώ για την Κύπρο έφτασε παραπάνω από το διπλάσιο.

Περίπου κάθε εβδομάδα σημειώνεται ένα περιστατικό με πυροβολισμούς σε σχολείο των ΗΠΑ, σύμφωνα με την Everytown for Gun Safety, μια οργάνωση που μάχεται κατά της διάδοσης των όπλων στη χώρα. Σύμφωνα με μια βάση δεδομένων που κρατά η Washington Post, από το 1999 και μέχρι στιγμής, περισσότεροι από 214.000 αμερικανοί μαθητές της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έχουν ζήσει ένα περιστατικό ένοπλης βίας στο σχολείο τους. Τουλάχιστον 139 παιδιά, εκπαιδευτικοί και άλλοι άνθρωποι έχουν σκοτωθεί σε σχολεία το ίδιο διάστημα. Οι αμερικανοί έφηβοι έχουν πιο εύκολη πρόσβαση σε όπλα λόγω του νόμου περί οπλοκατοχής.

Παρουσιάστηκε στις 6/6 ο Παγκόσμιος Δείκτης Ειρήνης (Global Peace Index) και σύμφωνα με την έκθεση, η **ειρήνη** διαταράχθηκε σε 92 χώρες και μόνο σε 71 χώρες η κατάσταση βελτιώθηκε. Οι αρνητικές τάσεις συνεχίστηκαν για τέταρτη χρονιά. Τα τελευταία δέκα χρόνια η ειρήνη έχει υποστεί σοβαρά πλήγματα και οι περισσότερες εστίες πολέμου εντοπίζονται στη Μέση Ανατολή και τη βόρεια Αφρική. Στην τελευταία θέση ανάμεσα στα 163 κράτη βρίσκεται η Συρία ενώ στις τελευταίες θέσεις βρίσκονται ακόμη το Αφγανιστάν, το νότιο Σουδάν, το Ιράκ και η Σομαλία. Η θέση της Ελλάδας παρέμεινε αμετάβλητη και είναι η 79η.

Οι δείκτες, βάσει των οποίων εξάγονται τα αποτελέσματα, αναφέρονται κυρίως σε τρεις τομείς: «ασφάλεια στην κοινωνία», «διαρκείς συγκρούσεις», «στρατιωτικοποίηση». Η Ελλάδα, παρά την σχετικά καλή της θέση, ξόδεψε για αμυντικές δαπάνες το μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ από κάθε άλλη χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ. Παρά την χρόνια κρίση, οι ελληνικές αμυντικές δαπάνες διαμορφώθηκαν στο 2,36% του ΑΕΠ, που ήταν το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό στο ΝΑΤΟ. Αφαιρώντας την επίδραση του πληθωρισμού και των διακυμάνσεων στην ισοτιμία, το ΝΑΤΟ εκτιμά πως οι στρατιωτικές δαπάνες της χώρας μας διαμορφώθηκαν στα 5,845 δις. δολάρια.

30 Μάη: Απεργιακή απάντηση κόντρα στην «Κοινωνική Συμμαχία» γραφειοκρατών-εργοδοτών και την ηττοπάθεια

Η προπαγάνδα της συγκυβέρνησης περί «καθαρής εξόδου» και «ανάπτυξης» είναι αδύνατον να κρύψει την δραματική κατάσταση της οικονομίας και τα ακόμη σκληρότερα μέτρα της 4^{ης} αξιολόγησης. Το κεφάλαιο, όσο βουλιάζει στην κρίση, προσπαθεί να επιβάλλει στην εργατική τάξη μια βίαιη προσαρμογή, σ' ένα νέο καθεστώς υπερεκμετάλλευσης, με τον εργοδότη Δεσπότη και τον εργαζόμενο δουλολάροικο, χωρίς κανένα δικαίωμα.

Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία παρατάσσεται όλο και πιο ανοιχτά με το αντίθετο στρατόπεδο, λειτουργεί σαν **μακρύ χέρι των κυβερνήσεων και δανειστών μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα** (σκ). Μετά το ΝΑΙ στο Δημοψήφισμα μαζί με τους «Μένουμε Ευρώπη», την 3^η ωρη στάση εργασίας στην 3^η αξιολόγηση (μόνο της ΑΔΕΔΥ, η ΓΣΕΕ δεν έκανε ούτε αυτό!), τώρα η ηγεσία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ (παρατάξεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) **ολοκληρώνει τη λογική του υποταγμένου, εργοδοτικού συνδικαλισμού με την «Κοινωνική Συμμαχία»**. Πρόκειται για συμμαχία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ με εργοδοτικές ενώσεις (ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΕΕ, ΤΕΕ, Οικονομικό Επιμελητήριο κ.α.), που υιοθετεί εργοδοτικά αιτήματα, ενώ δεν αναφέρει πουθενά τη λέξη «Μνημόνιο»!

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι γραφειοκράτες βάζουν πλάτη στην εργοδοσία. Μας έχουν συνηθίσει στα περί «ανταγωνιστικότητας» και «κοινωνικών εταίρων», σε «διαπραγματεύσεις» εκτόνωσης. Με την «Κοινωνική Συμμαχία» όμως ξεπέρασαν τον εαυτό τους! Στόχος της «Κοινωνικής Συμμαχίας» είναι η **απόσπονη υλοποίηση των αντεργατικών μέτρων αφοπλίζοντας το εργατικό κίνημα με κάθε τρόπο**. Επικαλούμενη την «κοινωνία των πολιτών», την «πατρίδα», το «εθνικό σχέδιο παραγωγικής συγκρότησης», δηλ. την απάτη ότι εργοδότες και εργαζόμενοι έχουμε κοινά συμφέροντα. Με καλλιέργεια αυταπατών για «έξοδο από τα Μνημόνια». Με υποτιθέμενες προτάσεις «ανόρθωσης» της οικονομίας. Με αποκήρυξη του «λαϊκισμού» και της «πόλωσης», δηλαδή των εργατικών αγώνων και διεκδικήσεων.

Είναι η **συμμαχία των «Μένουμε Ευρώπη», με άμεσο στόχο την κυβερνητική αλλαγή**, όχι επειδή πρεσβεύει κάτι διαφορετικό, αλλά για να επανέλθουν στην εξουσία οι «παλιοί» μνημονιακοί. Γι' αυτό η «Κοινωνική Συμμαχία» και η «Πανεθνική Μέρα Δράσης» στις 30/5 προβλήθηκαν τόσο από τα ΜΜΕξαπάτησης (δυσανάλογα σε σχέση με την επιρροή τους). Η οπορτουνιστική συμμετοχή των συνδικαλιστών του ΣΥΡΙΖΑ δεν αλλάζει τα παραπάνω, προετοιμάζονται κι αυτές για την επόμενη μέρα.

Τρίτος –και σημαντικότερος– στόχος της «Κοινωνικής Συμμαχίας» είναι η **επιβίωση της ίδιας της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, των προνομίων της**. Η ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου σε ΣΣΕ, απεργία, συνδικαλιστικές ελευθερίες κ.λπ. αφαιρεί από την γραφειοκρατία το αντικείμενο «διαπραγματεύσεων», ενώ οι εργατικές μάζες –αηδιασμένες από την στάση της– δεν είναι πρόθυμες να την υπερασπιστούν. Μπροστά στον κίνδυνο εξαφάνισής τους, οι γραφειοκράτες πρέπει να δώσουν διαπιστευτήρια χρησιμότητας στο κεφάλαιο. Γι' αυτό τώρα συμπαρατάχθηκε πλήρως και η ΑΔΕΔΥ, που μαζί με την ΓΣΕΕ αναδεικνύεται σε δεύτερο πυλώνα του εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Η εργατική τάξη βάλλεται λοιπόν και από την αστικοποιημένη γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που θέλει Ομοσπονδίες και συνδικάτα πυλώνες της μνημονιακής σταθερότητας. Έτσι κηρύχθηκε στις 30η Μάη «Πανεθνική Ημέρα Δράσης» και –μετά από παλινωδίες– 24ωρη απεργία. Μια απεργία υπονομευμένη, από τους ίδιους τους «διοργανωτές», από το περιεχόμενό της, από την (συνηθισμένη) απουσία κάθε προετοιμασίας.

Υπονομευμένη και από την γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ, που έκανε μια ακόμα κομματική παρέλαση, χωρίς καμία προετοιμασία ή προοπτική. Ακόμη χειρότερα, αναπαράγει τις αυταπάτες περί ανάπτυξης! – απλά αυτή θα είναι... ταξική (τι ανακάλυψη!). Μ' αυτή την γραμμή, οι εργαζόμενοι αποκοιμίζονται ότι κάποιος φως υπάρχει στο τούνελ της κρίσης, δεν προετοιμάζονται για την κοινωνική καταστροφή και τους κινδύνους που ανοίγονται. Το ΠΑΜΕ χαρακτηρίζει την «Κοινωνική Συμμαχία» ως «κυβερνητικό συνδικαλισμό, ταγμένο να στηρίξει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ», βγάζοντας πάλι λάδι τους «παλιούς» μνημονιακούς.

1. Διαβάζουμε στην απόφαση της ΓΣ 21/5 (πλαίσιο ΠΑΜΕ) του Σωματίου Μισθωτών Τεχνικών: «Ακόμα και εάν αποκατασταθούν υψηλοί ρυθμοί καπιταλιστικής ανάπτυξης, εάν υπάρξουν σταθερά πλεονάσματα και διευθετηθεί η βιώσιμη αποπληρωμή του χρέους...», «...Η βαθύτερη εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και σχεδιασμούς, για την ανάδειξη της χώρας σε διαμετακομιστικό και ενεργειακό κόμβο...».

▲ «Η ανάπτυξή σας τσακίζει τη ζωή μας!»:

Πανώ του ΠΑΜΕ στην Ομόνοια στην απεργία (30/5/2018)

Για πρώτη φορά, ωστόσο, μια απεργία υπονομεύτηκε και από δυνάμεις της άκρας αριστεράς! Το ΝΑΡ ανακάλυψε: «Η 30 Μάη δεν είναι απεργία, είναι συμμαχία με την εργοδοσία», το ΕΕΚ μίλησε για «γραφειοκρατική-εργοδοτική ψευτοαπεργία», η αναρχοσυνδικαλιστική πρωτοβουλία Ροσινάντε κάλεσε «κάθε εργαζόμενο να εκμεταλλευτεί την κήρυξη αυτής της απεργίας-παρωδίας και να πάει για μπάνιο! Πίστεψαν άραγε ότι οι εργοδότες προτρέπουν τους εργαζόμενους τους να απεργήσουν στις 30 Μάη; Οι ίδιες δυνάμεις που εξαπολύουν μύδρους εδώ και χρόνια ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ανακάλυψαν τώρα ότι η «Κοινωνική Συμμαχία» είναι «πρωτοφανής αντεργατική τομή», επιχειρώντας έτσι να υποστηρίξουν την άρνηση της απεργίας. Ακόμη χειρότερα, καλούσαν τους εργαζόμενους σε διαμαρτυρίες (γραφεία ΓΣΕΕ και ΣΕΒ), χωρίς όμως απεργία – καταλήγοντας στη συμβολική παρέμβαση λίγων συνδικαλιστών (οι οποίοι προφανώς απέρησαν!). Όλο κι όλο το «διαφορετικό αγωνιστικό σχέδιο» ήταν οι δήθεν πιέσεις προς το ΠΑΜΕ να ορίσει μια άλλη, «ταξική» απεργία. Ο συνεχιζόμενος ακολουθητισμός προς το ΠΑΜΕ, με κολακείες για περί δήθεν «μαχητικής, πετυχημένης, από τα κάτω οργανωμένης ταξικής απεργίας της 12ης Γενάρη»³, βεβαίως δεν ευοδώθηκε, εγκλωβίζοντάς τους σε αλλοπρόσβαλη στάση. Κάποιοι έφτασαν μέχρι το ντροπιαστικό να υπερηφανεύονται ότι θα καταψηφίσουν την απεργία, να εγκυβιάζουν ευθαρσώς τους απεργούς για «ακολουθητισμό σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στην αντιδραστική απεργία!» Άλλοι περιορίστηκαν να καλούν «κάθε σωματείο να επιλέξει το δικό του αγωνιστικό τρόπο εναντίωσης στην «εθνική μέρα δράσης»», δηλώνοντας πειθαρχία στην απόφαση για απεργία αλλά χωρίς να την προωθούν!

Υπ' αυτές τις συνθήκες, η συμμετοχή στην απεργία ήταν αξιοπρεπής. Σωματεία και κλάδοι κατήγγειλαν την «Κοινωνική Συμμαχία», απάντησαν απεργιακά: Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, πλοία, ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας, νοσοκομεία, καθηγητές, κάποιοι χώροι στον ιδιωτικό τομέα. Η συγκέντρωση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στην πλ. Κλαυθμόνος ήταν άμαξη. Οι πορείες σε Αθήνα κι άλλες πόλεις είχαν κάποιες χιλιάδες, σίγουρα όχι επαρκές, αλλά διατηρώντας ένα στίγμα αντίστασης στα Μνημόνια.

Η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων** συμμετείχε στην αποκάλυψη του αντιδραστικού χαρακτήρα της «Κοινωνικής Συμμαχίας», στην οργάνωση της απεργίας. Ξεκαθαρίσαμε ότι η «Κοινωνική Συμμαχία» είναι μια κορύφωση της συνεπούς και μακράς πορείας προδοσίας και εκφυλισμού στην ηγεσία του σκ. Ότι δεν περιμένουμε τίποτε από το ΠΑΜΕ, εκτός από ηττοπάθεια, συκοφαντία, εξόντωση σε ότι δεν ελέγχει, παράλυση των δομών του σ.κ. (πχ. εργατικά κέντρα), ταξική συνεργασία με «μικρούς και μεσαίους» κ.λπ. Ότι η απεργοσπασία δεν απαντάει πολιτικά και πρακτικά στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, μόνο εξαπλώνει τη σύγχυση, όταν μάλιστα το κεφάλαιο προσπαθεί να καταργήσει αυτό το πιο δυνατό όπλο μας. Παλέσαμε να πάρουν οι εργαζόμενοι την υπόθεση στα χέρια τους, να μετατρέψουν τις 30/5 σε πραγματική Εργατική Γενική Απεργία. Κινητοποιήσαμε όσες δυνάμεις έχουμε για να απεργήσουν οι εργαζόμενοι, με δικά τους συνθήματα, απομονώνοντας στην πράξη τους γραφειοκράτες.

Δεν έχουν χρεοκοπήσει οι αγώνες και οι απεργίες, αλλά ο καπιταλισμός και οι υπηρέτες του. Κόντρα στην κρίση της Αριστεράς και του οργανωμένου σκ, να παλέψουμε με ενότητα, μαχητικότητα, αυτοοργάνωση παντού, για μια ανασυγκρότηση-ανασύνθεση και Αντεπίθεση των Εργαζομένων.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

2. Οι συνδικαλιστές των ΝΔ/ΠΑΣΟΚ/ΣΥΡΙΖΑ αλλού έμειναν σε τυπικές αποφάσεις ΔΣ, αλλού ψήφισαν ολιγόωρη στάση εργασίας, αλλού καταψήφισαν την απεργία.

3. Στην «απεργία» του ΠΑΜΕ στις 12 Γενάρη, ημέρα κατάθεσης του πολυνομοσχεδίου με τα προαπαιτούμενα της 3^{ης} αξιολόγησης (μια «παρωδία» χωρίς απεργούς, συνελύσεις στους εργασιακούς χώρους ή προοπτική), κάποιοι ανακάλυψαν το «μπλοκ της 12ης Γενάρη, που αμφισβήτησε τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ», και άλλοι «ένα άλλο κέντρο λήψης αποφάσεων για τον απεργιακό αγώνα»!

Επίκαιρα...

Λουκέτο για την αλλαντοβιομηχανία της «ΒΙΚΗ»

Η εταιρεία —που το 2016 είχε τζίρο 20 εκ. και εμφάνισε κέρδη προ φόρων, τόκων και αποσβέσεων περίπου 2 εκ.— χρωστάει στους εργαζόμενους της μισθούς σχεδόν όλου του 2017. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι τα οφειλόμενα δεδουλευμένα τους ξεπερνούν το 1,5 εκ. ευρώ. Το εργοστάσιο «ΒΙΚΗ», της οικογένειας Παπαγιάννη, βρίσκεται στην Άρτα, διαθέτει χοιροστάσιο, συνεργάζεται με 50 κτηνοτρόφους της περιοχής και καλύπτει το 6% της παραγωγής αλλαντικών στην Ελλάδα. Οι εργαζόμενοι της «ΒΙΚΗ» ανέρχονται σε 200. 130 δουλεύουν στο εργοστάσιο και οι υπόλοιποι στις αποθήκες «ΒΙΚΗ-ΤΡΟΦΟ» στην Αθήνα.

Η κατάσταση στο εργοστάσιο επιδεινώθηκε από τον περασμένο Νοέμβρη. Οι εργαζόμενοι έμειναν απλήρωτοι για μήνες, οι αποθήκες άδειασαν από πρώτες ύλες και η εργοδοσία τους ζητούσε να δουλεύουν 2-3 μέρες την εβδομάδα. Παρ' όλα αυτά θεώρησε περιττό να ενημερώσει τους εργαζόμενους ότι βρίσκεται σε διαδικασία πτώχευσης οι οποίοι το έμαθαν κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, από την προσωρινή διαταγή που εξέδωσε στις 6 Φλεβάρη το Πολυμελές Πρωτοδικείο Άρτας με ισχύ έως τις 11 Μάη, όταν και ορίστηκε η εξέταση της αίτησης υπαγωγής στο άρθρο 106 του πτωχευτικού κώδικα. Η εργοδοσία, και πάλι χωρίς να ενημερώσει, παραιτήθηκε του αιτήματος και εκβιαστικά έκανε αίτηση για το άρθρο 99 βάζοντας ταυτόχρονα λουκέτο στο εργοστάσιο.

Παρά τις χρόνιες διαβεβαιώσεις για εξόφληση και καταχραζόμενη την υπομονή των εργαζομένων, η εργοδοσία αφού δεν μπόρεσε να πουλήσει το εργοστάσιο πίσω από τις πλάτες των εργατών, «επέβαλλε» σύστημα εκ περιτροπής εργασίας. Μια εβδομάδα τον μήνα εργασία και μια εβδομάδα άδεια, ουσιαστικά με το μισό μηνιαίο, μέχρι την εκδίκαση του αιτήματος υπαγωγής της στο άρθρο 106.

Η πρώτη απάντηση των εργαζομένων ήρθε με την απόφασή της Γενικής Συνέλευσής τους, για απεργία που διήρκεσε από τις 1 έως τις 7 Φλεβάρη και εν συνεχεία με επίσχεση εργασίας, κατάθεση ασφαλιστικών μέτρων και έκδοση διαταγών πληρωμών. Παράλληλα πραγματοποίησαν διαδήλωση στο κέντρο της Άρτας με τους εργαζόμενους να ενημερώνουν την τοπική κοινωνία και απαιτώντας να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας και τα δεδουλευμένα τους. Στην τριμερή συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο υπουργείο Εργασίας, τον Μάρτη του 2018, παρουσία του Σωματίου εργαζομένων, η εργοδοσία της «ΒΙΚΗ» δεν δεσμεύτηκε ούτε ως προς την εξόφληση των δεδουλευμένων, ούτε ως προς την διαφύλαξη των θέσεων εργασίας σε περίπτωση ένταξης της στο άρθρο 106. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, ο **μόνος τρόπος** για να διασφαλίσουν οι εργαζόμενοι ότι το εργοστάσιο θα συνεχίσει να λειτουργεί, ότι δεν θα χάσουν τις θέσεις εργασίας τους και ότι θα πληρωθούν το σύνολο των δεδουλευμένων τους είναι οι **μαχητικοί και ανυποχώρητοι αγώνες**. Η στάση της εργοδοσίας (όσο και του Υπουργείου) ήταν από την αρχή ξεκάθαρη. Δεν νοιάστηκε για τη σωτηρία του εργοστασίου, ούτε για την αποπληρωμή των δεδουλευμένων, αλλά προσπάθησε να κερδίσει χρόνο ώστε να φορτώσει τη ζημιά στους εργαζόμενους.

Ενώ η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ζει μέσα στο ψεύτικο μυθιστόρημα του «success story», η κτηνωδία των μνημονίων ρημάζει την εργατική νομοθεσία, εκτοξεύει τα λουκέτα στις επιχειρήσεις, αυξάνει τη φτώχεια και την εξαθλίωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ο κίνδυνος να ξεχαρβαλωθεί ότι έχει απομείνει από εργατικά δικαιώματα είναι μεγάλος και συλλογικά πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε. Κάθε θέση εργασίας που χάνεται, κάθε μισθός που δεν καταβάλλεται, ισοδυναμεί με έγκλημα.

Vodafone: Παράνομη και πραξικοπηματική μεταφορά 55 εργαζομένων σε εργολαβική εταιρεία

Λίγες μέρες μετά τις εκλογές του επιχειρησιακού Σωματίου ΠΑΣΕ Vodafone, η εργοδοσία εξαπέλυσε νέα σκληρή επίθεση, στοχεύοντας στην αποδυνάμωση του Σωματίου, στο περαιτέρω ξήλωμα των σταθερών εργασιακών σχέσεων και την ακόμα μεγαλύτερη διαίρεση των εργαζομένων. Στις 27/4 ανακοίνωσε τη μεταφορά 55 εργαζομένων της Εξυπηρέτησης Πελατών στην εργολαβική θυγατρική εταιρεία 360 Connect, με χρήση του Προεδρικού Διατάγματος (ΠΔ) 178/2002, όπως είχε γίνει και με τη μεταφορά των τεχνικών στη θυγατρική Victus, το οποίο αφορά μεταβίβαση ή συγχώνευση επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων σε άλλον εργοδότη, ή μεταβίβαση έργου.

Όμως αυτή τη φορά η διοίκηση της Vodafone παραβιάζει και το ίδιο το γράμμα του νόμου, καθώς τώρα δεν έχουμε ούτε μεταφορά εγκαταστάσεων, ούτε τμήματος εγκαταστάσεων, ούτε έργου. Μεταφέρονται 55 μεμονωμένοι συνάδελφοι, που δεν ανήκουν καν σε κάποιο ενιαίο τμήμα ή Διεύθυνση. Το μόνο κοινό στοιχείο τους είναι η παλαιότητα, καθώς είναι οι τελευταίοι Vodafone εργαζόμενοι στην Εξυπηρέτηση Πελατών και καλύπτονται από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που μετενεργεί, μετά από αλληπάλληλα κύματα απολύσεων, εξωθήσεων σε παραίτηση ή outsourcing. Στην πλειοψηφία τους, είναι δραστήρια μέλη του ΠΑΣΕ Vodafone και του Ενιαίου Σωματίου Vodafone-Wind-Victus και έχουν πρωτοστατήσει σε πολλούς αγώνες. Γι' αυτό άλλωστε η εργοδοσία δεν τόλμησε να εκβιάσει τη «συναίνεσή» τους, με το να παραιτηθούν και να επαναπροσληφθούν μέσω ατομικών συμβάσεων στην 360 Connect.

Το ΠΑΣΕ Vodafone, με τη συμβολή και στήριξη του Ενιαίου Σωματίου, ξεκίνησε αγώνα διάρκειας, με επαναλαμβανόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας, κινητοποιήσεις έξω από καταστήματα Vodafone, παρέμβαση στο Υπ. Εργασίας και στα ΜΜΕ για να ματαιώσει το πραξικόπημα της εργοδοσίας.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ στη Vodafone, «Σωματίο» 360 Connect, Ταξική Ενότητα, Σωματειακές Επιτροπές ΣΕΤΗΠ, έκαναν τα πάντα για να υπονομεύσουν τον αγώνα, διατυμπανίζοντας πως η μεταφορά είναι δρομολογημένη και δεν μπορούμε να τη σταματήσουμε, δουλεύοντας σε ώρες προκηρυγμένων κινητοποιήσεων και παροτρύνοντας κι άλλους συναδέλφους να κάνουν το ίδιο ή καλώντας δικές τους «παρασυνελεύσεις» κόντρα στις συνελεύσεις του Σωματίου. Την ίδια στιγμή, συζητούσαν (και συζητάνε), ως «Σωματίο» 360 Connect, με την εργοδοσία για Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (με μειωμένους μισθούς), χωρίς καμία απολύτως ενημέρωση προς τους εργαζόμενους για το σε ποια βάση γίνεται αυτή η συζήτηση! Φυσικά, δεν έλειψε ο γνωστός «βόθρος» εναντίον του ΠΑΣΕ Vodafone, όπως «νόθο», «Σωματίο της εργοδοσίας και της αστυνομίας» και πολλά άλλα μαργαριτάρια. Και αυτά από μια ομάδα θρασυδειλων τραμπούκων, που λειτουργούν χρησιμοποιώντας φασιστοειδείς πρακτικές: ξυλοδαρμούς συναδέλφων που δεν συμφωνούν μαζί τους, συκοφαντίες, ύβρεις, λάσπη, «ασφαλίτικα» αφισάκια με τις φωτογραφίες εργαζομένων και ο κατάλογος των άθλιων ενεργειών τους είναι ατελείωτος.

Την 1/6, μετά από ένα μήνα κινητοποιήσεων που ματαίωσαν την αρχική πρόθεση της εργοδοσίας να προχωρήσει τη μεταφορά στις 14/5 αλλά που δεν κατάφεραν να συνεχιστούν, οι συνάδελφοι ενημερώθηκαν με mail από τη Διευθύντρια Ανθρώπινου Δυναμικού πως η «δραστηριότητά τους μεταφέρεται στην 360 Connect»(!). Λίγες μέρες μετά, η εργοδοσία κάλεσε στα μπουλντάρια τους υπό μεταφορά συναδέλφους να υπογράψουν έγγραφο της 360 Connect - επί της ουσίας ατομική σύμβαση εργασίας - ρίχνοντας το «τυράκι»/όρο της διασφάλισης του καταβαλλόμενου μισθού (που την επέβαλαν οι κινητοποιήσεις) και επιβεβαιώνοντας τη θέση του Σωματίου περί παράνομης και πραξικοπηματικής χρήσης του ΠΔ.

Η πλειοψηφία υπέγραψε, αλλά μια ομάδα συναδέλφων αρνήθηκε οποιαδήποτε αλλαγή στο εργασιακό του καθεστώς και κινήθηκε νομικά εναντίον της μεταφοράς, μαζί με το Σωματίο.

Το πραξικόπημα στη Vodafone εντάσσεται στο νέο μνημονιακό μοντέλο εκμετάλλευσης, που αποθεώνει τον δεσποτισμό των εργοδοτών. Οι εργαζόμενοι στη Vodafone αλλά και συνολικά δεν μπορούμε να το επιτρέψουμε. Οργανωνόμαστε, αντιστεκόμαστε και παλεύουμε. Για να μη ζήσουμε σαν δούλοι. Ο αγώνας συνεχίζεται!

■ *Ασλανίδη Άννα, μέλος του ΔΣ του ΠΑΣΕ Vodafone και του Ενιαίου Σωματίου*

ΠΝΟ: 24ωρη απεργία στις 30 Μαΐου

Η διοίκηση της Πανελληνίας Ναυτεργατικής Ομοσπονδίας (ΠΝΟ), κατά τη συνεδρίασή της στις 11/5/2018, αποφάσισε να συμμετάσχει στην πανελλαδική απεργία που κήρυξαν οι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ στις 30 Μαΐου και την βάπτισαν «πανεθνική ημέρα δράσης» μαζί με εργοδοτικές οργανώσεις στα πλαίσια της «κοινωνικής συμμαχίας».

Η απεργία της ΠΝΟ καλέστηκε με αφορμή τα σημαντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κλάδος των ναυτεργατών, τα οποία είναι σύμφωνα με την ανακοίνωσή τους, η διάλυση του NAT και η αρπαγή κάθε κινητής και ακίνητης περιουσίας, η κατεδάφιση του ΚΕΑΝ, η αποψίλωση των οργανικών συνθέσεων των επιβατηγών πλοίων, ο ευτελισμός των συντάξεων, η οξυμένη και διογκούμενη συνεχώς ανεργία του κλάδου, η μαύρη ανασφάλιστη εργασία, η συνεχής παραβίαση των όρων εργασίας, η συνεχής υποβάθμιση των κοινωνικών ασφαλιστικών δικαιωμάτων και της ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής των εν ενεργεία και συνταξιούχων ναυτεργατών, οι φημιολογούμενες νέες αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές, καθώς και οι νέες περικοπές στις κύριες και επικουρικές συντάξεις, στις εφάπαξ παροχές και η επιχειρούμενη με κάθε τρόπο και μέσο προσπάθεια εξάρθρωσης των κερτημένων του κλάδου.

Αξίζει να υπενθυμίσουμε σ' αυτό το σημείο ότι στις 18-19/4 η ΠΝΟ είχε εξαγγείλει δύο διαδοχικές 24ωρες απεργίες σε όλες τις κατηγορίες πλοίων, ενάντια στο σχέδιο υπουργικής απόφασης του υπουργείου Ναυτιλίας που αφορούσε την άρση του καμποτάζ (βλ. ΕΠ φύλλο Μαΐου).

Στις 19/4 η πλειοψηφία της διοίκησης της ΠΝΟ, χωρίς να υπάρξει καμία αλλαγή στο σχέδιο υπουργικής απόφασης,

αποφάσισε τη μη ανανέωση της απεργίας. Στην ανακοίνωσή της ανέφερε ότι αναμένονταν οι διευκρινίσεις του υπουργού Ναυτιλίας, συμπληρώνοντας τα εξής: «Οι δύο συνεχόμενες 24ωρες απεργίες μας ήταν απλά προειδοποιητικές» και «σηματοδοτούν την έναρξη νέων αγώνων».

Παρόλα αυτά, στην ανακοίνωση που εξέδωσε για την απεργία της 30ης Μαΐου, δεν έκανε καμία αναφορά στην υπουργική απόφαση, ούτε ανέφερε κάτι για νέους αγώνες.

Άφησε ανεκμετάλλευτη μια σημαντική ευκαιρία με το δεδομένο του αγώνα και της απεργίας των λιμενεργατών Πειραιά, δηλαδή να συνδεθεί ο αγώνας αυτός με τον αγώνα των ναυτεργατών και να δοθεί ένα συνδυασμένο χτύπημα με κοινά συντονιστικά, κοινές απεργίες, ενάντια στον κοινό τους εχθρό, το εφοπλιστικό κεφάλαιο και την κυβέρνηση. Ένας τέτοιος αγώνας θα μπορούσε να δημιουργήσει άλλα δεδομένα για το εργατικό κίνημα.

Η ΠΝΟ είναι μία από τις μεγαλύτερες ομοσπονδίες στην Ελλάδα, με ειδικό βάρος για την ελληνική εργατική τάξη και θα μπορούσε να παίξει σημαντικό ρόλο για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Η απόφαση της ηγεσίας της να μην διαφοροποιηθεί από την «κοινωνική συμμαχία» των γραφειοκρατών δεν βοηθάει προς αυτήν την κατεύθυνση και είναι χαρακτηριστική της ποιότητάς της.

Σε ότι αφορά το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, όσο κι αν επιπλήττει τη γραφειοκρατική ηγεσία της ΠΝΟ, δεν συμβάλει ούτε το ίδιο στην ανασυγκρότησή της, απλώς, προσπαθεί να κερδίσει τις εντυπώσεις με «ταξικές» τσιρίδες.

Ο μόνος τρόπος για να νικήσουν οι ναυτεργάτες είναι απαλλαχτούν από τη γραφειοκρατική τους ηγεσία και να κλιμακώσουν τους αγώνες τους με απεργίες διαρκείας.

ΠΟΛΥΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΙΑ ΔΑΚΡΥΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

Πολύ «κουβέντα» γίνεται τελευταία για τις συντάξεις, βέβαια η «συζήτηση» δεν στοχεύει στην ενημέρωση συνταξιούχων και εργαζομένων αλλά στην επίρρηση ευθυνών από τους νέους στους παλιούς μνημονιακούς. Η όλη «κουβέντα» γίνεται για το θεαθήναι, για τις πολιτικές εντυπώσεις και ψήφους, ενώ ταυτόχρονα βολεύονται αποσιωπώντας τι έκαναν ή τι θα κάνουν με τις συντάξεις και την Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ).

Με τον νόμο 4472/2017 που ψηφίστηκε στις 19/5/2017 από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, στα πλαίσια της 2ης αξιολόγησης, εκτός των άλλων επέβαλλαν: 1) Από 1/1/2019, και μετά από περίπου 20 χρόνια εφαρμογής του, την ολοκληρωτική και αμετάκλητη κατάργηση του ΕΚΑΣ που στήριξε εκατομμύρια χαμηλοσυνταξιούχους. 2) Την απαρχή, από 1/1/2019, της κατάργησης της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς, κατά 18%, για τις υπάρχουσες συντάξεις (αυτές που ήδη χορηγούνται, κύριες και επικουρικές). 3) Την κατάργηση, επίσης από 1/1/2019, και από τις ήδη υπάρχουσες/καταβαλλόμενες συντάξεις δημοσίου, ιδιωτικού τομέα κ.λπ., κάθε παροχής ή επιδόματος για σύζυγο ή τέκνα, όπως και αν ονομάζονταν. 4) Είτε από 1/1/2019, είτε από 1/1/2020, μείωση του αφορολόγητου από 8.636 ευρώ, στα 5.681 — δηλαδή για τα εισοδήματα του 2019 ή του 2018, θα φορολογούν ακόμη και συντάξεις ή μισθούς 474 ευρώ.

Θυμίζουμε ότι σύμφωνα με τον νόμο Κατρούγκαλου, έχουν καταργηθεί και επαναυπολογιστεί όλες οι υπάρχουσες επικουρικές συντάξεις. Οι επαναυπολογισμένες επικουρικές αποτελούνται από την νέα ανταποδοτική επικουρική και από την προσωπική διαφορά, δηλαδή την διαφορά της παλιάς επικουρικής που έπαιρνε ο συνταξιούχος και της «νέας ανταποδοτικής». Ο επαναυπολογισμός έγινε με τους άθλιους όρους που ορίζει ο ν. Κατρούγκαλου, χωρίς κατώτατα όρια (κοινωνική προστασία) και με ποσοστά αναπλήρωσης πάρα πολύ μικρά, με αποτέλεσμα οι «νέες»/επαναυπολογισμένες επικουρικές συντάξεις να είναι μικρότερες και συχνότατα να οδηγούν σε συντάξεις ελεημοσύνης.

Μέσα στο 2018 θα ολοκληρωθεί ο επαναυπολογισμός, για τις ήδη καταβαλλόμενες κύριες συντάξεις (περίπου 2.500.000). Οι επαναυπολογισμένες κύριες συντάξεις θα αποτελούνται από: α) την εθνική σύνταξη (έως 384 ευρώ) — την οποία όμως δεν θα την δικαιούνται όλοι, δεν θα την δικαιούνται ολόκληρη και επειδή δεν είναι σύνταξη αλλά προνοιακή παροχή, κάποτε θα κοπεί, όπως και το ΕΚΑΣ! β) το ανταποδοτικό μέρος, στο οποίο δεν υπάρχουν πλέον κατώτατα όρια (κοινωνική προστασία) και τα ποσοστά αναπλήρωσης είναι πάρα πολύ μικρά, θα οδηγεί σε πολύ μικρές συντάξεις, γ) τη λεγόμενη προσωπική διαφορά, δηλαδή τη διαφορά της «παλιάς σύνταξης» με το άθροισμα εθνικής και ανταποδοτικής.

Σύμφωνα με διάφορους υπολογισμούς, μόνο από την κατάργηση του 18% στην προσωπική διαφορά, αλλά και από την κατάργηση των επιδομάτων συζύγου ή παιδιών, οι υπάρχοντες συνταξιούχοι μπορεί να χάσουν από το 2019, μία έως και τρεις συντάξεις. Αν πάρουμε υπόψη την μείωση του αφορολόγητου, όποτε και αν γίνει, τότε προστίθεται τουλάχιστον μια ακόμη χαμένη σύνταξη ετησίως.

Ενώ λοιπόν, η συμμορία του Τσίπρα υπόσχονταν ότι δεν θα κοπεί η προσωπική διαφορά, ότι ο επαναυπολογισμός θα ήταν λογιστικός και ότι δεν θα μειωθούν οι συντάξεις, τώρα πετσοκόβεται, η προσωπική διαφορά, κατά 18%. Αναμφίβολα, αυτή η μείωση θα είναι η αρχή για την ολοσχερή κατάργηση των προσωπικών διαφορών και της λεγόμενης εθνικής σύνταξης.

Αυτές οι περικοπές —στις υπάρχουσες συντάξεις— αποτελούν μια ποιοτική και πρωτοφανή τομή στην νεοφιλελεύθερη και μνημονιακή επίθεση ενάντια στην Κοινωνική Ασφάλιση. Για πρώτη φορά, από τα πρώτα αντιασφαλιστικά νομοσχέδια της δεκαετίας του 1990-2000, πραγματοποιείται μείωση των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων. Οι ίδιες περικοπές, φέρνουν μια τεράστια τομή στην αφαίμαξη εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αν εφαρμοστεί πλήρως ο νόμος Κατρούγκαλου και ολοκληρωθεί η κατάργηση της προσωπικής διαφοράς στις υπάρχουσες συντάξεις, τότε οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, απειλούνται με απύθμενη φτωχοποίηση και εξαθλίωση. Σε μια κοινωνία χτυπημένη από την κρίση και τα μνημόνια, που το 50% περίπου των οικογενειών ζει/συντηρείται εν μέρει ή ολοκληρωτικά από συντάξεις, το χτύπημα θα είναι πολύ βαρύ, έως και συντριπτικό.

Ανακοίνωση της ΣΣΠ για τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών

Οι φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μια πολύ κρίσιμη περίοδο για το φοιτητικό κίνημα. Παρά τις αερολογίες για «καθαρή έξοδο από τα μνημόνια» και ανάπτυξη, η κρίση και τα μνημόνια συνεχίζονται σκληρότερα, επηρεάζοντας και τον χώρο της εκπαίδευσης μέσω της χρόνιας υποχρηματοδότησης, του νόμου Γαβρόγλου, των συγχωνεύσεων κ.ά. Σε διεθνές επίπεδο, οι συγκρούσεις στη Μ. Ανατολή και ο κίνδυνος ενός γενικευμένου πολέμου εντείνονται. Ωστόσο δεν λείπουν οι αγώνες τόσο στην Ελλάδα (βλ. αγώνας ενάντια στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής - ΠΔΑ, αναπληρωτές κ.ά.) όσο και στο εξωτερικό, με σημαντικότερες τις κινητοποιήσεις νεολαίας και εργαζομένων στη Γαλλία.

Τα αποτελέσματα των φετινών φοιτητικών εκλογών είναι παρόμοια με αυτά των τελευταίων τριών ετών και σε αυτά αποτυπώνονται: α) Η στασιμότητα των πολιτικών διεργασιών στη νεολαία μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, β) η απουσία κάποιου σημαντικού κινήματος, πλην επιμέρους φοιτητικών αγώνων και αυτό για μεγάλο χρονικό διάστημα, γ) η υποχώρηση του εργατικού κινήματος, η οποία επηρεάζει και το φοιτητικό κίνημα και δ) η πολύπλευρη κρίση του φοιτητικού κινήματος (πολιτική, συνδικαλιστική κ.ά.).

Η συμμετοχή στις εκλογές σε ΑΕΙ-ΤΕΙ παρουσίασε μια πτώση (65.000 ψήφοι, από 70.000 πέρσι). Η πτώση αυτή μπορεί να είναι μικρή αν συνυπολογίσουμε την μη πραγματοποίηση εκλογών σε κάποιους μεγάλους συλλόγους (π.χ. ΑΣΟΕΕ) και τη συνεχή μείωση του ενεργού φοιτητικού πληθυσμού λόγω της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο η συμμετοχή, έπειτα από συνεχή σχεδόν μείωση τα τελευταία χρόνια, πλέον βρίσκεται σε ιστορικά χαμηλό επίπεδο. Οι φοιτητές πρέπει να συμμετέχουμε ενεργά στις διαδικασίες των συλλόγων, σε αγώνες και κινητοποιήσεις κόντρα στην αποχή και την απάθεια.

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ παραμένει 1η δύναμη, αυξάνοντας οριακά το ποσοστό της (41%) της και χάνοντας 500 ψήφους. Οι κύριοι λόγοι που διατηρεί τις δυνάμεις της είναι οι πελατειακές σχέσεις, οι σημειώσεις, τα

κλαμπ και φυσικά τα όργανα βίας και νοθείας στις εκλογικές διαδικασίες (ΠαΜακ, ΤΕΙ κ.ά.). Η ανάσα που τους έδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ με την προδοσία του και η θέση της «κυβέρνησης σε αναμονή» για τη ΝΔ απλά επιβραδύνει τη φθορά τους.

Η ΠΑΣΠ (χωρίς να υπολογίζεται η ΑΣΟΕΕ) καταφέρνει να κρατήσει τις ψήφους της και να αυξήσει ελαφρώς τα ποσοστά της (12,8%). Οι αιτίες είναι περίπου οι ίδιες με ό,τι ισχύει για τη ΔΑΠ. Η κρίση στο ΠΑΣΟΚ-Κίνημα Αλλαγής είναι ακόμα μεγαλύτερη, πράγμα το οποίο τους κάνει ακόμα πιο ασταθείς.

Η ΠΚΣ διατηρεί τη 2η θέση, σχεδόν σταθερές τις ψήφους της και αυξάνει λίγο το ποσοστό της (21,4%). Στην τρέχουσα συγκυρία, όπου δεν πραγματοποιούνται σημαντικοί αγώνες, προσπαθεί με μια κινητοποίηση του μηχανισμού της να φαίνεται πως μόνο αυτή «αγωνίζεται», συσπειρώνει φοιτητές κλπ. Μια εικόνα που ενισχύεται και από τις δυνάμεις των ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ, οι οποίες της συμπεριφέρονται ως αγωνιστική δύναμη. Ο σημαντικός εκλογικός μηχανισμός που διατηρεί, παίζει σημαντικό ρόλο στο αποτέλεσμά της.

Τα ΕΑΑΚ και η εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ παρουσιάζουν νέα μεγάλη μείωση σε ψήφους (περίπου 1.200). Είναι χαρακτηριστικό πως από το 2015 οι δυνάμεις αυτές έχουν χάσει πάνω από τη μισή τους δύναμη (2015: 13.500, 2018: 6.100). Οι περίπου 6.100 ψήφοι δεν αποτελούν μια ενιαία καταγραφή αλλά επιμερίζονται περίπου σε 3.200 για την ΕΑΑΚ και τη συνεργασία ΕΑΑΚ με ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ σε επιμέρους σχολές, 2.700 για την Αριστερή Ανατρεπτική Συνεργασία (πανελλαδική συνεργασία των ΕΑΑΚ της ΛΑΕ με ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ) και 200 ψήφοι για αυτόνομες καταγραφές της ΑΡΕΝ και του ΑΡΔΙΝ. Η πολιτική κρίση των δυνάμεων αυτών συνεχίζεται, ενώ στην πράξη τα ΕΑΑΚ έχουν διχοτομηθεί σε ΕΑΑΚ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΕΑΑΚ-ΛΑΕ/ΑΡΕΝ/ΑΡΔΙΝ. Οι συγκρούσεις στο εσωτερικό τους, η ρεφορμιστική τους στροφή και η αδυναμία ουσιαστικής παρέμβασης στο κίνημα δείχνουν ότι αυτή η πτώση θα συνεχιστεί.

Το κυβερνητικό ΒΛΟΚΟ, η παράτα-

ξη του ΣΥΡΙΖΑ καταγράφει την παντελή της απουσία από τις σχολές, με περίπου 550 ψήφους διατηρώντας τα ποσοστά του (1%). Εμφανίζεται μόνο στις εκλογές και αδυνατεί να αποτελέσει την κυβερνητική φωνή μέσα στα πανεπιστήμια.

Στα ΤΕΙ, τα όργανα νοθείας των ΠΑΣΠ-ΔΑΠ κάνουν πολύ δύσκολη την αναγνώριση οποιουδήποτε αποτελέσματος σε πολλούς συλλόγους. Η κατάσταση αυτή, καθώς και η απουσία αγωνιστικών δυνάμεων, επιτρέπουν σ' αυτές τις δυνάμεις να διατηρούν περίπου το 75% των ψήφων. Η ΔΑΠ κερδίζει 500 ψήφους και η ΠΑΣΠ 200, διατηρώντας τη 2η θέση. Σταθερή σε ψήφους μένει η ΠΚΣ που υποχωρεί ελαφρώς σε ποσοστό (19,5%). Τα ΕΑΑΚ και η εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ παρουσιάζουν νέα πτώση, με τις δυνάμεις τους να περιορίζονται αθροιστικά στο 1,73%.

Αν και φέτος οι επιθέσεις ομάδων μη-δενιστικής βίας που αυτο-τοποθετούνται στον αναρχικό χώρο ήταν λιγότερες και αποκρούστηκαν επιτυχώς από τις ομάδες περιφρούρησης, δεν έλειψαν διάφορα εκφυλιστικά φαινόμενα. Μετά την ΑΣΟΕΕ, επιχειρήθηκε και στη Νομική Αθήνας και το ΤΕΙ Λάρισας να γίνουν οι εκλογές σε χώρους εκτός σχολών και κάτω από την προστασία της αστυνομίας, με ευθύνη των καθεστωτικών παρατάξεων ΠΑΣΠ/ΔΑΠ. Τελικά στην ΑΣΟΕΕ δεν έγιναν εκλογές, ενώ στη Νομική οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν χωρίς τη ΔΑΠ η οποία έστησε δική της κάλπη στο Ζάππειο! Όλα τα παραπάνω δημιουργούν κινδύνους για τον τρόπο με τον οποίο θα διεξάγονται από δω και πέρα οι φοιτητικές εκλογές, ωστόσο αυτές πρέπει να συνεχίσουν να γίνονται μέσα στις σχολές, σε χώρο πανεπιστημιακού ασύλου και να περιφρουρούνται από τους ίδιους τους φοιτητές.

Η ΣΣΠ καταγράφεται φέτος σε 27 συλλόγους συγκεντρώνοντας 266 ψήφους, από 224 πέρσι. Αυτοί επιμερίζονται σε 233 (0,53%) στα ΑΕΙ και 33 (0,21%) στα

ΤΕΙ. Σημειώνει κάποια πολύ καλά αποτελέσματα σε επιμέρους σχολές και ιδιαίτερα στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όπου, μετά από σταθερή άνοδο τα τελευταία χρόνια, αναδεικνύεται σε 3η δύναμη σε όλο το πανεπιστήμιο. Συνολικά η ΣΣΠ παίρνει 15 έδρες στα νέα Διοικητικά Συμβούλια σε 12 συλλόγους. Το αποτέλεσμά μας παρά τα επιμέρους ποιοτικά στοιχεία, είναι ακόμα αρκετά ασταθές και απέχει σίγουρα από τις ανάγκες αλλά και από τις δυνατότητες που υπάρχουν. Χαιρετίζουμε και ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους που μας στήριξαν με την συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και την ψήφο τους.

Όλη την χρονιά η ΣΣΠ προσπάθησε να αναδείξει την κατάσταση και τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές. Από τις επιθέσεις στην εκπαίδευση μέχρι το αδιέξοδο που δημιουργούν στη νεολαία η κρίση, τα μνημόνια και ο κίνδυνος ενός γενικευμένου πολέμου. Μέσα από την παρέμβαση και τους αγώνες που δώσαμε μαζί με τους φοιτητές, με κυριότερο αυτόν ενάντια στη δημιουργία του ΠΔΑ, προσπαθήσαμε να συμβάλλουμε στην προσπάθεια για ένα νέο, ανασυγκροτημένο φοιτητικό κίνημα που θα δώσει τον αγώνα από καλύτερη θέση με ένα συνεκτικό και μαχητικό πρόγραμμα και σχέδιο αγώνων πλάι στους εργαζόμενους.

Η ΣΣΠ βγαίνει από τις εκλογές πιο δυνατή και με περισσότερες εμπειρίες. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για να μπορέσουμε σαν νεολαία να κατακτήσουμε το μέλλον που ονειρευόμαστε και μας αξίζει. Έχοντας πάντα πίστη στις δυνατότητες του φοιτητικού και εργατικού κινήματος. **50 χρόνια από τον Μάη του 1968, να διδαχτούμε και να εμπνευστούμε!** Να παλέψουμε για να γίνουν οι αγώνες της νεολαίας πυροδότης για μια γενικότερη κοινωνική εξέγερση, η οποία θα τσακίσει το μνημονιακό καθεστώς, θα σώσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση από τη διάλυση και θα έρθει σε σύγκρουση με τον χρεωκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό...

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

21ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ: 29/6-1/7, πάρκο Γουδή

Το 21ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας, το οποίο διοργανώνεται κάθε χρόνο από το Συντονιστικό Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, θα διεξαχθεί φέτος στο Πάρκο Γουδή, από την Παρασκευή 29 Ιουνίου έως την Κυριακή 1 Ιουλίου.

Το αναλυτικό πρόγραμμα του φετινού φεστιβάλ θα ανακοινωθεί στο www.antiracistfestival.gr. Το τριήμερο πρόγραμμα του φεστιβάλ περιλαμβάνει,

κάθε χρόνο, μεταξύ άλλων:

- Πλούσιο πρόγραμμα συζητήσεων, που καλύπτει θέματα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών στην Ελλάδα ως τον πόλεμο, τον μεσαίωνα στην αγορά εργασίας, τις εργατικές αντιστάσεις, την αντιρατσιστική/αντιφασιστική πάλη κ.ά.

- Πρόγραμμα συναυλιών που καλύπτει όλα τα δημοφιλή είδη μουσικής, από hip hop και ροκ έως ρεμπέτικο και έντεχνο, ενώ κάθε μέρα υπάρχει σκηνή

αφιερωμένη στην πολιτιστική έκφραση των μεταναστευτικών κοινοτήτων (μουσική, παραδοσιακοί χοροί κ.λπ.).

- Φαγητό και ποτό από τις εθνικές κουζίνες μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα.

Στο χώρο του φεστιβάλ λειτουργούν περίπτερα/σταντ αντιρατσιστικών, πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων.

Οι συζητήσεις ξεκινούν κάθε μέρα στις 7:00μμ, ενώ οι συναυλίες στις 9:00μμ.

Εκπρόσωπος της ΟΚΔΕ θα πραγματοποιήσει παρέμβαση στο πάνελ της κεντρικής συζήτησης με θέμα «**ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και πόλεμος**», η οποία θα διεξαχθεί την **Παρασκευή 29 Ιουνίου**. Στον χώρο του φεστιβάλ θα υπάρχει τραπέζακι με υλικό της ΟΚΔΕ και των παρατάξεών της,

καθώς και **βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Εργατική Πάλη**.

Το ημερήσιο εισιτήριο εισόδου για την ενίσχυση του φεστιβάλ κοστίζει 5 ευρώ, ενώ προς 10 ευρώ πωλείται το εισιτήριο τριήμερου. Η είσοδος για τους μετανάστες είναι δωρεάν. Πρόσβαση από μετρό Κατεχάκη.

Ο αντιρατσισμός, η έμπρακτη αλληλεγγύη και οι κοινοί αγώνες των εργαζομένων ανεξαρτήτως εθνικότητας, θρησκείας και φυλής είναι πιο αναγκαίοι από ποτέ σήμερα, που το δράμα της προσφυγιάς χτυπάει εκατομμύρια ανθρώπων, ο πόλεμος και οι επεμβάσεις καταστρέφουν χώρες και λαούς. Ο ρατσισμός χρησιμοποιείται για τη διαίρεση των εργαζομένων και των λαών, για την καλλιέργεια κλίματος φόβου και κοινωνικού κανιβαλισμού.

Ο «ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ 1» ΠΡΟΧΩΡΑ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Το υπουργείο Εσωτερικών έδωσε για «διαβούλευση» νομοσχέδιο για την Τοπική Αυτοδιοίκηση με την ονομασία «Κλεισθένης 1», το οποίο θα αντικαταστήσει τον «Καλλικράτη» του 2010. Στο νομοσχέδιο αντέδρασαν η Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας (Κ.Ε.Δ.Ε.) και η Ένωση Περιφερειών Ελλάδας (Ε.Π.Ε.), όργανα που ελέγχονται από τη ΝΔ και το ΚΙΝ.ΑΛ. Με πρωτοπόρο τον πρόεδρο της Κ.Ε.Δ.Ε., Πατούλη, στράφηκαν ενάντια στην καθιέρωση της απλής αναλογικής που προβλέπει το νομοσχέδιο για την εκλογή δημοτικών και περιφερειακών συμβούλων, υποστηρίζοντας το υπάρχον σύστημα όπου όταν ο πρώτος σε ψήφους δεν συγκεντρώνει το 50%+1 στην πρώτη ψηφοφορία, διενεργείται δεύτερη ψηφοφορία μεταξύ πρώτου και δεύτερου, κι έτσι ο πρώτος συνδυασμός ελέγχει τα 2/3 των εδρών των δημοτικών και περιφερειακών συμβουλίων, ακόμη κι αν τα αρχικά ποσοστά του είναι μειωθητικά π.χ. κάτω και από 20%.

Κατά τη δήλωση του Πατούλη: «Η απλή αναλογική θα φέρει ακυβερνησία και αδυναμία λειτουργίας στους Δήμους, πωγωνίζοντας την Αυτοδιοίκηση και τη χώρα». Το νομοσχέδιο όμως προβλέπει συμπράξεις μεταξύ παρατάξεων για να υπάρχει πλειοψηφία, δηλαδή δίνει την δυνατότητα για «δικαυβέρνηση» μεταξύ μνημονιακών (Ν.Δ., ΚΙΝ.ΑΛ., ΣΥΡΙΖΑ).

Εκτός από το σημείο της απλής αναλογικής, η κριτική των παλιών μνημονιακών της Κ.Ε.Δ.Ε. και της Ε.Π.Ε. στο νομοσχέδιο περιορίζεται στο ότι αυτοί είναι... «ικανότεροι» να κάνουν «μεταρρυθμίσεις». Π' αυτό, ίσως, το νομοσχέδιο τους ανοίγει πεδίο δράσης για... μπίζνες. Άλλωστε, οι δήμαρχοι προώθησαν και προωθούν τις ιδι-

ωτικοποιήσεις των υπηρεσιών των Δήμων, τις κάθε είδους ευέλικτες μορφές εργασίας σε βάρος της σταθερής και μόνιμης εργασίας. Είναι η ΚΕΔΕ που διεκδικεί να πάρει τα δημόσια νηπιαγωγεία, και αργότερα τα δημοτικά σχολεία, την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας και τα νοσοκομεία για να τα λειτουργήσει με καθαρά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και να τα ιδιωτικοποιήσει πλήρως.

Στην παραπάνω κατεύθυνση το νομοσχέδιο προβλέπει:

1) την υπαγωγή της Υπηρεσίας Πράσινου στις ανταποδοτικές υπηρεσίες, όπου είναι ήδη του Φωτισμού και της Καθαριότητας. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα, από το 2019 και μετά, την αύξηση των ανταποδοτικών τελών έως και 50%, δηλαδή νέα χαράτσια για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ήδη από τα μνημόνια και το μεσοπρόθεσμο οι Κεντρικοί Αυτοτελείς Πόροι (κρατική χρηματοδότηση) είναι μειωμένοι κατά 62% μέχρι το 2021. Για την κατανομή τους με το νομοσχέδιο εισάγονται νέα κριτήρια, όπως τα «ίδια έσοδα» των ΟΤΑ και η «επιχειρηματικότητα» που αναπτύσσουν.

2) Το νομοσχέδιο προβλέπει επίσης «Νέα πεδία αναπτυξιακής δράσης της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των Νομικών Προσώπων των ΟΤΑ» δίνοντάς τους τη δυνατότητα να ιδρύουν εταιρείες στον τομέα της Κοινής Ωφέλειας, της παραγωγής και μεταφοράς ενέργειας, μεταφορών, αγροτικής παραγωγής, αξιοποίησης της ακίνητης περιουσίας της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, διαχείρισης των απορριμμάτων. Στην πραγματικότητα θα πρόκειται για εκχώρηση σε ιδιώτες των υπηρεσιών και της ακίνητης περιουσίας των ΟΤΑ. Όλες σχεδόν οι υπηρεσίες προς τους δημότες θα είναι πλέον ανταποδο-

τικές (λες και οι δημότες δεν πληρώνουν δημοτικά τέλη), με τεράστια αύξηση των δημοτικών τελών, δήμους-επιχειρήσεις με δημάρχους-μάντζερ, αποκλεισμό των πολλών, ή ραγδαία χειροτέρευση των παρεχόμενων υπηρεσιών.

3) Στο νομοσχέδιο προβλέπεται και μια νέα κατηγοριοποίηση των Δήμων σε Μητροπολιτικούς, Ηπειρωτικούς (μεγάλους, μεσαίους και μικρούς) και Νησιωτικούς (μεγάλους, μεσαίους και μικρούς). Με βάση αυτή την κατηγοριοποίηση θα γίνεται και η χρηματοδότηση.

4) Επίσης με την πρόβλεψη για τοπικά δημοψηφίσματα του νομοσχεδίου υποτίθεται ότι ενισχύεται η δημοκρατία και η συμμετοχή των δημοτών σε τοπικό επίπεδο. Μια σειρά όμως περιορισμοί που τίθενται από το νομοσχέδιο, εμποδίζουν κατά πολύ την έκφραση της θέλησης των δημοτών. Κατ' αρχήν θα μπορούν να καθορίζουν από την αρχή αν το δημοψήφισμα θα είναι αποφασιστικό ή όχι. Μπορεί να προκληθεί δημοψήφισμα με αίτημα των 2/3 του Δημοτικού ή Περιφερειακού Συμβουλίου ή με αίτησή του 10% των εκλογέων. Τα θέματα που μπορούν να τεθούν σε δημοψήφισμα δεν αφορούν τα πάντα και κυρίως δεν αφορούν τη δημοσιονομική διαχείριση του οικείου ΟΤΑ και την επιβολή τελών.

5) Οι μετανάστες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης συνεχίζουν να αποκλείονται από το δικαίωμα της ψήφου, παρά το γεγονός ότι αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού (μετά και από απόφαση του ΣτΕ), ενώ το νομοσχέδιο προβλέπει ότι ο Πρόεδρος του Συμβουλίου Ένταξης Μετα-

ναστών και Προσφύγων θα διορίζεται με κοινή απόφαση των υπουργών Εσωτερικών και Μετανάστευσης.

6) Παράλληλα με την «αποκέντρωση», έχουμε με το νομοσχέδιο και έναν ασφυκτικό και μνημονιακό κρατικό έλεγχο στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Το Οικονομικό Παρατηρητήριο, οι εφτά Αυτοτελείς Υπηρεσίες Εποπτείας με τους Επόπτες ΟΤΑ (θα έχουν την ευθύνη της «άσκησης ελέγχου και νομιμότητας των πράξεων των δήμων και των περιφερειών των νομικών προσώπων τους» και θα ασκούν τον πειθαρχικό έλεγχο των αιρετών), ουσιαστικά δεν θα επιτρέπουν καμιά διαφορετική διαχείριση των οικονομικών των ΟΤΑ από αυτή που επιβάλουν τα μνημόνια. Πρόκειται για έναν ασφυκτικό έλεγχο που δεν θα επιτρέπει καμιά παρέκκλιση από την κεντρική μνημονιακή πολιτική, κυρίως προς το συμφέρον των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οι προϋπολογισμοί των Δήμων και Περιφερειών ουσιαστικά θα προκαθορίζονται και θα ελέγχονται από το κεντρικό κράτος.

7) Και το πιο εξωφρενικό... κατά την ψηφοφορία πιο δημοτικού προϋπολογισμού δεν μετρά η λευκή ψήφος ή η αρνητική ψήφος αν ο δημοτικός σύμβουλος δεν προτείνει άλλον προϋπολογισμό.

Ο ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΔΟΜΕΣ «ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ» ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΠΑΝΑΦΕΡΕ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Η κυβέρνηση, την Πέμπτη 7/6, ψήφισε με τη διαδικασία του επείγοντος το Σχέδιο Νόμου για την Αναδιοργάνωση των Δομών Υποστήριξης της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, την αξιολόγηση των στελεχών και των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών. Ο υπουργός Παιδείας επιχειρεί να εξαπατήσει, ισχυριζόμενος ότι «ικανοποιεί αιτήματα του εκπαιδευτικού κινήματος», αφού υποτίθεται καταργεί την «τιμωρητική αξιολόγηση» των προηγούμενων κυβερνήσεων. Δεν αναφέρει όμως ότι διατηρεί την Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.Π.Δ.Ε.), η οποία έχει τον συνολικό ρόλο της εποπτείας και εφαρμογής της αξιολόγησης.

Ο νόμος αποτελεί προαπαιτούμενο της 4ης αξιολόγησης και στοχεύει στην εξοικονόμηση προσωπικού, σε δραματική μείωση των δαπανών για την παιδεία, στην «αποκέντρωση» του εκπαιδευτικού συστήματος, στην «αυτονομία», κατηγοριοποίηση, ιδιωτικοποίηση και αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, όπως την εννοεί η επικαιροποιημένη έκθεση του ΟΟΣΑ και οι απαιτήσεις του ΣΕΒ.

Τα βασικά σημεία του νομοσχεδίου είναι:

1. Σε επίπεδο περιφέρειας δημιουργούνται τα Περιφερειακά Κέντρα Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού (ΠΕ.Κ.Ε.Σ.), τα οποία ως μικρά «υπουργεία Παιδείας» θα έχουν την ευθύνη για τη χάραξη και υλοποίηση εκ-

παιδευτικής πολιτικής, την επιστημονική και παιδαγωγική καθοδήγηση, την οργάνωση επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών. Τα ΠΕ.Κ.Ε.Σ. θα είναι τα βασικά όργανα αξιολόγησης των σχολικών μονάδων καθώς θα έχουν σαν αρμοδιότητά τη συστηματική μελέτη των εκθέσεων συλλογικού προγραμματισμού και ανατροφοδοτικής αποτίμησης (βλ. αξιολόγηση) του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων. Τα ΠΕ.Κ.Ε.Σ. λογοδοτούν άμεσα στο Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.) για την υλοποίηση της εκπαιδευτικής κυβερνητικής πολιτικής.

2. Σε κάθε Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας και Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης συγχωνεύονται οι υφιστάμενες δομές υποστήριξης του εκπαιδευτικού έργου σε ένα Κέντρο Εκπαιδευτικής και Συμβουλευτικής Υποστήριξης (Κ.Ε.Σ.Υ.). Ιδιαίτερα, η κατάργηση των ΚΕΔΔΥ (δομών για την ειδική αγωγή) συνοδεύεται με μεταφορά της ευθύνης για την ένταξη των μαθητών με ειδικές ανάγκες στους εκπαιδευτικούς και η σχολική μονάδα φορτώνεται όλα τα βάρη του κράτους, πράγμα που ισοδυναμεί με περαιτέρω υποβάθμιση και ιδιωτικοποίηση της Ειδικής Αγωγής.

3. Στα άρθρα 80 και 87 δημιουργούνται νέες αδικίες εις βάρος των αναπληρωτών εκπαιδευτικών, με την εισαγωγή επιπλέον κριτηρίων για την πρόσληψη στις Δομές Υποστήριξης και Εκπαίδευσης Προσφύγων, αλλά και την επαναφορά της τιμωρητικής διάταξης για 2ετή αποκλεισμό από τους πίνακες σε περίπτωση άρνησης ανάληψης

υπηρεσίας.

4. Η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας επανέρχεται με όνομα «Συλλογικός προγραμματισμός και ανατροφοδοτική αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων». Σύμφωνα με το Υπουργείο πρόκειται για «μια συνεχή διαδικασία εντοπισμού, ανάλυσης και αντιμετώπισης των προβλημάτων και των αναγκών του σχολείου». Ο Σύλλογος Διδασκόντων, προγραμματίζει το εκπαιδευτικό έργο, λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση ανατροφοδοτικής αποτίμησης του προηγούμενου σχολικού έτους, καθώς και τις απόψεις του σχολικού συμβουλίου. Οι θεματικοί άξονες αναφοράς του συλλογικού προγραμματισμού καθορίζονται με Υπουργική Απόφαση. Ο Σύλλογος Διδασκόντων ελέγχει την πορεία του προγραμματισμού, προβαίνει σε διορθωτικές κινήσεις και στο τέλος του σχολικού έτους προβαίνει σε αποτίμηση της υλοποίησης του συλλογικού προγραμματισμού, με εντοπισμό των προβλημάτων και του τρόπου αντιμετώπισής τους. Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές, καθίστανται υπεύθυνοι για τα προβλήματα της σχολικής μονάδας καθώς και για την επίλυσή τους. Το Υπουργείο κρατά για τον εαυτό του τον ρόλο του αξιολογητή. Έτσι, οι σχολικές μονάδες κατηγοριοποιούνται, αυτονομούνται, μετατρέπονται σε μικρές «επιχειρήσεις» με «ελκτικά εμπορεύματα» για να προσελκύουν πελάτες και να μπορούν να επιβιώσουν.

5. Ορίζονται κριτήρια και διαδικασία αξι-

ολόγησης όλων των στελεχών της εκπαίδευσης από προϊστάμενους και υφιστάμενους. Έτσι, οι μόνιμοι —μόνο(!)— εκπαιδευτικοί θα κληθούν να αξιολογήσουν τους διευθυντές/τριες, ώστε να εμπειδώσουν την κουλτούρα της αξιολόγησης και να δεχτούν πιο εύκολα την ατομική τους αξιολόγηση από τους προϊστάμενους τους.

6. Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών επανέρχεται. Στο άρθρο 53 αναφέρεται ότι μέσα στις αρμοδιότητες του ΙΕΠ είναι να γνωμοδοτεί και να εισηγείται σε θέματα που αφορούν στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών.

Πρόκειται για το τέλος της Δημόσιας Δωρεάς και Ενιαίας Εκπαίδευσης, την καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, την καταστροφή των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το 2013, ο τότε υπουργός Παιδείας, Αρβανιτόπουλος, προσπάθησε να εφαρμόσει την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί αρνήθηκαν να την εφαρμόσουμε. Καλούμε τους/τις συναδέλφους-ισσες να αρνηθούν την «αυτοαξιολόγηση» στην πράξη. Καλούμε τις ΟΛΜΕ και ΔΟΕ να πάρουν άμεσα απόφαση για απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών από κάθε διαδικασία αξιολόγησης.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

«Ολιστικό σχέδιο ανάπτυξης»

Κενολογία και απόπειρα εξαπάτησης των εργαζομένων

Με αυτό τον βαρύγδουπο τίτλο παρουσιάστηκε στο υπουργικό συμβούλιο στις 21/5 το κυβερνητικό σχέδιο, που επιχειρεί να συμπληρώσει την απατεωνιά της «εξόδου από τα Μνημόνια».

■ Σταύρος Σκεύος

Το «ολιστικό σχέδιο ανάπτυξης» είναι γεμάτο από πομπώδεις φράσεις, όπως «δημοσιονομική βιωσιμότητα», «βιώσιμη, δίκαιη και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξη», «κοινωνικά προσανατολισμένη οικονομία», «πρασινίζοντας την οικονομία» κ.λπ. Περιλαμβάνει, για την περίοδο 2018-2020, πάνω από 200 «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» (όπως ονομάζονται πλέον τα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα). Διακηρυγμένος στόχος είναι η ανάκτηση μέχρι το 2022 μέρους της μείωσης του ΑΕΠ των προηγούμενων χρόνων (περίπου του 10% από το 27%), με πυλώνες τις εξαγωγές, τις επενδύσεις και την ιδιωτική κατανάλωση (προϋποτίθεται αύξηση 4,5%, 13,1% και 0,5% αντίστοιχα σε ετήσια βάση).

«Τυράκι» για τους εργαζόμενους είναι ο στόχος για μείωση της επίσημα καταγεγραμμένης ανεργίας (κάτω από 14% έναντι 21,4% το 2017) και για μια σταδιακά επιταχυνόμενη αύξηση των μισθών (που θα φτάσει τον ρυθμό +2,9% το 2021-2022). Έτσι, συμπληρώνεται η κυβερνητική προπαγάνδα για αύξηση του κατώτερου μισθού, αποκατάσταση ΣΣΕ, διατησί-α κ.λπ.

Για τη μάλιστα της φοροληλασίας, το σχέδιο πασχίζει να πείσει με προαναγγελία μειώσεων φόρων, με βάση όμως πάντα τα ασφυκτικά δημοσιονομικά περιθώρια. Ειδικά για τον ΕΝΦΙΑ, ενώ παραμένει ο εισπρακτικός στόχος, ετοιμάζεται υποτίθεται μια πιο δίκαιη κατανομή του (μέσω ενός ασαφούς μηχανισμού αποτίμησης των ακινήτων), ώστε οι αντικειμενικές αξίες να συγκλίνουν με τις τρέχουσες της αγοράς).

Υπάρχουν πολλά ακόμα σκουπίδια (κουλούρα κοινωνικά και περιβαλλοντικά υπεύθυνης επιχειρηματικότητας, δυναμικές μικρομεσαίες επιχειρήσεις, καινοτομία κ.λπ.), που μοιάζουν να έχουν αντιγραφεί από κανέναν εξυπνάκια, μαυραγορίτη μανάτζερ, που «τρέχει» τους εργαζόμενους να δουλέψουν σαν τα σκυλιά, με όλο και λιγότερα δικαιώματα, προσπαθώντας να τους ψαρώσει με χαζοχαρούμενες ηλεκτρονικές παρουσιάσεις...

Δεν εκπλήσσει βέβαια το ότι η ιδέα αυτού του σχεδίου υπαγορεύτηκε (σύμφωνα με την «Καθημερινή») από τη Γερμανία, ίσως ως μέρος της προσπάθειάς της (που μάλλον βαίνει άκαρπη) να παραμείνει το ΔΝΤ στο ελληνικό «πρόγραμμα» (η μεγαλύτερη ανάπτυξη θα έκανε το χρέος βιώσιμο κ.λπ.). Ούτε ότι οι κυβερνητικοί υπαλληλίσκοι το ξανάγραψαν δύο φορές καθ' υπόδειξη της Κομισιόν.

Αδύνατη η «ανάπτυξη»

Από τις παραδοσιακές αστικές/μνημονιακές δυνάμεις (ΜΜΕ, ΝΔ, Κίνημα Αλλαγής κ.λπ.) η αντίθεση ήταν αναμενόμενη, καθώς προσπαθούν να πριονίσουν την κυβέρνηση, να

επανεέλθουν στην εξουσία με τον Μητσοτάκη. Απέναντι βέβαια στους απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχουν απ' τη μεριά τους άδικο να χαρακτηρίζουν το σχέδιο ευχολόγιο, δηλώνοντας ότι δεν έχει παρά ελάχιστους ποσοτικοποιημένους στόχους (πάντα γι' αυτά που ενδιαφέρουν το κεφάλαιο και το πολιτικό προσωπικό του), π.χ. για τη μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων, την άρση των τραπεζικών περιορισμών (αναλήψεις, μεταφορά κεφαλαίων, άνοιγμα λογαριασμών κ.λπ.), τη μείωση του ΕΝΦΙΑ.

Πολύ πιο ξεκάθαρα είναι τα πράγματα αν τα δούμε από μια ταξική σκοπιά, αυτή των συμφερόντων των εργαζομένων, ανέργων και φτωχών λαϊκών μαζών – που ταυτόχρονα δίνει και τη μόνη αντικειμενική εικόνα της κατάστασης. Κάθε τέτοιο αστικό «σχέδιο» είναι **καταδικασμένο σε αποτυχία**, για τους εξής βασικούς λόγους:

(1) Οι στόχοι είναι στην καλύτερη περίπτωση μέτριοι, π.χ. για την αποκατάσταση του ΑΕΠ και τη μείωση της ανεργίας.

(2) Ακόμα περισσότερο, είναι ναρκοθετημένοι εξαρχής, λόγω της αφαιμάξης της οικονομίας από τα πρωτογενή πλεονάσματα, που μονιμοποιούνται (ή και μεγαλώνουν!) υπό την κηδεμονία των δανειστών. Αυτά τα θηριώδη πλεονάσματα δεν αφήνουν πόρους για κάποια πραγματική ανάπτυξη, για επενδύσεις, μείωση φόρων, ενίσχυση εισοδημάτων κ.λπ. Σε κάποιες αποστροφές ειλικρίνειας, το παραδέχονται ακόμα και οι ιέρακες των αστικών οικονομικών (εν πολλοίς αμόρφωτοι, κατά τα άλλα). Όλες οι αστικές/μνημονιακές δυνάμεις, «παλιές» και «νέες», είναι βουτηγμένες σ' αυτό τον **παρολογοισμό**, να προσπαθούν να πείσουν ότι γίνεται να συνδυαστούν αυτά τα πλεονάσματα, οι επιταγές των δανειστών, από τη μια, με κάποια ανάπτυξη από την άλλη.

(3) Τέτοια «σχέδια» δεν εξετάζουν καν ορισμένες από τις **βασικές αιτίες** της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν εννοούμε την άμβλυνση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (εκεί είναι η ρίζα του προβλήματος) – αυτό είναι έξω από τον ορίζοντα των πάσης φύσεως μνημονιακών «σχεδιαστών». Αλλά έστω την απόπειρα αντιμετώπισης κάποιων καιρίων προβλημάτων, ειδικά για μια οικονομία όπως η ελληνική, ακόμα και από αστική σκοπιά – συνοπτικά:

α) Την απαλλαγή από τη θηλιά του Ευρώ, ενός «ισχυρού» νομίσματος, που δεν έχει καμία αντιστοιχία με την πραγματική παραγωγική βάση του ελληνικού καπιταλισμού, αντίθετα τη

στραγγαλίζει.

β) Την αλλαγή στον διεθνή προσανατολισμό, τον απεγκλωβισμό από την εμμοτική προσκόλληση σε μια παραπαίουσα «Δύση», μια στροφή προς τις μόνες οικονομίες που εμφανίζουν έναν πραγματικά βιώσιμο δυναμισμό (έστω με καπιταλιστικούς όρους).

γ) Την εκρηκτική αποσταθεροποίηση της ευρύτερης περιοχής (Βαλκάνια, Αιγαίο, ΝΑ Μεσόγειος κ.λπ.), που κάνει ανέκδοτο την προσέλκυση σοβαρών επενδύσεων.

δ) Την απουσία κάποιου μοχλού για ένα οποιοδήποτε «σχέδιο» επανεκκίνησης, μετά από τον κατακερματισμό του οικονομικού ιστού διαμέσου του γενικού ξεπουλήματος (ΤΑΙΠΕΔ κ.λπ.).

ε) Την υποβάθμιση της σύνθεσης του κεφαλαίου, με την κυριαρχία όλο και πιο αεριτζιδικών και παρασιτικών κομματιών. Τον ολοένα αυξανόμενο ρόλο των διαφόρων fund στον έλεγχο/ιδιοκτησία σημαντικών κομματιών της οικονομίας.

Αλλά όλα αυτά παραείναι πολλά για να τα ζητάει κανείς από τα σημερινά αστικά/μνημονιακά «επιτελεία»... Γιατί όσο αυτά συνεχίζουν να κυριαρχούν με τα σημερινά δεδομένα, οδηγούνται σε έσχατη παρακμή, ανικανότητα, μωρία. Κανένα «σχέδιο» δεν είναι έτσι εφικτό, καμία **αστική** πολιτική ανάπτυξης.

Έτσι φτάνουμε και σε κωμωδίες όπως το «ολιστικό», δηλαδή να μιλάνε οι Συριζαίοι: **1.** Για επενδύσεις. Ενώ και τα πιο πρόσφατα στοιχεία δείχνουν τη συνεχιζόμενη μείωσή τους – μάλιστα παρά την κάποια αύξηση της κερδοφορίας (πάνω στη μνημονιακή υπερεκμετάλλευση), στο κατώφλι υποτίθεται της «εξόδου» από τα Μνημόνια. Βέβαια, για άθλιοι και αδίστακτους όπως οι Συριζαίοι, δεν υπάρχει πρόβλημα: σύμφωνα με το «ολιστικό», μεγάλες επενδύσεις θα φέρει η προώθηση της παραγωγής και επεξεργασίας... κάρναβης! Πέρα από το αστείο του πράγματος, πρόκειται για επικίνδυνη επιχείρηση εκμαυλισμού της ελληνικής κοινωνίας, προώθηση μιας ναρκοκοουλτούρας (σύμφωνα με τα γνωστά ιδεολογήματα περί «ανοιχτής κοινωνίας»). **2.** Για δημοσιονομική βιωσιμότητα. Όταν μόνο η πρόσφατη διεθνής αναταραχή (προσφυγή Αργεντινής στο ΔΝΤ, κρίση σε Ιταλία-Ισπανία κ.λπ.), αυξάνοντας το κόστος δανεισμού (επιτόκια), κάνει σκόνη τα όνειρα για έξοδο στις αγορές. **3.** Για μειώσεις φόρων. Ενώ μόνο με το νέο Μεσοπρόθεσμο προβλέπονται αυξημένα φορολογικά έσοδα 5,5 δισ. μέχρι το 2022! **4.** Για ενδυνάμωση της

Εργαζομένων

ελληνικής μεταποίησης, με πυλώνα τις εξαγωγές. Όταν το εμπορικό έλλειμμα αυξάνεται ξανά (λόγω της πτώσης της παραγωγικότητας/ανταγωνιστικότητας του ελληνικού καπιταλισμού), μεταφράζοντας κάθε επιτυχία αυτής της «εξωστρέφειας» σε ρήμαγμα του εσωτερικού της οικονομίας. Όταν κυριαρχούν οι πιο αρπακτικές, «χρηματοπιστωτικές» και μαφιόζικες μερίδες του κεφαλαίου, που δεν ενδιαφέρονται για παραγωγικές επενδύσεις (αλλά ούτε και οι «υγιείς» βιομήχανοι, παρά τα κέρδη τους). Όταν οι τρύπες που χάσκουν στην ελληνική οικονομία αποκαλύπτονται σε κάθε βήμα, όπως με την απάτη της επιχείρησης «πρότυπο» Follie Follie.

Το μόνο πραγματικό στοιχείο του «ολιστικού» είναι ότι οι μεταρρυθμίσεις θα συνεχιστούν, ιδιαίτερα σε βάρος της εργατικής τάξης, με τα «εργασιακά». Η θρυλούμενη «ανάπτυξη» καμία ανακούφιση δεν έχει να δώσει στα δραματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα. Αντίθετα, η κατάσταση θα γίνεται όλο και πιο ζοφερή, τα χρόνια αμέσως μπροστά είναι πολύ πιο δύσκολα, σκληρά και επικίνδυνα από ό,τι ζήσαμε μέχρι τώρα.

Αριστεροί στην παγίδα

Στην Αριστερά, οι κύριες δυνάμεις απαντάνε εντελώς αποπροσανατολιστικά στα «αναπτυξιακά» φληναφήματα. Το ΚΚΕ ρίχνει νερό στον μύλο της εξαπάτησης των εργαζομένων, τους αποκοιμίζει, θεωρώντας μεν την «ανάπτυξη» αυτή ταξική, άδικη, ματωμένη για την εργατική τάξη και τον λαό κ.λπ. (που είναι σωστό), ωστόσο όμως πραγματική και επομένως βάση για μια σταθεροποίηση/ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού. Πέρα από αντιμαρξιστική (άρνηση ουσιαστικά της κρίσης του συστήματος, απουσία στοιχειώδους εξέτασης της εγχώριας και διεθνούς κατάστασης), αυτή η θέση είναι απαραίτητη για την πολιτική του ΚΚΕ, να σπείρει την ηττοπάθεια στην εργατική τάξη, η οποία, απροετοίμαστη για τις νέες οξύνσεις της κρίσης και απότομες στροφές της κατάστασης, θα έχει μόνο ορίζοντα «να βγάλει συμπεράσματα» και να αυξήσει την εκλογική επιρροή του ΚΚΕ.

Με δευτερεύουσες παραλλαγές, αυτή τη θέση αναπαράγουν δυστυχώς πολλοί στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά. Π.χ. το ΝΑΡ, σε ολόκληρο προσυνοδικιακό διήμερο που έκανε πρόσφατα για τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν βρήκε τίποτα να πει για το πρόβλημα της μεταποίησης και των επενδύσεων – βάση κάθε συζήτησης για τις οικονομικές προοπτικές.

Στον «αντίποδα», διάφοροι (ΛΑΕ, Σχέδιο Β', Νέα Οικονομική Πολιτική για την Ελλάδα, εσχάτως το «νέο 114» κ.ά.) καταστρώνουν δήθεν ρηξικέλευθα σχέδια και πίνακες, για διέξοδο απ' την κρίση με άξονα την έξοδο από το Ευρώ, την «εθνική κυριαρχία», την τόνωση της κατανάλωσης, κάποιον ασαφή ρόλο του κράτους – αλλά πάντα και αυστηρά χωρίς «στείρους αντικαπιταλισμούς» (sic), δηλαδή μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια, μιας αστικής διαχείρισης. Κάποια σωστά στοιχεία (κυρίως η ανάγκη εθνικού νομίματος), αποκομμένα από μια ταξική πολιτική, μεταστρέφονται έτσι σε ρεφορμιστική και αντιδραστική ουτοπία. Στην ουσία τους, δεν διαφέρουν πολύ από τα ιδεολογήματα και ψέματα ενός παλιού καλού ΣΥΡΙΖΑ (από εκεί προέρχονται άλλωστε οι περισσότεροι) ή ακόμα και του «ολιστικού». Όταν βέβαια δεν καλούν την εργατική τάξη να πεθάνει πατριωτικά για τα αστικά «εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα» σε Αιγαίο, Κύπρο κ.ά.

Μια πραγματική ανάπτυξη και διέξοδος μπορεί να έλθει μόνο από μία δύναμη: από το εργατικό κίνημα, που πρέπει να επιβάλει τη δική του, ταξικά ανεξάρτητη λύση: ένα αντικαπιταλιστικό Πρόγραμμα Σωτηρίας, βασισμένο στη Διαγραφή του Χρέους, σε εκτεταμένες Εθνικοποιήσεις κάτω από Εργατικό Έλεγχο, με δυνάμεις κρούσης τους αγώνες και την αυτοοργάνωσή μας, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Όσο αυτή η λύση παραμένει σε αδυναμία, τόσο θα ανακυκλώνονται χαρτιά «ολιστικών σχεδίων» χωρίς νόημα – μέχρι την επόμενη έκρηξη της κρίσης. Που όμως πλησιάζει και, αν μη τι άλλο, θα ξεκαθαρίσει αρκετά το τοπίο τι πρέπει να κάνει και πώς η εργατική τάξη. Για να σωθεί «ολιστικά» απ' τα Μνημόνια και τους υπηρέτες τους, την καπιταλιστική κρίση και βαρβαρότητα.

«Εργαλείο αυξημένης επιτήρησης» Φεύγουμε από τα Μνημόνια... βυθιζόμενοι ακόμα περισσότερο σε αυτά

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Τους τελευταίους μήνες η κυβέρνηση έχει αποδυθεί σε μια λυσσασμένη προπαγάνδα για να πείσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ότι, με το τέλος του 3ου Μνημονίου τον Αύγουστο, θα βγούμε εντελώς και καθαρά από τα μνημόνια. Με άλλα λόγια, θα βγούμε από τα βάσανα των τελευταίων 9 χρόνων και σιγά σιγά θα επιστρέψουμε στην «κανονικότητα», δηλαδή στις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο που είχαμε πριν τα Μνημόνια και την χρεοκοπία.

Για να οικοδομήσει αυτή την άθλια προπαγάνδα της, που θα την ζήλευε και ο Γκέμπελς, η κυβέρνηση απέρριψε και την «προληπτική πιστωτική γραμμή» που πρότεινε ο Στουρνάρας. Η «προληπτική πιστωτική γραμμή» δεν είναι τίποτε άλλο από την δυνατότητα της Ελλάδας, μετά τη λήξη του 3ου Μνημονίου, να μπορεί να δανειστεί από την ΕΕ αν δεν μπορέσει να δανειστεί από τις αγορές. Θα ίσχυε για ένα χρόνο, με δυνατότητα να ανανεώνεται συνεχώς, αλλά είχε σαν προϋπόθεση αν η κυβέρνηση κάνει χρήση αυτών των πιστώσεων να υποχρεωθεί να υπογράψει «Μνημόνιο». Η λέξη αυτή ενοχλούσε την κυβέρνηση γιατί χαλούσε το σχέδιό της, γι' αυτό και την απέρριψε.

Όσον αφορά τους εργαζόμενους το σχέδιο του Στουρνάρα δεν έχει καμία διαφορά από το σχέδιο της Κυβέρνησης, όπως θα φανεί παρακάτω. Αλλά ο Στουρνάρας το πρότεινε και για πολιτικούς λόγους (με την «πιστωτική γραμμή η έξοδος δεν θα ήταν καθαρή, άρα η κυβέρνηση απέτυχε, άρα ενισχύονται οι παλαιομνημονιακοί) και για καθαρά πρακτικούς λόγους όπως αρμόζει σε κάθε αρχιτραπεζίτη-αρχιμαφιόζο που σέβεται τη δουλειά του (η «πιστωτική γραμμή» θα σήμαινε επανενεργοποίηση του waiiver δηλαδή οι ελληνικές τράπεζες θα είχαν την δυνατότητα να δανειζονται όχι από τον μηχανισμό του ELA αλλά απ' ευθείας από την ΕΚΤ, με αντάλλαγμα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου και με μηδενικά επιτόκια, άρα θα κέρδιζαν ετησίως περίπου 300 εκ. ευρώ)

Το Γιούρογκρουπ της 27ης Απριλίου (όπως διαπιστώθηκε από την επιστολή-συμπερασμάτων που έστειλε ο Σεντένο) έλαβε υπόψην του την απόφαση της κυβέρνησης να μην ζητήσει «πιστοληπτική γραμμή» και αντιπρότεινε το λεγόμενο «εργαλείο» δηλαδή μια μορφή μεταμνημονιακής «ενισχυμένης επιτήρησης», το οποίο και πρόκειται να καταληχθεί μέχρι το τέλος Ιουλίου, μαζί με το περιβόητο σχέδιο ελάφρυνσης του χρέους. Ο λόγος για να υπάρχει το περίφημο «Μνημόνιο-εργαλείο» είναι, με τα λόγια του Σεντένο: «να υποστηρίξουμε περαιτέρω τις ελληνικές αρχές στις συνεχιζόμενες μεταρρυθμιστικές προσπάθειες στα χρόνια μετά το πρόγραμμα». Με άλλα λόγια ξεκαθαρίζεται ότι αυτός ο μηχανισμός: α) δεν θα είναι μηχανισμός απλής επιτήρησης (που ισχύει για όλες τις χώρες που βγήκαν από τα Μνημόνια) αλλά ενισχυμένης, β) δεν θα επιτρέπει μόνο την αιώνια διατήρηση των «μεταρρυθμίσεων» που έχουν ήδη εφαρμοστεί αλλά θα επιβάλλει και νέες.

Μέχρι σήμερα από τις οκτώ χώρες που μπήκαν σε Μνημόνιο (Ισπανία, Πορτογαλία, Κύπρος, Ιρλανδία, κ.α.) μόνο η Ισπανία είχε μια «καθαρή» έξοδο μετά από παραμονή ενάμισι έτους σε Μνημόνιο. Ο λόγος είναι απλός. Η Ισπανία από τα 100 δις ευρώ που εγκρίθηκαν για δανεισμό της πήρε μόνο τα 40 δις και πολύ γρήγορα (προκαταβάλλοντας και δόσεις) επέστρεψε τα 31 δις, δηλαδή το 75% των δανείων της και έτσι είχε μια καθαρή έξοδο. Η καθαρή έξοδος βέβαια όχι μόνο δεν μεταφράστηκε σε άρση των επιβαλλόμενων «μεταρρυθμίσεων» αλλά, όπως είναι γνωστό, στη συνέχιση των αντεργατικών επιθέσεων. Όσον αφορά την Πορτογαλία, την Ιρλανδία, την Κύπρο, για να περιοριστούμε σε αυτές, αυτές βρίσκονται και θα βρίσκονται υπό επιτήρηση για

πολλά πολλά χρόνια ακόμη, αναγκασμένες να παίρνουν επιπλέον μέτρα. Η Ιρλανδία θα βρίσκεται υπό καθεστώς μετα-Μνημονιακών αξιολογήσεων μέχρι το 2031 ενώ βγήκε από το μνημόνιο τον Δεκέμβριο του 2013. Η Πορτογαλία βγήκε το 2014 αλλά η εποπτεία της θα τελειώσει το 2026. Πρόσφατα η Κύπρος υποχρεώθηκε σε μειώσεις μισθών δημοσίων υπαλλήλων γιατί οι λεγόμενοι «θεσμοί» το έκριναν αναγκαίο.

Η λεγόμενη απλή επιτήρηση μετά τα μνημόνια καθορίζεται από τον Ευρωπαϊκό Κανονισμό 472 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και προβλέπει:

α) Τα κράτη μέλη παραμένουν υπό εποπτεία μέχρι να εξοφλήσουν το 75% των δανείων προς την ΕΕ. Με δεδομένο ότι η Ελλάδα χρωστάει στον ESM, EKT ή σε ευρωπαϊκά κράτη περίπου 230 δις από τα 315 του δημοσίου χρέους της, είναι προφανές ότι θα βγει από την επιτήρηση, αν όλα πάνε καλά, μάλλον στον 22ο αιώνα — τότε προβλέπεται να έχει αποπληρώσει το 75% των δανείων της.

β) Η Κομισιόν μπορεί να επιβάλλει στο εποπτευόμενο κράτος νέα διαρθρωτικά μέτρα, τα οποία εφαρμόζονται άμεσα και αυτόματα.

γ) Η επιτήρηση πραγματοποιείται από κλιμάκια (οι περίφημοι «θεσμοί») που πραγματοποιούν επιτόπιους ελέγχους δύο φορές τον χρόνο. Στην περίπτωση της χώρας μας θα είναι τέσσερις φορές τον χρόνο.

Κι αυτή είναι η λεγόμενη «απλή επιτήρηση». Μπορεί κανείς να φανταστεί τι θα είναι η ονομαζόμενη «ενισχυμένη επιτήρηση» που θα ισχύει για τη χώρα μας.

Μέχρι στιγμής έχουμε: α) τα Μνημόνια που ήδη εφαρμόζονται και για τα οποία στο νέο καθεστώς «ενισχυμένης επιτήρησης» θα υπάρχει πρόβλεψη για «ρήτρα μη αντιστρεψιμότητάς τους». β) Τα μέτρα που έχουν ψηφιστεί αλλά δεν έχουν ακόμη εφαρμοστεί (αφορολόγητο, συντάξεις, κ.α.). γ) Το Μακροπρόθεσμο Πρόγραμμα μέχρι το 2022 με τα εξωφρενικά του πλεονάσματα. δ) Την δημιουργία Ανεξάρτητων Αρχών (απόσπαση από το ελληνικό αστικό κράτος θεσμών και λειτουργιών) που ελέγχονται άμεσα από την ΕΕ. ε) Τους υπάρχοντες μηχανισμούς επιτήρησης της ΕΕ (Σύμφωνο Σταθερότητας του Ευρώ, κ.α.) κι αυτούς που πρόκειται να οικοδομηθούν.

Έτσι είναι προφανές ότι δεν υπάρχει καμία έξοδος από τα Μνημόνια, και πολύ περισσότερο «καθαρή», αλλά ούτε καν η διατήρησή τους. Αυτό που υπάρχει είναι η ενίσχυση και η εμβάθυνση των Μνημονίων και μάλιστα αιωνίως. Από την στιγμή που αναγνωρίζουμε το χρέος και δεν το διαγράφουμε, οι δανειστές έχουν κάθε λόγο αλλά κυρίως και τα μέσα για να μας ξεζουμίζουν σαν «αποικία χρέους». Το μέσο θα είναι η περιβόητη «ελάφρυνση του χρέους», η οποία, περιττό να το πούμε, δεν θα είναι ελάφρυνση αλλά χρονική μετακύλιση αποπληρωμής των τοκοχρεολυσίων, κι αυτό με την προϋπόθεση ότι παίρνουμε συνεχώς νέα μέτρα ώστε να είμαστε σε θέση να αποπληρώνουμε τα δάνειά τους.

Τα μέτρα της 4ης αξιολόγησης μας οδηγούν στην καταστροφή

Όπως όλα δείχνουν, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα πληρώσουμε την «έξοδο» από τα μνημόνια ακόμη πιο ακριβά, με καινούργια επί της ουσίας μνημόνια! Ο κατήφορος και η αθλιότητα της κυβέρνησης Τσίπρα δεν έχει τέλος. Για να κρατηθεί στην εξουσία, εκτελεί πειθήνια και πρόθυμα τις κανιβαλικές νεοφιλελεύθερες ορέξεις των μπερλιουζιανών δανειστών, ψηφίζοντας συνεχώς μέτρα που μας μετατρέπουν από εργαζόμενους σε δουλολάροικους. Μετατρέποντας το μαζικό λαϊκό ΟΧΙ σε ΝΑΙ, υπέγραψαν το 3ο Μνημόνιο (ένα διαρκές μνημόνιο) και ψήφισαν αμέτρητα μέτρα: αντι-ασφαλιστικό, διαρκείς μειώσεις συντάξεων, φορολογικός νόμος, «κόφτης», πλειστηριασμοί, πλήρες ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας (ΔΕΚΟ, υποδομές, εκτάσεις κ.λπ.), εκχώρηση των κόκκινων δανείων στα κοράκια των funds, αύξηση ΕΝΦΙΑ, το σοβαρό χτύπημα του δικαιώματος της απεργίας (που η εργατική τάξη έχει κατακτήσει με αίμα) και των συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Τώρα, με το κλείσιμο τις 4ης αξιολόγησης, ετοιμάζουν νέα μέτρα, ένα επικαιροποιημένο επί της ουσίας Μνημόνιο, που θα βυθίσει ακόμα περισσότερο τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους συνταξιούχους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στην εξαθλίωση. Ο Τσίπρας και η συμμορία του έχουν το θράσος να μιλούν για «καθα-

ρή έξοδο» από τα Μνημόνια, τη στιγμή που είναι ολοφάνερο ότι η θηλιά του χρέους και η σκληρή «μεταμνημονιακή» εποπτεία παγιώνονται για δεκαετίες, τουλάχιστον μέχρι το 2060. Το προσχέδιο της συμφωνίας για την 4η αξιολόγηση προβλέπει μεταξύ άλλων:

- 1) Δέσμευση για αιματοβαμμένα πλεονάσματα ύψους 3,5% έως το 2022. Όσο για το χρέος, πάλι αποσπούν μόνο υποσχέσεις, που θα υλοποιηθούν, όπως πάντα, αν και εφόσον προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις.
- 2) Εφαρμογή των συμφωνημένων μεταρρυθμίσεων και όλων των μνημονιακών νόμων για «πολλά χρόνια». Αυτό σημαίνει ότι ο βασικός μισθός παραμένει στα 586 ευρώ μικτά και η κυβέρνηση δεσμεύεται να τον διατηρήσει έτσι για πάντα. Το ίδιο συμβαίνει και για όλα τα μνημονιακά μέτρα που έχουν ψηφιστεί από την τωρινή και τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις.
- 3) Να εφαρμοστεί η μείωση του αφορολόγητου πριν από το 2020. Πρόκειται για ένα πολύ σκληρό μέτρο (το όριο μειώνεται στα 5.700 ευρώ) που ψηφίστηκε για να εφαρμοστεί το 2020 και όλα δείχνουν ότι θα εφαρμοστεί ένα έτος νωρίτερα. Αυτό σημαίνει αφαίρεση περίπου ενός με ενάμισι μισθού από όλους τους εργαζόμενους και συνταξιούχους.
- 4) Νέα μείωση συντάξεων έως και 18% με τον λεγόμενο «επαναυπολογισμό» και την κατάργηση της «προσωπικής διαφοράς». Πλήρης κατάργηση του ΕΚΑΣ από 1/1/2019.
- 5) Εξίσωση αντικειμενικών και εμπορικών αξιών και διατήρηση του ΕΝΦΙΑ. Αυτομα-

τοποιημένες ηλεκτρονικές κατασχέσεις για χρέη και στην εφορία. Κα-

τάργηση (από τον τρέχον μήνα) του χαμηλού ΦΠΑ στα νησιά του Αιγαίου (όπου δεν έχει ήδη καταργηθεί).

6) Περαιτέρω διάλυση του δημόσιου τομέα, με την εφαρμογή της αξιολόγησης, των μετατάξεων/απολύσεων και τω ιδιωτικοποιήσεων. Στα πλαίσια των μνημονίων και των μέτρων της 3ης - 4ης αξιολόγησης, η συγκύβερνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, με εντολές της Τρόικα, επιχειρεί να ιδιωτικοποιήσει πλήρως τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Τα ακραία νεοφιλελεύθερα - μνημονιακά μέτρα προβλέπουν συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων, αύξηση του διδακτικού και εργασιακού ωραρίου των εκπαιδευτικών, με στόχο την μεγαλύτερη μείωση των δαπανών για την εκπαίδευση. Ο μηχανισμός περικοπών στην εκπαίδευση επεκτείνεται με τις ηλεκτρονικές εγγραφές σε ΕΠΑΛ και ΓΕΛ, με το Προεδρικό Διάταγμα 79 και τις τριμελείς επιτροπές στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, διαμορφώνοντας έτσι το θεσμικό πλαίσιο προσαρμογής του δημόσιου σχολείου στη μνημονιακή πολιτική.

Η κυβέρνηση υπόσχεται να καταθέσει και να ψηφίσει πολυνομοσχέδιο πριν από το Eurogroup στις 21 Ιουνίου, που θα κλείνει οριστικά τουλάχιστον 78 από τα τουλάχιστον 88 προαπαιτούμενα της 4ης αξιολόγησης. Μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται: το ξήλωμα του νόμου Κατσέλη, τα «εργασιακά» με στόχο την κατάργηση της δυνατότητας των εργατικών συνδικάτων να προσφεύγουν μονομερώς στη Διαιτησία, η μονιμοποίηση της

υπονόμευσης/κατάργησης των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (μέσω των «μηχανισμών ελέγχου» για την εφαρμογή τους κ.ά.), φοροαπαλλαγές και νομική ασυλία για τα κερδοσκοπικά funds - προκειμένου τα τελευταία να προβούν σε αγορές δανείων από τις τράπεζες αλλά και ακινήτων στους διενεργούμενους μαζικά πλειστηριασμούς λαϊκής κατοικίας και περιουσίας. Την ίδια στιγμή, οι Συριζαίοι εμπαιζουν και επιχειρούν να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό με το υποτιθέμενο «ολιστικό σχέδιο ανάπτυξης»!

Αυτή η προπαγάνδα της θλιβερής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για «καθαρή έξοδο» από τα μνημόνια τον Αύγουστο του 2018 είναι ένα ακόμα τερατώδες ψέμα σαν και αυτά που έχει πουλήσει στον ελληνικό λαό ο ΣΥΡΙΖΑ για να ανέλθει στην εξουσία. Η αλήθεια είναι ότι η συμμορία του Τσίπρα, του Τσακαλώτου και τον υπολοίπων εξυπηρετεί τα συμφέροντα μιας μικρής χρηματοπιστωτικής ελίτ, ψηφίζοντας και εφαρμόζοντας διαρκή αντεργατικά μέτρα που οδηγούν στην καταβράθωση της οικονομίας. Η πολιτική της εξαπάτησης που εφαρμόζει ο Τσίπρας και η Ε.Ε. πρέπει να τελειώσει όσο το δυνατόν νωρίτερα. Η κοινωνία χρειάζεται μια οικονομία που θα έχει στο επίκεντρο τις ανάγκες των εργαζομένων και τις νεολαίας και όχι το κέρδος των καπιταλιστών. Η μόνη πραγματική κυβέρνηση που μπορεί να εφαρμόσει αυτή την πολιτική και να μας οδηγήσει σε έξοδο από τα μνημόνια και την πραγματική ανάπτυξη του βιοτικού μας επιπέδου είναι μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Β. Κ.

Θύελλα στην Ιταλία - Τρικυμία στην ΕΕ

Το πολιτικό σκηνικό της Ιταλίας, θυμίζει — τηρουμένων των αναλογιών — Ελλάδα του 2015. Με τον μανδύα των «αντισυστημικών», το κεντροαριστερό «Κίνημα Πέντε Αστέρων» (M5S) και η ακροδεξιά «Λέγκα» αναλαμβάνουν την κυβέρνηση στην τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, μετά τη νίκη τους στις εκλογές, που σε μεγάλο βαθμό στηρίχτηκε στην έστω και προσεκτική αντι-ΕΕ ρητορεία τους. Τα διεθνή και ντόπια επιτελεία των χρηματοπιστωτικών ελίτ και του γερμανο-γαλλικού άξονα έσπευσαν πραξικοπηματικά να «διορθώσουν» τη νέα κυβέρνηση, προειδοποιώντας πως καμία αλλαγή πολιτικής δεν είναι ανεκτή. Όσο όμως πιο απροκάλυπτη γίνεται η δικτατορία της ΕΕ και των αγορών, τόσο πιο εύθραυστη καθίσταται η συνοχή της και αυξάνεται η οργή των ευρωπαϊκών λαών εναντίον της.

Παζάρια και απειλές

Μετά τις εκλογές στις 4 Μάρτη (βλ. ΕΠ Απρίλη), άρχισαν τα παζάρια μεταξύ των νικητών, του M5S και της Λέγκα. Το M5S είχε αρνηθεί να συνεργαστεί συνολικά με τη δεξιά συμμαχία, που περιελάμβανε και τη Φόρτσα Ιταλία του Μπερλουσκόνι. Μετά από μακρές διαπραγματεύσεις, τα δύο κόμματα κατέληξαν σε συμφωνία και πρότειναν κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Τζιουζέπε Κόντε, αντιπροέδρους τους ηγέτες του M5S και της Λέγκα, Λουίτζι Ντι Μάιο και Ματέο Σαλβίνι αντίστοιχα, και υπουργό Οικονομικών το επί δεκαετίες στέλεχος της Ένωσης Βιομηχανιών Ιταλίας Πάολο Σαβόνα, που είχε χαρακτηρίσει την ΕΕ «γερμανικό κλουβί» και δήλωνε πως είναι απαραίτητο ένα «plan B» για την Ιταλία. Ταυτόχρονα, είχε παραδοσιακά καλές σχέσεις με τις ΗΠΑ.

Η δημιουργία της συγκεκριμένης ευ-

ρωσκεπτικιστικής κυβέρνησης τάρaxe τα επιτελεία των φιλο-ΕΕ ιταλών αστών και η αντίδρασή τους ήταν άμεση. Άρχισαν να σκούζουν πως χρειάζεται μια φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση, χωρίς λαϊκίστικες (δηλ. φιλολαϊκές) υποσχέσεις, η οποία θα μειώσει τις δημόσιες δαπάνες και το δημόσιο χρέος, θα προσελκύσει επενδύσεις και θα αντιδράσει στον κινέζικο «Δρόμο του Μεταξίου» και την αμερικανική οικονομική επιθετικότητα. Ταυτόχρονα, τα ιταλικά επιτόκια δανεισμού εκτινάχθηκαν και τα ιταλικά χρηματιστήρια έπεσαν. Από δίπλα, η κουστωδία των Βρυξελλών κατακεραυνώνει τους Ιταλούς. Ο γερμανός επίτροπος Έτινγκερ δήλωσε πως «οι αγορές θα μάθουν τους Ιταλούς να ψηφίζουν», ο Γιούνγκερ πως «οι Ιταλοί πρέπει να δουλέψουν σκληρότερα και χωρίς διαφθορά» και όλοι οι αξιωματούχοι της ΕΕ υπενθύμιζαν πως η Ιταλία πρέπει να σεβαστεί τις δεσμεύσεις της. Οι απειλές εφαρμόστηκαν από τον ιταλό πρόεδρο Σέρτζιο Ματαρέλα, ο οποίος, πραξικοπηματικά και καθ' υπέρβαση των συνταγματικών αρχών, απέρριψε την κυβέρνηση, με το πρόσχημα πως ο αντιευρωπαϊστής προτεινόμενος υπουργός Οικονομικών απειλεί την ευρωπαϊκή πορεία της Ιταλίας. Δηλαδή: ό,τι και να ψηφίσει ο λαός, ο ευρωπαϊκός μονόδρομος θα επιβληθεί με κάθε μέσο.

Οι ηγέτες της ΕΕ, με πρώτο τον Μακρόν, χειροκρότησαν τον Ματαρέλα, ενώ η Καθημερινή ζητούσε παρόμοιες προεδρικές πρωτοβουλίες και στην Ελλάδα. Ο Ματαρέλα έδωσε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης τεχνοκρατών στον Κοταρέλι, επί 25ετία στέλεχος του ΔΝΤ! Πολύ γρήγορα φάνηκε ότι δεν μπορούσε να εξασφαλίσει ψήφο εμπιστοσύνης στη Βουλή, όπου τον ψήφισε μόνο το Δημοκρατικό Κόμμα του Ρέντσι. Η μόνη διέξοδος ήταν νέες εκλογές. Όμως, οι δημοσκοπήσεις τρώμαξαν τα επιτελεία σε ΕΕ και Ιταλία. Όλες έδειχναν άνοδο της Λέγκα από το 17 στο 22% και το M5S σταθερά στο 33%.

Έτσι, παρά τις εκατέρωθεν απειλές (το M5S απειλούσε πως θα ζητήσει την καθαίρεση του Ματαρέλα με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας) και με υποχώρηση στο θέμα Σαβόνα, ορκίστηκε νέα κυβέρνηση στις 2 Ιούνη, με υπουργό Οικονομικών τον φιλοευρωπαϊστή Τζιοβάνι Τρία. Ο Σαβόνα τοποθετήθηκε υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, ο Ντι Μάιο ανέλαβε το νέο υπερυπουργείο Εργασίας, Βιομηχανίας και Ανάπτυξης και ο Σαλβίνι το υπουργείο Εσωτερικών. Έτσι, επιτεύχθηκε μια προσωρινή ισορροπία, ιδιαίτερα εύθραυστη.

Το πρόγραμμα της νέας κυβέρνησης υπόσχεται: χαμηλότερη φορολογία για τις επιχειρήσεις, προσέλκυση ξένων επενδύσεων (που σημαίνει ιδιωτικοποιήσεις και χαμηλούς μισθούς), ενίσχυση του «made in Italy» (δηλ. ενισχύσεις στο ντόπιο κεφάλαιο), στήριξη στο NATO, παζάρι με την ΕΕ για τον ρόλο της Ιταλίας και τις Συνθήκες της ΕΕ, αναθέρμανση των σχέσεων με τη Ρωσία, περιορισμό της μετανάστευσης και εκδίωξη των «παράνομων» μεταναστών, ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα 800 ευρώ τον μήνα, βελτίωση εδώ ή εκεί των εργασιακών σχέσεων και συνθηκών κ.α.

Αδιέξοδα και συγκρούσεις

Ο ιταλικός καπιταλισμός, μετά από χρόνια νεοφιλελευθερισμού, έχει αποδυναμωθεί και υποβιβαστεί διεθνώς. Το δημόσιο χρέος έφτασε τα 2,4 τρις(!) ή 132% του ΑΕΠ (το φανερό, γιατί το κρυφό πρέπει να ξεπερνά το 145%), πολύ πάνω από το επίσημο διεθνές

όριο χρεοκοπίας (122%) και τέταρτο μεγαλύτερο στον πλανήτη. Ο τραπεζικός τομέας είναι χρεοκοπημένος. Η ανεργία καλπάζει, ξεπερνώντας το 20% στον Νότο και το 40% στη νεολαία.

Γ' αυτό η ιταλική μπουρζουαζία είναι σύσσωμη υπέρ μιας ολοκληρωτικής επίθεσης στην εργατική τάξη, παρόμοια ή και χειρότερη από αυτήν στη χώρα μας. Εκεί που διαίρειται είναι στο εάν είναι επαρκές κάτι τέτοιο, και με ποιο ρυθμό θα γίνει. Είναι προφανές ότι χωρίς ρύθμιση του χρέους, σχετική διαφοροποίηση της Ιταλίας από τον ζουρλομανδύα της ΕΕ και σχετικά άλλη κατεύθυνση (προφανώς προς Ρωσία-Κίνα), η ήττα των εργαζομένων δεν αρκεί. Αυτά θέλουν οι αντι-ΕΕ ή ευρωσκεπτικιστικές μερίδες της ιταλικής μπουρζουαζίας. Και η Λέγκα σιγά-σιγά ανοίγει τον δρόμο προς μια λύση αλά Μουσολίνι.

Προς το παρόν υπάρχει μια «υποχώρηση» απέναντι στον Ματαρέλα, αλλά ο πόλεμος θα συνεχιστεί ακόμη πιο άγριος. Έτσι, οι συγκρούσεις στο εσωτερικό της ΕΕ θα οξυνθούν, και μάλιστα σε μια στιγμή που θα έπρεπε να είναι... ενωμένη, αφού μαινεται ο εμπορικός πόλεμος με τις ΗΠΑ. Ακόμη περισσότερο, η ΕΕ αποδεικνύεται στα μάτια της ιταλικής εργατικής τάξης ως μια στυγνή δικτατορία, και πολύ γρήγορα θα αναζητήσει να απαλλαγεί και από τους «κλόουν» των «πέντε αστέρων», αναζητώντας τη δική της λύση. Η οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος γίνεται ένας κρίσιμος και καθοριστικός παράγοντας.

■ Άγγελος Φουρντοτζής

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Πριν καν πραγματοποιηθούν οι προεδρικές εκλογές της 20ης Μάη στη Βενεζουέλα, οι ΗΠΑ – ένα κράτος με τόσο δημοκρατικό σύστημα εκλογών που ο πρόεδρος εκλέχθηκε χωρίς να έχει την πλειοψηφία των ψήφων – τις χαρακτήρισαν «ούτε ελεύθερες, ούτε δίκαιες» και δήλωσαν πως δεν πρόκειται να τις αναγνωρίσουν.

Πριν καλά-καλά τελειώσει η καταμέτρηση, η ομάδα της Λίμα (ένας συνασπισμός 13 κρατών της Λατινικής Αμερικής συν τον Καναδά) επίσης δήλωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν το αποτέλεσμα των εκλογών. Ανάμεσα στις χώρες αυτού του συνασπισμού ξεχωρίζουν:

Η Βραζιλία της οποίας ο πρόεδρος προέρχεται από ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και δεν εκλέχθηκε ποτέ. Το Μεξικό όπου περίπου εκατό υποψήφιοι, μέλη κομμάτων ή συγγενείς τους δολοφονήθηκαν κατά τη διάρκεια της τελευταίας προεκλογικής περιόδου. Η Κολομβία στην οποία η δολοφονία των πολιτικών αντιπάλων είναι καθημερινό φαινόμενο. Ο Καναδάς ο οποίος απαγόρευσε στους πολίτες της Βενεζουέλας το δικαίωμα να ψηφίσουν στην Πρεσβεία και στα παραρτήματα της που λειτουργούν στον Καναδά.

Τις εκλογές δήλωσε ότι δεν αναγνωρίζει και η ΕΕ, η οποία τις ίδιες περίπου ημέρες πραγματοποιούσε ένα θεσμικό πραξικόπημα στην Ιταλία (βλ. σχετικό άρθρο) – ο πιο πρόσφατος σταθμός μίας σειράς παρόμοιων «πραξικοπημάτων» των τελευταίων χρόνων.

Φυσικά τα διεθνή και ελληνικά ΜΜΕ έσπευσαν να «πιπλίσουν» τις παραπάνω ανακοινώσεις και να κάνουν λόγο για «εύκολη νίκη του καθεστώτος Μαδούρο ελλείψει αντίπαλων υποψηφίων».

Όλοι οι παραπάνω όμως επιδεικτικά παραβλέπουν το πιο οφθαλμοφανές και αδιαμφισβήτητο γεγονός, ότι παρά και ενάντια σε κάθε είδους εκβιασμό και εκφοβισμό που ασκήθηκε εναντίον τους – οικονομικές κυρώσεις που ισοδυναμούν σχεδόν με εμπάργκο, απόπειρες πραξικοπήματος και μπιόκοτάζ των εκλογών από την αντιπολίτευση, απειλές και φήμες (που κορυφώθηκαν λίγες μέρες πριν τις εκλογές) για στρατιωτική επέμβαση των ιμπεριαλιστών – περισσότεροι από 6,2 εκ. ψήφισαν ξανά τον Νικολάσ Μαδούρο για πρόεδρο δίνοντας του 67,8% των ψήφων. Για την ιστορία ο Ενρί Φαλκόν, τον οποίο η αντιπολίτευση κατηγορήσε για «σπάσιμο» του μπιόκοτάζ των εκλογών, πήρε 20.9%, ενώ ο

αλλά και από τις δυσκολίες μετακίνησης, το μεγάλο ποσοστό μετανάστευσης τα τελευταία χρόνια και φυσικά το κλίμα εκφοβισμού. Παρά τις καταγγελίες για τις συνθήκες διεξαγωγής των εκλογών, π.χ. αποκλεισμός υποψηφίων/κομμάτων (πολλοί εκ των οποίων υπόδικοι, ακόμη και φυλακισμένοι για απόπειρες πραξικοπήματος ή π.χ. την προεκλογική αύξηση της διανομής των πακέτων για την αντιμετώπιση της φτώχειας (ως ένα βαθμό αναγκαία κίνηση λόγω της κατάστασης που διαμορφώνουν οι κυρώσεις και οι τεχνητές ελλείψεις εμπορευμάτων που κορυφώθηκαν στις εκλογές), δεν υπάρχουν πραγματικές ενδείξεις αλλοίωσης του εκλογικού αποτελέσματος, πράγμα που παραδέχονται και οι δύο ανθυποψήφιοι του Μαδούρο.

Το αποτέλεσμα, όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Μαδούρο, θα ήταν μάλλον διαφορετικό αν οι μερίδες της αντιπολίτευσης δέχονταν να στηρίζουν έναν υποψήφιο. Μία ομαλή, δημοκρατική μετάβαση όμως δεν φαίνεται να είναι ο βασικός σχεδιασμός της αντιπολίτευσης και των ιμπεριαλιστών. Η συχνότητα με την οποία γίνονται ανοιχτές δηλώσεις και επικλήσεις σε στρατιωτικές λύσεις και επεμβάσεις από την αντιπολίτευση και τους ιμπεριαλιστές, δείχνουν πως δεν είναι η ποιότητα της «δημοκρατίας» στη Βενεζουέλα η κύρια έννοια τους. Ούτε φυσικά η φτώχεια και η εξαθλίωση των εργαζομένων και των φτωχών μαζών, την κατάσταση των οποίων χειροτέρεψαν με τις νέες κυρώσεις που επέβαλλαν στην Βενεζουέλα.

Αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει τους ιμπεριαλιστές και την ελίτ της Βενεζουέλας είναι να βρουν τον τρόπο με τον οποίο θα εξολοθρεύσουν κάθε ίχνος της Μπολιβαριανής επανάστασης, των κατακτήσεων της και της επιρροής της στις εργατικές και λαϊκές μάζες της Λατινικής Αμερικής και του κόσμου. Αυτό το σενάριο προφανώς δεν καλύπτεται από

μία εκλογική νίκη. Προϋποθέτει την εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού αλλά κυρίως τον αποκλεισμό από την πολιτική της πλειοψηφίας των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών που συγκροτούν ένα συμπαγές μπλοκ που επίμονα στηρίζει την Μπολιβαριανή επανάσταση. Έτσι, η αμφισβήτηση των εκλογών και των δημοκρατικών διαδικασιών είναι το πρώτο βήμα για την υιοθέτηση μίας αντιδημοκρατικής – και προφανώς αιμοσταγούς – λύσης.

Από την άλλη, τα 6,2 εκ. ψήφων υπέρ του Μαδούρο δείχνουν πως η Μπολιβαριανή επανάσταση διατηρεί μία καθοριστικής σημασίας κοινωνική βάση που δεν έχει καμία σχέση με ένα «λαϊκιστικό κίνημα με πελαταιακές σχέσεις» όπως υποστηρίζουν τα φασιστοειδή παραγάκια των ιμπεριαλιστών. Η βάση αυτή όμως υποχωρεί κάτω από το τεράστιο βάρος του οικονομικού πολέμου που πραγματοποιείται εναντίον της. Στην πραγματικότητα ασφυκτιά λόγω της αδυναμίας της ηγεσίας του κυβερνώντος κόμματος PSUV να ολοκληρώσει την μπολιβαριανή επανάσταση.

Το αποτέλεσμα του Μαδούρο ήταν όχι μόνο μικρότερο από του Τσάβες το 2012 (λίγο πάνω από 8 εκ.) αλλά μειωμένο σχεδόν κατά 1,5 εκ. ψήφους και από το δικό του αποτέλεσμα το 2013 και αντιπροσωπεύει μία μείωση των ψήφων υπέρ της μπολιβαριανής επανάστασης κατά 13,5% περίπου. Η τάση αυτή θα ενισχύνεται όσο μένει αναπάντητος ο οικονομικός πόλεμος. Ειδικά σήμερα που το PSUV, χάρη στην ψήφο και την έμπρακτη στήριξη των εργατικών και λαϊκών μαζών, ελέγχει μία πλειοψηφία δήμων και πολιτειών, την προεδρία και την Συντακτική Συνέλευση, δεν θα γίνουν εύκολα ανεκτές από τις μάζες αναβολές για την εφαρμογή επαναστατικών μεταρρυθμίσεων.

■ Δημήτρης Γκ.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: ΤΟ ΔΝΤ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ... ΤΟ «ΑΡΓΕΝΤΙΝΑΣΟ» ΕΠΙΣΗΣ

Δεκαπτά χρόνια μετά την χρεοκοπία του 2001 και την εξέγερση του «Αργεντινάσο», η κυβέρνηση του ούλτρα νεοφιλελεύθερου Μάκρι σέρνει την Αργεντινή στην αγκαλιά του ΔΝΤ, οργανισμού μισητού στις αργεντινικές μάζες. Από το 2015 η κυβέρνηση του εφάρμοσε ένα επιθετικό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων, «επαισιόδογνας» τη χώρα στις διεθνείς κεφαλαιαγορές, ανατρέποντας ουσιαστικά τις συμφωνίες της κυβέρνησης Κίρχνερ με τα «αρπακτικά κεφάλαια». Η νέα συμφωνία προέβλεπε σχετική απελευθέρωση των επιτοκίων με αντάλλαγμα την αποκατάσταση του μηχανισμού τοποθέτησης αργεντινικών ομολόγων στο εξωτερικό.

Η πρακτική αυτή καθιερώθηκε ως κύριος τρόπος χρηματοδότησης των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, καθώς και τρόπος για να εμποδίσει υποτίθεται την φυγή κεφαλαίων από την χώρα. Κατά τα πρώτα δύο χρόνια, τα χαμηλά διεθνή επιτόκια και η απελευθέρωση των συναλλαγών ενθάρρυναν την έκδοση 88 δισ. δολαρίων νέου δημόσιου και ιδιωτικού εξωτερικού χρέους (13% του ΑΕΠ). Όμως η αύξηση των παγκόσμιων επιτοκίων, η αύξηση του πληθωρισμού και η προσπάθεια έκδοσης νέων ομολόγων από την Κεντρική Τράπεζα (ώστε να ανανεώσει τα μισά αποθεματικά για την διατήρηση συναλλαγματικών ισοτιμιών) προκάλεσαν την αντίδραση των «αγορών» οδηγώντας σε νομισματική κρίση. Για να φρενάρει την φυγή κεφαλαίων που γρήγορα έφτασε τα 10 δισ. δολάρια και οδήγησε σε μια αύξηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας στο 25%, η κυβέρνηση ανακοίνωσε πως θέλει να

συνάψει μνημόνιο δανεισμού 30 δισ. δολαρίων με το ΔΝΤ. Στις 8 Ιουνίου εκπρόσωποι των δύο πλευρών ανακοίνωσαν πως προχώρανε σε συμφωνία για τριετή δανεισμό ύψους 50 δισ. δολαρίων, κουνώντας το δάχτυλο στον αργεντινικό λαό πως η επιτυχία του προγράμματος προϋποθέτει «μέγιστο πολιτικό και κοινωνικό συμβιβασμό».

Αυτή η εξέλιξη δύσκολα θα γίνει αποδεκτή από τις εργατικές μάζες που έχουν βιώσει την βαρβαρότητα του ΔΝΤ. Αναπόφευκτα θα οξυνθούν οι ήδη σημαντικές κοινωνικές αντιδράσεις λόγω της επιδείνωσης της οικονομικής κρίσης (μεγάλο κύμα απολύσεων στην βιομηχανία) των κυβερνητικών επιθέσεων και του δόγματος «μηδενικής ανοχής» που εφαρμόζει ο Μάκρι απέναντι στο κίνημα. Η εφαρμογή αυτού του δόγματος αποκτάει ιδιαίτερη σημασία τώρα αφού μόνο έτσι μπορεί η κυβέρνηση να επιβληθεί στους εργαζόμενους. Το εργατικό κίνημα και οι αγώνες για τα δημοκρατικά δικαιώματα (αγώνας για θεσμοθέτηση των εκτρώσεων) βρίσκονται σε αναβρασμό με σημαντικούς αγώνες που συγκρούονται με την κυβέρνηση και τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς αλλά και με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Ένας τέτοιος αγώνας είναι των εργαζομένων του Μετρό του Μπουένος Άϊρες (Subte). Για μήνες το σωματείο τους (AGTSyP) προσπαθούσε να υπογράψει συλλογική σύμβαση για αύξηση 15% (κάτω από τον πληθωρισμό που θα φτάσει το 30%) με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση της πόλης. Όταν η κυβέρνηση ζορίστηκε έβαλε στο παιχνίδι την συνδικαλιστική γραφειοκρατία του κλάδου UTA (Ένωση Σιδηροδρομικών και Αυτοκινητιστών) με την οποία υπέγραψε αύξηση 12%. Οι εργαζόμενοι του Subte ξεπερνώντας την συνδικαλιστική

γραφειοκρατία του σωματείου τους, απέρριψαν την συμφωνία και άρχισαν έναν αυτοοργανωμένο αγώνα. Με αποφάσεις γενικών συνελεύσεων άρχισαν επαναλαμβανόμενες δίωρες απεργίες και ελεύθερη πρόσβαση για το κοινό και συνέχισαν με κυκλικό αποκλεισμό των γραμμών σε ώρες αιχμής. Η κυβέρνηση επιχείρησε να δυσφημίσει τον αγώνα τους και να τρομοκρατήσει, προχώρησε σε μεγάλη αστυνομική επιχείρηση χτυπώντας άγρια τους απεργούς και συλλαμβάνοντας 16. Η απάντηση των εργαζομένων ήταν η παράλυση όλων των γραμμών, με αποτέλεσμα να αφεθούν ελεύθεροι οι συνάδερφοι τους. Ο αγώνας αυτός έχει ιδιαίτερη σημασία αφού πρόκειται για έναν από τους μαχητικότερους κλάδους όπου οι επαναστατικές τροτσκιστικές δυνάμεις (PTS, PO, IS, MAS, MST) διαθέτουν σημαντικές δυνάμεις.

Στη νέα κατάσταση, με την επαναφορά του ΔΝΤ, τέτοιοι αγώνες είναι κόκκινο πανί για την κυβέρνηση και για τους γραφειοκράτες. Ο Μάκρι προσπαθεί να επεκτείνει την «ταξική εκχειρία» με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών (CGT) ψηφίζοντας διάταγμα για αύξηση 5% επιπλέον στις συλλογικές συμβάσεις που έχουν υπογραφεί ανά κλάδο (κυμαίνονται μεταξύ 10-15%), εφόσον υπάρχει συμ-

φωνία μεταξύ εργοδοτών και πρωτοβάθμιων σωματείων. Η CGT που βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση λόγω της πίεσης της βάσης και των αγώνων που διεξάγονται, απειλεί με γενική απεργία και πιέζει για να αποσπάσει παραχωρήσεις σε μια σειρά από αιτήματα για να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή της. Ανάμεσα σε αυτά είναι συγκεκριμένη ρύθμιση αποτροπής απολύσεων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα για έξι μήνες, επανέναρξη όσων συλλογικών διαπραγματεύσεων έχουν κλείσει χωρίς περιορισμούς, μη φορολόγηση των μπόνους, υπογραφή «δέσμευσης» ότι δεν θα αλλάξει το νομοθετικό πλαίσιο των Εργασιακών Συμβάσεων. Η κήρυξη γενικής απεργίας είναι πολύ πιθανή παρότι την φοβάται και η ίδια η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η απεργία θα βοηθούσε να απελευθερωθούν μεγάλες δυνάμεις στους εργαζόμενους, να ενοποιηθούν και να συντονιστούν αγώνες που παραμένουν διάσπαρτοι ώστε να γίνουν το έναυσμα ενός νέου Αργεντινάσο, μεγαλύτερου και ισχυρότερου από εκείνου του 2001. Η εργατική τάξη της Αργεντινής και η επαναστατική της πρωτοπορία, με τους επαναστάτες μαρξιστές-τροτσκιστές στην ηγεσία έχουν δείξει ότι μπορούν και θα νικήσουν.

■ Paulin Bubullima

ΟΙ ΗΠΑ διαλύουν το παλαιστινιακό όραμα για αυτόνομο κράτος

Η 14η Μαΐου 2018 ήταν μια μέρα σημαδιακή για τον παλαιστινιακό λαό, όχι μόνο γιατί ήταν η παραμονή της 70ής επετείου της δημιουργίας του ισραηλινού κράτους -70 χρόνων κατοχής, εκτοπισμού, προσφυγιάς, διώξεων, δολοφονιών, φυλακής και γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού- αλλά γιατί ήταν η μέρα που ο Ντόναλντ Τραμπ εγκαινίασε, μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα, τη νέα αμερικανική πρεσβεία στην Ιερουσαλήμ, την οποία είχε προηγουμένως αναγνωρίσει ως πρωτεύουσα του Ισραήλ. Την ίδια μέρα, στη γειτονική Γάζα, ο ισραηλινός στρατός, σε μια από τις σφοδρότερες επιθέσεις των τελευταίων χρόνων, άφηνε πίσω του 62 νεκρούς (ανάμεσά τους ένα μωρό οκτώ μηνών) και 2.000 τραυματίες.

Μια Μεταφορά με Μεγάλη Σημασία

Η μεταφορά της αμερικανικής πρεσβείας στην Ιερουσαλήμ, πέρα από τον συμβολικό της χαρακτήρα και το σαφές μήνυμα προς τον παλαιστινιακό λαό να εγκαταλείψει την προσδοκία δημιουργίας ενός αυτόνομου κράτους με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ, σηματοδοτεί και μια σημαντική αλλαγή της αμερικανικής πολιτικής. Αν και η υποστήριξη όλων των μέχρι σήμερα αμερικανικών κυβερνήσεων προς τις εκάστοτε ισραηλινές κυβερνήσεις ήταν αμέριστη και πολυεπίπεδη (οικονομική, στρατιωτική, πολιτική, διπλωματική), με αντάλλαγμα την εξυπηρέτηση των αμερικανικών συμφερόντων και βλέψεων στην ευρύτερη περιοχή, πάντοτε διατηρούνταν μια επίφαση ισορροπίας και διαμεσολάβησης των ΗΠΑ στις προσπάθειες ειρηνικής διευθέτησης του παλαιστινιακού ζητήματος. Εγκαλούσαν το Ισραήλ να σταματήσει τους εποικισμούς, τους οποίους χαρακτήριζαν παράνομους, αρνούσαν να αναγνωρίσουν την ισραηλινή προσάρτηση της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, κατέκριναν τις επιθέσεις του πάνοπλου ισραηλινού στρατού στον άμαχο παλαιστινιακό πληθυσμό, παρ' όλο που την ίδια στιγμή τις δικαιολογούσαν ως νόμιμη αυτοάμυνα και μπλόκαρον ακόμα και τα πιο ήπια ψηφίσματα καταδίκης της ισραηλινής βαρβαρότητας στον ΟΗΕ. Είναι η πρώτη φορά που ένας αμερικανός πρόεδρος απεμπολεί αυτό το ρόλο και τάσσεται ανοιχτά με την ισραηλινή πλευρά, δικαιολογώντας τον εδαφικό επεκτατισμό και την πολιτική μαζικών εκκαθαρίσεων και διακρίσεων.

Πρόκειται, βέβαια, από τη μία, για το αποτέλεσμα του αδιεξόδου στο οποίο έχει περιέλθει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός από τις αλλεπάλληλες αποτυχίες όλων των χειρισμών του σε Ιράκ, Συρία, Λίβανο, Υεμένη κ.λπ., και την αναβάθμιση του ρόλου του Ιράν, αλλά και της Ρωσίας, τη στιγμή που η Τουρκία, ο πάλαι ποτέ έτερος σύμμαχος και δεκανίκι του στην περιοχή, φλερτάρει με το ενδεχόμενο να αλλάξει στρατόπεδο. Πρόκειται, όμως, από την άλλη, και για τη στροφή που εκφράζει η πολιτική Τραμπ προς ένα «αμερικανοκεντρικό» τρόπο διαχείρισης των διεθνών ζητημάτων, στη λογική του «πρώτα η Αμερική», απεμπολώντας τον ηγετικό-ρυθμιστικό ρόλο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και εξυπηρετώντας ωμά, αλλά και κοντόφθαλμα, αυτό που η νέα αμερικανική ηγεσία θεωρεί συμφέρον της. Δεν είναι τυχαίο ότι στη φιάστα των εγκαινίων της αμερικανικής πρεσβείας ο Τραμπ συνοδεύεται από δύο γνωστούς ακροδεξιούς παπάρδες της κοινότητας των Λευκών Ευαγγελιστών, γνωστή για τον αντισημιτισμό της, οι οποίοι είναι υποστηρικτές του Τραμπ και -κατά παράδοξο τρόπο- και του Νετανιάχου.

Στη δεδομένη περίοδο, ο Τραμπ και οι κύκλοι που εκπροσωπεί θεωρούν κεντρικούς αντιπάλους των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή τη Ρωσία και το Ιράν. Η απόλυτη στοίχιση με το Ισραήλ έρχεται ταυτόχρονα με την απόσυρση των ΗΠΑ από τη συμφωνία για το ιρανικό πυρηνικό

πρόγραμμα που είχε υπογράψει ο Ομπάμα. Η ανακοίνωση αυτής της απόφασης συνοδεύτηκε από στρατιωτικές επιχειρήσεις των ισραηλινών σε βάρος ιρανικών στρατιωτικών εγκαταστάσεων και υποδομών στη Συρία, γεγονός που δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τις συνεννοήσεις που έχουν γίνει κάτω από το τραπέζι, ώστε το Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία να αναλάβουν -με την κατάλληλη ενίσχυση- την ανάσχεση του Ιράν στην περιοχή, αλλά και το σοβαρό κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου που μπορεί να ξεσπάσει από τη μια στιγμή στην άλλη.

Η Σφαγή

Η σφαγή της 14ης Μαΐου ανέβασε τον αριθμό των θυμάτων της ισραηλινής αγριότητας σε 109 νεκρούς και 12.000 τραυματίες από την έναρξη των κινητοποιήσεων της «Μεγάλης Πορείας της Επιστροφής» στις 30 Μαρτίου. Παρά την αγριότητα που επέδειξε η ισραηλινή πλευρά από την πρώτη μέρα, κανένας Παλαιστίνιος δεν το έβαλε κάτω. Με πείσμα και αυτοθυσία, ειρηνικά και αποφασιστικά συνέχισαν να μαζεύονται κατά χιλιάδες στα σύνορα με το Ισραήλ. Δύο από τα χιλιάδες θύματα αυτού του γεμάτου αυτοθυσία αγώνα είναι ο ακρωτηριασμένος Φαντί Αμπού Σαλάχ, στο αναπηρικό του καροτσάκι, και η εικοσάχρονη Ραζάν αλ Νατζάρ, με τη λευκή ποδιά της διασώστριας, που έπεσαν νεκροί από τα ισραηλινά πυρά.

Η «διεθνής κοινότητα», για ακόμα μια φορά, αντιμετώπισε τη σφαγή σαν σύρραξη δυο αντιπάλων, αναγνωρίζοντας στο Ισραήλ το δικαίωμα να υπερασπίζεται τα σύνορά του. Προσπέρασε, για ακόμα μια φορά, το γεγονός ότι ο ένας αντίπαλος είναι μια πάνοπλη δύναμη κατοχής που κρατάει φυλακισμένο σε ένα μικρό κομμάτι γης έναν ολόκληρο λαό -όσους δεν κατάφερε να εκδιώξει το 1948 και το 1967- «οπλισμένο» με πέτρες, σφεντόνες και ρουκέτες, έναν λαό που του άρπαξαν τη γη και συνεχίζουν να την αρπάζουν με κάθε νέο εποικισμό. Έναν λαό του οποίου οι συγγενείς ζουν ως πρόσφυγες σε κάποια γειτονική χώρα χωρίς δικαίωμα επιστροφής, που ζει χωρισμένος στα δυο, μέσα σε τείχη, και ελέγχεται σε άπειρα checkpoints για να πάει από τη μια περιοχή στην άλλη, χωρίς δικαιώματα, χωρίς υποδομές, χωρίς τη δυνατότητα να καλλιεργήσει τη γη του ή να ψαρέψει στη θάλασσά του.

Απέναντι στην υποκρισία και την αναλγησία των αστικών κυβερνήσεων και των ιμπεριαλιστικών διεθνών οργανισμών που νίπτουν τας χείρας τους μπροστά στο παλαιστινιακό δράμα, το οποίο δημιουργήθηκε και συντηρείται χάρη στα συμφέροντα και τα παιχνίδια τους, οι Παλαιστίνιοι έχουν ανάγκη την αλληλεγγύη και τη στήριξη των λαών. Η υπερηφάνεια, το κουράγιο και η αποφασιστικότητά τους όχι μόνο επιβάλλουν το σεβασμό και την έμπρακτη υποστήριξή μας, μα και αποτελούν φωτεινό παράδειγμα αντίστασης και αγώνα απέναντι στις καταστροφικές πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού, του εθνικισμού και του πολέμου.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Σε γενική απεργία προχώρησαν χιλιάδες εργαζόμενοι στην Νότια Αφρική, στις 25/4, ενάντια στην κυβέρνηση του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ANC) και τον ζάμπλουτο πρόεδρο Ραμαφόζα. Η κυβέρνηση σκόπευε να ψηφίσει στις 1/5 -καθυστέρησε ως τις 30/5 λόγω των κινητοποιήσεων- αντιαπεργιακούς νόμους, νέους φόρους και κατώτατο ωρομίσθιο 20 ραντ (1,6 δολάρια). Οι απεργιοί καταγγέλλουν ότι το κατώτατο ωρομίσθιο δεν φτάνει για την επιβίωσή τους και απαιτούν 12.500 ραντ (περίπου 1.000 δολάρια) τον μήνα. Η απεργία ήταν επιτυχημένη, με τα μεγαλύτερα εργοστάσια αυτοκινήτων και πολλές εμπορικές επιχειρήσεις να κατεβάζουν ρολά ενώ 10.000 απεργιοί διαδήλωσαν, με τον μεγαλύτερο όγκο να συγκεντρώνεται στο Ποχάνεμπουργκ και το Κέιπ Τάουν. Η απεργία στηρίχτηκε και από τους οδηγούς λεωφορείων, οι οποίοι πέτυχαν δύο διαδοχικές αυξήσεις στους μισθούς τους κατά 9%.

Το σημαντικότερο είναι ότι πρόκειται για την πρώτη γενική απεργία που διοργανώθηκε από την Νοτιοαφρικανική Συνομοσπονδία Σωματείων (SAFTU), στην δημιουργία της οποίας πρωτοστάτησε η ομοσπονδία μεταλλεργατών (NUMSA). Η SAFTU φτιάχτηκε τον Απρίλη του 2017, κυρίως από διαφωνούντα σωματεία της κραταιάς συνομοσπονδίας COSATU, η οποία κυριαρχείται από το κυβερνών κόμμα ANC και το νοτιοαφρικανικό κομμουνιστικό κόμμα και η οποία υπέσκαψε την απεργία στις 25/4. Οι δύο ομοσπονδίες διοργάνωσαν και ξεχωριστές συγκεντρώσεις την Πρωτομαγιά. Ενώ στην συγκέντρωση της COSATU έδινε ομιλία ο Ραμαφόζα, η SAFTU συγκέντρωσε το μεγαλύτερο κομμάτι εργαζομένων, με τον γενικό γραμματέα του NUMSA να δηλώνει: «Ως NUMSA, δεσμευόμαστε να κάνουμε ότι μπορούμε στην προσπάθειά να σφυρηλατήσουμε το πολιτικό όπλο της εργατικής τάξης, το Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα, και να κερδίσουμε πολιτική δύναμη για την εργατική τάξη».

ΙΝΔΙΑ

Δεκατρείς διαδηλωτές δολοφονήθηκαν από τις αστυνομικές δυνάμεις την 100η μέρα κινητοποιήσεων, με αίτημα το κλείσιμο του εργοστασίου χαλκού στην πολιτεία Ταμίλ Ναντού, στην νότια Ινδία. Το εργοστάσιο, που συμπληρώνει 22 χρόνια λειτουργίας, είναι υπεύθυνο για την μόλυνση του νερού και του αέρα στην πολιτεία και από την πρώτη στιγμή της λειτουργίας του υπήρξαν αντιδράσεις από τους κατοίκους. Στις 22/5, οι διαδηλωτές πυρπόλησαν το γραφείο του τοπικού διοικητή που απαγόρευσε την πραγματοποίηση διαδήλωσης, με την αστυνομία να βάλλει με πραγματικά πυρά σκοτώνοντας 13 διαδηλωτές και τραυματίζοντας 80. Μετά τα γεγονότα, η πολιτεία διέταξε το κλείσιμο του εργοστασίου, κάτι που δεν αποτελεί εγγύηση καθώς το έχουν κλείσει και ξανανοίξει τέσσερις φορές στο παρελθόν.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Νίκησε ο αγώνας των οδηγών φορτηγών καθώς ο νεοφιλελεύθερος πρόεδρος Τέμερ αναγκάστηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους, με σημαντικότερο την μείωση της τιμής του ντίζελ κατά 12% για 60 ημέρες και μηνιαία προσαρμογή της τιμής στις διεθνείς τιμές, σε αντίθεση με την καθημερινή προσαρμογή που είχε οδηγήσει σε διπλασιασμό του κόστους σε 2 χρόνια. Η απεργία των οδηγών κράτησε από τις 20 ως τις 29/5, παραλύοντας την χώρα καθώς το 60% των εμπορευμάτων διακινούνται οδικώς. Οι οδηγοί έστησαν μπλόκα ενώ η έλλειψη καυσίμων οδήγησε αεροδρόμια και εργοστάσια σε παράλυση. Ο Τέμερ στις 27/5 έπειξε το τελευταίο του χαρτί απειλώντας με επέμβαση του στρατού. Κατάφερε να ανοίξει τα μπλόκα αλλά με την απεργία και την μεγάλη αποδοχή της να συνεχίζονται, οδηγήθηκε σε ήττα. Η απεργία των οδηγών και κατόπιν των εργαζομένων στον πετρελαιοβιομηχανία, οδήγησε σε παραίτηση τον πρόεδρο της Petrobras, Παρέντε, κάτι που αποτελεί μεγάλο πλήγμα για τον Τέμερ.

«Ποιοι είστε εσείς να αποφασίζετε για το Ιράν και τον κόσμο;»

■ Κώστας Δικαίος

Στις 8 Μαΐου οι ΗΠΑ αποφάσισαν να αποσυρθούν από το Κοινό Ολοκληρωμένο Σχέδιο Δράσης (ΚΟΣΔ) που είχε συμφωνηθεί τον Ιούλιο του 2016 μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία), του ρώσικου ιμπεριαλισμού, της Κίνας και του Ιράν, το οποίο προέβλεπε την αυστηρή επιτήρηση του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν ώστε να μην αποκτήσει η χώρα πυρηνικό όπλο, με αντάλλαγμα τη μερική και υπό όρους άρση του διεθνούς εμπάργκο στη χώρα.

Στην ουσία πρόκειται για μια συμφωνία η οποία σηματοδότησε την ουσιαστική επιστροφή της χώρας στη «διεθνή κοινότητα», δηλαδή στην ιμπεριαλιστική οικονομία, μετά από δεκαετίες αποκλεισμού (ουσιαστικά από την επανάσταση του 1979 η οποία ανέτρεψε το φιλοδυτικό μοναρχικό καθεστώς). Το εγχείρημα βασίστηκε και στην επικράτηση στο εσωτερικό του Ιράν μιας μετριοπαθούς τάσης του ιερατείου που κυβερνά την χώρα (με την εκλογή του προέδρου Χασάν Ροχανί) παρά το γεγονός ότι ποτέ δεν διαφάνηκε μια αλλοίωση της ιδεολογίας και της πολιτικής της χώρας, ενώ μετριοπαθείς και συντηρητικοί διατείνονται ότι δεν πρόκειται να επιτραπεί στην δυτική επιρροή να αναπτυχθεί και να «διαβρώσει» την ιρανική κοινωνία. Σε κάθε περίπτωση, το ΚΟΣΔ σήμαινε μια προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να έρθουν σε συνεννόηση με τους μετριοπαθείς του Ιράν και να προσπαθήσουν να εντάξουν σταδιακά την οικονομία της χώρας στο διεθνή καταμερισμό (οι πρώτες ύλες και η μεγάλη αγορά του Ιράν υπόσχονταν σημαντικές συμφωνίες) προσδοκώντας πιθανά μελλοντικά έναν άλλο πολιτικό συσχετισμό στο εσωτερικό της χώρας, που θα τους επέτρεπε να αυξήσουν την επιρροή τους.

Η μονομερής απόσυρση των ΗΠΑ από το Σχέδιο ουσιαστικά ανατρέπει τις συμφωνίες και φέρνει στην κόψη του ξυραφιού την κατάσταση όχι μόνο στην Μ. Ανατολή, ρίχνοντας λάδι στην φωτιά των συγκρούσεων στην περιοχή (Συρία, Υεμένη, Ιράκ, Παλαιστίνη) αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, αφού φέρνει σε σύγκρουση τις ΗΠΑ με τους υπόλοιπους δυτικούς ιμπεριαλιστές αλλά και με τις Ρωσία και Κίνα. Αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόσυρσης, το νέο «γεράκι» του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, Μάικ Πομπέο, παρουσιάζοντας τη νέα αμερικανική στρατηγική άσκησης «μεγίστης πίεσης» στην Τεχεράνη, προειδοποίησε ότι το Ιράν «δεν θα λάβει ποτέ ξανά λευκή επιταγή για να ηγεμονεύει στην Μέση Ανατολή», ότι θα αυξήσει και θα πάρει και νέα μετρά ενάντια στην οικονομία της χώρας που θα πλήξουν το βιοτικό επίπεδο του ιρανικού λαού και έκλεισε προβλέποντας ότι «στο τέλος ο ιρανικός λαός θα χρειαστεί να πάρει μια απόφαση για την ηγεσία του. Αν πάρουν την απόφαση γρήγορα, αυτό θα είναι καταπληκτικό, αν επιλέξουν να μην το κάνουν θα διατηρήσουμε την σκληρή μας στάση έως ότου επιτύχουμε!» Το άλλο «γεράκι», ο νέος πρέσβης των

ΗΠΑ στη Γερμανία, Ρίτσαρντ Γκρενέλ (από την ακροδεξιά ομάδα του Τραμπ) μέσω twitter κάλεσε τις γερμανικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο Ιράν να διακόψουν άμεσα την λειτουργία τους, απειλώντας ότι διαφορετικά οι κυρώσεις θα πλήξουν και αυτές! Η απάντηση του Ιράν ήρθε μέσω του ερωτήματος του Ροχανί προς τις ΗΠΑ: «ποιοι είστε εσείς να αποφασίζετε για το Ιράν και τον κόσμο; Ο κόσμος σήμερα δεν δέχεται η Αμερική να αποφασίζει για τον κόσμο, καθώς οι χώρες είναι ανεξάρτητες... Εκείνη η εποχή τελείωσε!»

Η κίνηση των ΗΠΑ, κάτω από την καθοδήγηση των ακραίων δεξιών τάσεων του Τραμπ αλλά και κάτω από τις γιγαντιαίες αντιφάσεις που αντιμετωπίζει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, είχε τέσσερις βασικούς στόχους που έχουν αντιφατικό χαρακτήρα και θα μπορούσαν κάλλιστα να οδηγήσουν στα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που αναμένουν οι ΗΠΑ:

1. Την αποσταθεροποίηση του ιρανικού καθεστώτος μέσω της λαϊκής δυσαρέσκειας που θα προκαλέσει η μείωση του βιοτικού επιπέδου των μαζών, λόγω του οικονομικού αποκλεισμού. Σε αυτήν την κατεύθυνση έχουν ήδη αξιοποιήσει τις κατά καιρούς λαϊκές κινητοποιήσεις, που έχουν γίνει κυρίως από τμήματα της νεολαίας ενάντια στο αντιδημοκρατικό καθεστώς του ισλαμικού ιερατείου. Οι ΗΠΑ εξετάζουν όλους τους τρόπους ανατροπής της ιρανικής κυβέρνησης και ας μην ξεχνάμε ότι ο Τζον Μπόλτον, ένας από τους ανθρώπους που βρίσκονταν πίσω από την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003, είναι σύμβουλος εθνικής ασφάλειας του Τραμπ! Ωστόσο ένας εμφύλιος στο Ιράν θα είχε πολλαπλά καταστροφικά αποτελέσματα για όλη την περιοχή, αν αναλογιστεί κανείς την ακόμα χαοτική κατάσταση των εμφυλίων που πυροδότησαν οι ιμπεριαλιστές στο Ιράκ, την Συρία, την Λιβύη και την Υεμένη. Ωστόσο το Ιρανικό καθεστώς έχει ακόμα ισχυρά ερείσματα και μια αποσταθεροποίησή του πιθανά θα ενισχύσει του σκληροπυρηνικούς, κάνοντας απλά πιο δύσκολα τα πράγματα για τους ιμπεριαλιστές, πέρα από την πιθανότητα να ξαναρχίσει τον εμπλουτισμό ουρανίου για την παραγωγή πυρηνικού όπλου.

2. Την αποτροπή της ενίσχυσης της επιρροής του Ιράν στην Μέση Ανατολή και την καταστροφή των «επεκτάσεών»

του. Οι επιτυχίες του Ιράν είναι πράγματι σημαντικές. Έχει ήδη αποκτήσει διέξοδο στη Μεσόγειο μέσω της επιρροής του στο Ιράκ, την ενίσχυση του καθεστώτος Άσαντ στην Συρία και τη σχέση του με την Χεζμπολάχ στο Λίβανο. Μάλιστα η Χεζμπολάχ ενισχύθηκε εκλογικά, αποσπώντας την πλειοψηφία των εδρών στο κοινοβούλιο, οι ιρανικές ένοπλες δυνάμεις στην Συρία αποκτούν όλο και μεγαλύτερες δυνατότητες (πράγμα που έχει ανησυχήσει το Ισραήλ που βρίσκεται ήδη σε εμπόλεμη κατάσταση με το Ιράν στη Συρία, με περισσότερες από 100 επιδρομές αλλά και την απώλεια του πρώτου ισραηλινού αεροσκάφους από το 1982), ενώ στο Ιράκ η σίτιση πολιτοφυλακή, που ελέγχεται από τους ιρανούς Φρουρούς της Επανάστασης απέσπασε 47 έδρες, ξεπερνώντας το συνδυασμό «Συμμαχία για την Νίκη» του πρωθυπουργού Αμπάντι, που στηρίχτηκε από τους Αμερικανούς. Επίσης το εμπάργκο της Σ. Αραβίας στο Κατάρ έχει διαμορφώσει μια νέα συμμαχία στον Κόλπο που περιλαμβάνει το Κατάρ, την Τουρκία και το Ιράν, αυξάνοντας τις δυνατότητες του τελευταίου στον Περσικό Κόλπο παρά το γεγονός ότι το Κατάρ αποτελεί στρατηγικό σύμμαχο των ΗΠΑ!

Η κίνηση των ΗΠΑ ικανοποίησε μεν τη Σαουδική Αραβία και το Ισραήλ, χώρες που θεωρούν το Ιράν ως θανάσιμο αλλά δύσκολο αντίπαλο (το Ισραήλ έχει καταρτίσει σχέδια για αεροπορικές επιδρομές στις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν), αλλά θα περιπλέξει την κατάσταση τόσο στην Συρία (όπου η συμμαχία Τουρκίας, Ρωσίας και Ιράν έχει φέρει μια αιματηρή μεν αλλά σχετική σταθεροποίηση που βολεύει και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αφού μειώνει τις προσφυγικές ροές), όσο και στο Ιράκ (όπου η συμμαχία του ιερωμένου Μοκτάντα Σαντρ, ηγέτη του «στρατού του Μαχντί» που είχε προκαλέσει μεγάλες απώλειες στο στρατό των ΗΠΑ το 2003) με κάποιους παλιούς σταλινικούς κέρδισε τις εκλογές αποσπώντας 54 έδρες, δίνοντας ισχυρό πλήγμα τόσο στις φιλοϊρανικές όσο και στις φιλοαμερικανικές δυνάμεις που καλούνται τώρα να συμμαχήσουν για να αποσοβήσουν την απώλεια του ελέγχου της χώρας!

3. Την αύξηση της πίεσης ενάντια στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Πράγματι, οι επενδύσεις και οι εμπορικές σχέσεις των Ευρωπαίων στο Ιράν,

χωρίς να είναι τεράστιες, αποτελούν σημαντικά κίνητρα για να διατηρήσουν τη συμφωνία παρά την απόσυρση των ΗΠΑ. Εξάλλου πολιτικά δεν είναι αποδεκτό να επιβάλουν την άποψη τους οι ΗΠΑ χωρίς να συμβουλευόνται τους συμμάχους, ή να απειλούν με κυρώσεις τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις. Επίσης η προσπάθεια των ΗΠΑ να αποκόψουν ενεργειακά την Ευρώπη από Ρωσία και Ιράν για να προωθήσουν τα δικά τους πανάκριβα ενεργειακά αποθέματα, κάθε άλλο παρά αποδεκτή λύση είναι για τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Αν στα παραπάνω προστεθεί και ο εμπορικός πόλεμος που επέβαλε ο Τραμπ στο εμπόριο αλουμινίου και χάλυβα με την ΕΕ, τότε μιλάμε για μια πραγματική σύγκρουση που οδηγεί σε ανατροπή των συσχετισμών. Ήδη υπάρχουν προσπάθειες να έρθουν σε συνεννόηση Ρωσία, Κίνα και ΕΕ για τη διατήρηση της συμφωνίας, πράγμα που αποτελεί μια σημαντική αλλαγή σε σχέση με την πολύχρονη σύγκρουση και το εμπάργκο των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην Ρωσία εξαιτίας της Ουκρανίας και της Συρίας. Δεν είναι δεδομένη η τελική στάση της ΕΕ, αφού δεν είναι ούτε ενιαία, ούτε έχει μεγάλες δυνατότητες να επιβάλει μια άλλη πολιτική στις ΗΠΑ. Το Ιράν απαιτεί από την ΕΕ να καλύψει η ίδια τις όποιες απώλειες στις εξαγωγές πετρελαίου. Ήδη όμως πολλές εταιρείες έχουν αρχίσει να αποσύρονται από το Ιράν (συμπεριλαμβανομένων και των ελληνικών ΕΛΠΕ που εξέδωσαν μια διφορούμενη ανακοίνωση σε σχέση με τις συμφωνίες που έχουν συνάψει με το Ιράν) ωστόσο η αμερικανική πολιτική για πρώτη φορά οδήγησε την ΕΕ να προσεγγίσει την Ρωσία.

4. Η εναντίωση στη Ρωσία, σε ό,τι αφορά την επιρροή της στη Μ. Ανατολή, αφού αποσταθεροποιεί τα κέρδη του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή και θέτει ακόμα και θέμα ανοιχτής σύγκρουσης Ιράν – Ισραήλ και Σ. Αραβίας στο έδαφος της Συρίας, ενώ ταυτόχρονα κατακερματίζει τη συνέχεια του Δρόμου του Μεταξιού της Κίνας. Μπορεί βέβαια αυτές οι προοπτικές να θέτουν εμπόδια την εξάπλωση Ρωσίας – Κίνας αλλά ταυτόχρονα στέλνουν οριστικά το Ιράν στην αγκαλιά τους, αποκόπτοντάς το από τον Δυτικό ιμπεριαλισμό.

Με λίγα λόγια, οι ΗΠΑ εξωθούν τις συγκρούσεις στα άκρα, αποσταθεροποιώντας τις διεθνείς σχέσεις, με στόχο μέσα στην χαοτική κατάσταση να φανούν οι δυνατότητες του κάθε ανταγωνιστή και να εκτιμήσουν εν θερμώ ποιες θα είναι οι τελικές τους κινήσεις. Είναι όμως φανερό ότι οι δυνατότητές τους είναι σαφώς περιορισμένες σε σχέση με παλιότερα, πράγμα που κάνει επικίνδυνη και τυχοδιωκτική την τακτική τους. Πλέον οι πολεμικές συγκρούσεις βρίσκονται πολύ κοντά και γίνονται ολοένα και πιο αναπόφευκτες, στο βαθμό που το εργατικό κίνημα αδυνατεί να δώσει την δική του κατεύθυνση, η οποία θα είχε πολλές δυνατότητες να κυριαρχήσει λόγω των εγγενών αδυναμιών του ιμπεριαλισμού, όπως αυτές φαίνονται από την ίδια την πραγματικότητα.

Η εξέγερση του Ίλιντεν και η αστική εθνικιστική παραχάραξη της ιστορίας

Η πρόσφατη πρόταση, από πλευράς της κυβέρνησης της Μακεδονίας, του ονόματος «Μακεδονία του Ίλιντεν» ως «σύνθετη» ονομασία της γειτονικής χώρας, πυροδότησε ως συνήθως έναν νέο κύκλο εθνικιστικής υστερίας και παραχάραξης της ιστορίας από το ελληνικό κράτος και τα αστικά ΜΜΕ.

Ένας από τους πολλούς «εθνικούς» μύθους της ελληνικής αστικής τάξης είναι ότι η ονομασία «Μακεδονία» και «Μακεδόνες» για τους σλαβικούς πληθυσμούς του ευρύτερου γεωγραφικού χώρου της Μακεδονίας ήταν εφεύρεση του Τίτο και της Γιουγκοσλαβίας το 1945, που «ήθελαν να μας πάρουν τη Μακεδονία μας», μαζί με τους «εαμοβούλγαρους» κομμουνιστές. Η αλήθεια είναι όμως ότι η διαμόρφωση της ταυτότητας της σλαβομακεδονικής εθνότητας ήταν προϊόν μιας μακρόχρονης και πολύπλοκης ιστορικής διαδικασίας, με την εξέγερση του «Ίλιντεν» το 1903 ενάντια στην οθωμανική κυριαρχία να αποτελεί γεγονός-σταθμό.

Κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας, στον χώρο της Μακεδονίας δημιουργήθηκε ένα πραγματικό μωσαϊκό εθνοτήτων. Οι Έλληνες κατοικούσαν κυρίως στα αστικά κέντρα και στις πιο κοντινές στη θάλασσα περιοχές και βρισκόνταν σε καλύτερη οικονομική και κοινωνική θέση από τους Σλάβους. Οι σλαβικοί πληθυσμοί, άμφωφτοι και σε πολύ μεγάλο ποσοστό αναλφάβητοι χωρικοί, κυριαρχούσαν στη μακεδονική ύπαιθρο και μιλούσαν ένα ιδιαίτερο γλωσσικό ιδίωμα, με στοιχεία από όλες σχεδόν τις γλώσσες της περιοχής. Πολλοί από αυτούς θεωρούσαν τους εαυτούς τους Βούλγαρους, αρκετοί τοποθετούνταν πιο κοντά στο ελληνικό στοιχείο, ωστόσο η μεγάλη πλειονότητα κάθε άλλο παρά είχε διαμορφώσει συγκεκριμένη εθνική συνείδηση. Τον 19^ο αιώνα, με την παρακμή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ξεκίνησε ανελέητος ανταγωνισμός μεταξύ της ελληνικής και της βουλγαρικής αστικής τάξης για

την απόκτηση ερεισμάτων στους χριστιανικούς πληθυσμούς της τουρκοκρατούμενης Μακεδονίας, ενόψει της μοιρασιάς των εδαφών της. Οι Βούλγαροι δημιούργησαν αντάρτικα σώματα που δρούσαν στη Μακεδονία (οι λεγόμενοι κομιτατζήδες), ενώ η ελληνική αστική τάξη απάντησε με τον Παύλο Μελά και τους «Μακεδονομάχους». Παράλληλα όμως, άρχισε να εκδηλώνεται και η εθνική κίνηση των Σλαβομακεδόνων ενάντια στον τουρκικό ζυγό, με τη δημιουργία της Εσωτερικής Μακεδονικής Επαναστατικής Οργάνωσης (ΕΜΕΟ, VMRO στα σλαβομακεδονικά). Μεγάλο μέρος της ΕΜΕΟ συντασσόταν με τις βουλγαρικές επιδιώξεις, ωστόσο στο εσωτερικό της δημιουργήθηκε και μια «αριστερή» πτέρυγα, οι λεγόμενοι τσεντραλιστές, που τάσσονταν υπέρ του σχηματισμού ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους και έδιναν στον αγώνα τους και ταξική διάσταση, καλώντας τους φτωχούς μακεδόνες αγρότες να αποτινάξουν την εκμετάλλευση των τούρκων φεουδαρχών μπέηδων.

Η εξέγερση του Ίλιντεν οργανώθηκε από την ΕΜΕΟ και ονομάστηκε έτσι γιατί ξεκίνησε στις 20 Ιουλίου του 1903 (γιορτή του Προφήτη Ηλία). Τα αίτια της ήταν όχι μόνο η εθνική καταπίεση από τους Τούρκους αλλά κυρίως η άθλια κατάσταση των φτωχών αγροτών της Μακεδονίας. Οι εξεγερμένοι σημείωσαν αρχικά σημαντικές επιτυχίες και προχώρησαν στην ανακήρυξη της λεγόμενης «Δημοκρατίας του Κρουσόβου», σύντομα όμως η εξέγερση πνίγηκε στο αίμα από τον τουρκικό στρατό. Οι οθωμανικές αρχές βασίστηκαν και στην αγαστή συνεργασία του ελληνικού κράτους και των προσκείμενων στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης θρησκευτικών παραγόντων, καθώς το σλαβομακεδονικό κίνημα απειλούσε άμεσα τα «εθνικά» συμφέροντα.

Η επίσημη αστική ελληνική ιστοριογραφία υποστηρίζει ότι το Ίλιντεν ήταν υποκινούμενο από τους κομιτατζήδες, με αποκλειστικό στόχο την ενσωμάτωση της Μακεδονίας στη Βουλγαρία. Ωστόσο, η αλήθεια αποκαλύπτε-

ται μέσα από τις εκθέσεις των γεγονότων από σημαντικούς πολιτικούς και θρησκευτικούς παράγοντες της ελληνικής αστικής τάξης. Έτσι, ο Ίων Δραγούμης, που ήταν τότε γραμματέας στο προξενείο της Ελλάδας στο Μοναστήρι (Μπίτολα), αναφέρει (Ίων Δραγούμης, *Τα τετράδια του Ίλιντεν*, Αθήνα, εκδόσεις Πετσίβα, 2000): «Τα Κομιτάτα τους έδειξαν πιθανή την εικόνα της ελευθερίας. Στα ορθόδοξα χωριά τα Κομιτάτα και οι συμμορίες λέγουν: “Η Μακεδονία εις τους Μακεδόνες”, δεν τα αναγκάζουν από την πρώτη στιγμή να γίνουν σχισματικά...» (σ.σ. δηλαδή να προσχωρήσουν στη βουλγαρική Εξαρχία, που είχε αποσχιστεί από το Πατριαρχείο). Επίσης: «... Άπαντες οι σλαβόφωνοι πληθυσμοί ηκολούθησαν το Κομιτάτον, ορθόδοξοι και σχισματικοί, και οι πλείστοι εκουσίως». Ο μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης, από τους πρωταγωνιστές του ελληνικού «Μακεδονικού Αγώνα», γράφει: «Ξαφνικά ένα πρωί ξυπνάμε και βλέπομε όλα γύρω τα βουνά μαύρα. Η επανάσταση απλώνονταν από τον Αλιάκμονα ως τα βουλγαρικά σύνορα, περιλαμβάνοντας και Θράκη και Μακεδονία». Μέσα από αυτούς τους εθνικούς και ταξικούς αγώνες, οι Σλαβομακεδόνες διαμόρφωσαν τη δική τους εθνική ταυτότητα, που περιλάμβανε όλους όσους ήθελαν να είναι «μίτη Μπουλγκάρ, μίτη Σιρρπ (Σέρβιοι), μίτη Γκιρτς (Έλληνες)», όπως χαρακτηριστικά έλεγαν οι σλαβόφωνοι χωρικοί στον Λοχία Κωστούλα, τον ήρωα του αντιπολεμικού αυτοβιογραφικού αριστουργήματος του Στρατή Μυριβήλη «Η Ζωή εν Τάφω».

Μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους, τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τη Μικρασιατική Καταστροφή και τις τρομερές σφαγές και ανταλλαγές πληθυσμών που τους συνόδευσαν, τα εδάφη της Μακεδονίας μοιράστηκαν ανάμεσα στην ελληνική, τη σερβική και τη βουλγαρική αστική τάξη, με την πρώτη να παίρνει τη «μερίδα του λέοντος», ενώ η εθνολογική σύν-

θεση του πληθυσμού άλλαξε ριζικά. Οι Σλαβομακεδόνες βρέθηκαν διαμοιρασμένοι στα εδάφη των τριών βαλκανικών χωρών, ωστόσο το κίνημα για την εθνική τους αυτοδιάθεση συνέχισε τη δράση του. Το επαναστατικό ΚΚΕ της περιόδου 1924-1926, υπό την ηγεσία του Παντελή Πουλιόπουλου, υπεράσπισε με σθένος και τεράστιο κόστος το δικαίωμα αυτού του λαού στην αυτοδιάθεση, μέχρι και της δημιουργίας ξεχωριστής κρατικής οντότητας, απέναντι στην καταπίεση των τριών αστικών τάξεων. Στη συνέχεια όμως, η σταλινοζαχαριαδική ηγεσία «ξέχασε» το ακανθώδες αυτό ζήτημα, για να το «θυμηθεί» μόνο συγκυρικά, κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου, για τις ανάγκες του ΔΣΕ.

Ακόμα όμως και αυτή η ζαχαριαδική «παράδοση» σχετικά με το Μακεδονικό πετιέται στα σκουπίδια από τη σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ και τον Δ. Κουτσούμπα, ο οποίος (σε τηλεφωνική συνομιλία του με τον Τσίπρα) έσπευσε να απορρίψει την ονομασία «Μακεδονία του Ίλιντεν», ευθυγραμμίζόμενος για πολλοστή φορά με την αστική προπαγάνδα. Έτσι, διαγράφει αυθαίρετα ακόμα και πολύ πρόσφατη απόφαση της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Φεβρουάριος 2011), στην οποία αναγνωρίζεται ότι μετά το 1945, στη Γιουγκοσλαβία του Τίτο, οι Σλαβομακεδόνες ολοκληρώθηκαν ως έθνος. Επίσης, το 1952, στην πολιτική προσφυγιά στις ανατολικές χώρες μετά την ήττα στον Εμφύλιο, το ΚΚΕ οργάνωσε τους Σλαβομακεδόνες, μέλη και υποστηρικτές του, σε μια οργάνωση που ονομάστηκε «Ίλιντεν» (!).

■ Πάννης Χαλάς

75 Χρόνια από τον θάνατο του Παντελή Πουλιόπουλου

Πριν από 75 χρόνια έφυγε από τη ζωή ο επαναστάτης και σημαντικότερος Έλληνας θεωρητικός του μαρξισμού, Παντελής Πουλιόπουλος. Ο Πουλιόπουλος γεννήθηκε το 1900 στην Θήβα, όπου και μεγάλωσε. Το 1919 πέρασε στη Νομική Σχολή Αθηνών και γρήγορα ενστερνίστηκε την ιδεολογία του επαναστατικού μαρξισμού και έγινε μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος, το οποίο είχε ιδρυθεί ένα χρόνο πριν. Το 1920 στρατεύτηκε στο μέτωπο τις Μικράς Ασίας και εκεί μπήκε σε οργανωμένο πυρήνα στρατιωτών του Σ.Ε.Κ.Ε., τηρώντας επαναστατική - διεθνιστική στάση και κάνοντας αντιπολεμική και αντι-ιμπεριαλιστική προπαγάνδα. Συνελήφθη και στάλθηκε στο στρατοδικείο με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας». Δραπέτευσε από τις φυλακές με την κατάρρευση του Μετώπου, παρασύροντας και πείθοντας τον δεσμοφύλακα του Βασίλη Νικολινάκο, ο οποίος θα αναδεικνυόταν και αυτός σε στέλεχος του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκιισμού.

Με την επιστροφή του στην Αθήνα δημιούργησε την Ένωση Παλαιών Πολεμιστών, που εξελίχθηκε σε ένα πλατύ μαζικό κίνημα, οργανωμένο σε επιτροπές πανελλαδικά. Στα 1924 γίνεται ο πρώτος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ (βλ. άρθρο για το ΣΕΚΕ στο παρόν φύλλο της Ε.Π.). Στο μεταξύ είχε μάθει μόνος του περί τις δέκα ξένες γλώσσες. Στις αρχές του 1925 συλλαμβάνεται για την θέση που

επεβλήθη από την Βαλκανική Ομοσπονδία των ΚΚ στο ΚΚΕ περί Ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης. Υπεραμύνθηκε σ' έναν φλογερό λόγο των διεθνιστικών θέσεων στα πλαίσια της υπεράσπισης των εθνικών μειονοτήτων και της αυτοδιάθεσης των λαών. Στις 22 Φεβρουαρίου 1926, όταν συνεχίστηκε η δίκη, οι κατηγορίες κατέπεσαν, αλλά οι κατηγορούμενοι εξορίστηκαν. Ο Πουλιόπουλος εξορίστηκε στη Φολέγανδρο και αφέθηκε ελεύθερος στα τέλη Αυγούστου.

Τον Σεπτέμβριο του 1926 ο Πουλιόπουλος παρατήθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ, καθώς κατά την απουσία του η σταλινική φράξια των Χαϊτά - Ζαχαριάδη - Σιάντου είχε επικρατήσει στο ΚΚΕ. Τον Μάρτιο του 1927 τέθηκε εκτός της Κεντρικής Επιτροπής και αργότερα τον ίδιο χρόνο εκτός κόμματος. Ίδρυσε την Αριστερή Αντιπολίτευση στο ΚΚΕ, η οποία αργότερα σχημάτισε την Ενωμένη Αντιπολίτευση, η οποία διαγράφηκε από το ΚΚΕ τον Δεκέμβριο του 1928. Ο Πουλιόπουλος ήταν από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ που υιοθέτησαν τις θέσεις της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης που είχε δημιουργηθεί από τον Λέον Τρότσκι.

Την περίοδο 1927-1929 εκπαιδεύει μια ομάδα νεαρών δικηγόρων, με σκοπό να υποστηρίξουν αγωνιστές της εργατικής τάξης που διώκονται. Ως δικηγόρος υπερασπίζεται εργάτες απέναντι στους εργοδότες τους, διδασκωτές που συλλαμβάνονται, σωματεία που διαλύονται αυθαίρετα, διανοούμενος

και φοιτητές που οδηγούνται στα αστυνομικά τμήματα και σέρνονται στα δικαστήρια με βαριές κατηγορίες.

Ευθυγραμμίζεται με τον Τρότσκι και τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση για την ανάγκη νέων κομμάτων και νέας Διεθνούς (4η Διεθνής), η οποία θα ιδρυθεί τελικά το 1938. Το 1934 ο Παντελής Πουλιόπουλος και ο Μιχάλης Ράπτης (Πάμπλο) ίδρυσαν την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), η οποία το 1937, κατόπιν ενοποίησης με την ομάδα του «Νέου Δρόμου» μετονομάστηκε σε Ενιαία ΟΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ).

Τον Αύγουστο του 1936, επί δικτατορίας Μεταξά, ο Πουλιόπουλος πέρασε στην παρανομία. Το 1938 συνελήφθη και στάλθηκε στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας, όπου έμεινε έγκλειστος στο θάλαμο των ιδιαίτερα επικίνδυνων. Από την Ακροναυπλία μεταφέρεται το 1942 στο στρατόπεδο της Λάρισας. Ένα χρόνο αργότερα, οι αντάρτες ανατίναξαν μια σήραγγα στο Κουρνούβο. Στις 6 Ιουνίου του 1943, η ιταλική κυβέρνηση διέταξε να εκτελεστούν 106 κρατούμενοι για αντίποινα. Ο Π. Πουλιόπουλος μίλησε στο απόσπασμα των ιταλών φαντάρων για διεθνισμό, σοσιαλισμό και την επανάσταση, οι φαντάροι κατέβασαν τα όπλα, προτού τον πυροβολήσει ο ιταλός αξιωματικός.

Ο Π. Πουλιόπουλος έζησε και πέθανε αφοσιωμένος στον αγώνα υπέρ των αδικημένων και για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης. Μετέφρασε στα ελληνικά το *Κεφάλαιο*

και την *Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας* του Καρλ Μαρξ, την *Προδομένη Επανάσταση* του Τρότσκι, τον *Ιστορικό Υλισμό* του Μπουχάριν και διάφορα άλλα έργα. Συνέγραψε το εξαιρετικής σημασίας θεωρητικό έργο *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα*; στο οποίο εφάρμοσε το νόμο της συνδυασμένης και άνισης ανάπτυξης στη μελέτη της ιστορίας της χώρας μας, βγάζοντας πολιτικά συμπεράσματα για το καπιταλιστικό στάδιο της εποχής και την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Για όλο του το έργο και τη συνολική του παρουσία στην πολιτική ζωή της χώρας μας, ο Παντελής Πουλιόπουλος κατέχει μια θέση μεταξύ των μεγάλων μαρξιστών επαναστατών της εποχής του, του βεληνεκούς του Λένιν, του Τρότσκι και της Ρόζα Λούξεμπουργκ.

Η εξέγερση του Μάη του 1968 (μέρος β')

Μετά τον άθλιο συμβιβασμό του ΚΚ Γαλλίας με την κυβέρνηση Πομπιντού, δηλαδή την ανοιχτή προδοσία της εξέγερσης του Μάη, τα στελέχη της CGT και όλος ο μηχανισμός του ΚΚΓ έπρεπε αμέσως να τηρήσουν και να υλοποιήσουν τα συμφωνηθέντα. (βλ. *Ε.Π.* Μαΐου 2018)

Οι εργαζόμενοι, όμως, τον απέρριψαν και τους αποδοκίμασαν, κάνοντας λόγο για μία νέα προδοσία. Η απεργία συνεχίστηκε για μια ακόμα βδομάδα. Η απόρριψη των συμφωνιών έβαζε ακόμη πιο επιτακτικά το ζήτημα της εξουσίας. Ωστόσο δεν ήταν σαφές το πώς θα μπορούσαν οι εργάτες να κινηθούν για την κατάληψή της εξουσίας. Το κίνημα δεν είχε την ισχυρή, ριζωμένη ηγεσία που χρειαζόταν για να το οδηγήσει εκεί, μέσα από μια αποτελεσματική στρατηγική και τακτική, μέσα από μια νέα ανάπτυξη των δομών αυτοργάνωσης και κυρίως την ενοποίησή τους, ώστε να προκύψει μια «δυναμική εξουσία», να οδηγηθεί η πάλη σε ανώτερο επίπεδο, στο κατώφλι της επαναστατικής κατάληψης της εξουσίας. Το ΚΚΓ ήλεγχε την εργατική τάξη, σε αντίθεση με τη μικρή επιρροή της Άκρας Αριστεράς.

Στις 30 Μάη, ο Ντε Γκολ εκμεταλλεύθηκε αυτό το «αδιέξοδο» του κινήματος, ώστε να τρομοκρατήσει και να πλώσει, μιλώντας για κίνδυνο «ολοκληρωτικού κομμουνισμού» – και καλώντας σε διαδηλώσεις υπέρ του καθεστώτος, που πραγματοποιήθηκαν με 500.000 συμμετέχοντες (εύπορος, αστούς και μικροαστούς, «νοικοκυραίους» κ.λπ., που στη διάρκεια των γεγονότων είχαν μείνει κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους). Ξεκίνησε μια επιχείρηση διάλυσης των κατακτήσεων του κινήματος, ένα όργιο με βίαιες ανακαταλήψεις εργοστασίων, απαγόρευση και ποινικοποίηση διαδηλώσεων, απαγόρευση των τροτσιστικών, μαοϊκών και γενικά ακροαριστερών οργανώσεων, του «Κινήματος 22 Μάη» και άλλων.

Στα τέλη του Ιούνη έσβησαν και οι τελευταίες εστίες αγώνα. Επόμενος σταθμός ήταν οι εκλογές που είχε προκηρύξει ο Ντε Γκολ, τις οποίες ανέμεναν με ανυπομονησία τόσο το ΚΚ όσο και οι σοσιαλδημοκράτες. Ωστόσο ο Ντε Γκολ νίκησε, η κατάσταση ομαλοποιήθηκε και το άμεσο ρήγμα προς τη σοσιαλιστική επανάσταση στη Γαλλία έκλεισε.

Ο διεθνής αντίκτυπος και η παγκόσμια άνοδος του κινήματος

Ο Μάης πυροδότησε μια μεγάλη άνοδο του παγκόσμιου εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος σε μια σειρά από χώρες. Κύματα ριζοσπαστικών αγώνων και εξεγέρσεις της νεολαίας και των εργατών εξαπλώθηκαν σε Ιταλία, Μεξικό, Δυτική Γερμανία, ΗΠΑ, κ.ά. Σημαντικές κινητοποιήσεις – εκρήξεις υπήρ-

ξαν και στην Ελλάδα (όπου το κίνημα είχε προπορευτεί με τα Ιουλιανά του 1965 και θα επανερχόταν με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1973), αλλά και στα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ενάντια στην σταλινική γραφειοκρατία και στην ασφυκτική επιτήρηση-καταπίεση του Κρεμλίνου (Τσεχοσλοβακία – Άνοιξη της Πράγας 1968, Πολωνία 1970).

Η άνοδος των εργατικών αγώνων, οι εξεγέρσεις σε Ευρώπη, Λατ. Αμερική, Αφρική και Ασία, οι επαναστάσεις σε αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, όλο αυτό που συνοπτικά ονομάζεται «Μάης του '68» ή επαναστατικό κύμα 1965-1975, αποτέλεσε ένα άλμα της παγκόσμιας επανάστασης, έβαλε τη σφραγίδα του στην Ιστορία. Σήμαινε μια αλλαγή των συσχετισμών μεταξύ της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων αφενός και της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού αφετέρου, σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι μεγάλες αλλαγές που επέφερε ο Μάης του '68 είναι:

1. Η κρίση του ιμπεριαλισμού και της γραφειοκρατικής εξουσίας. Η ανάπτυξη εργατικών αγώνων, οι εξεγέρσεις και η ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κινήματος στις ιμπεριαλιστικές χώρες είχε ως αποτέλεσμα μια σημαντική άνοδο του βιοτικού επιπέδου των μαζών και μια αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ της εργατικής και της αστικής τάξης. Για μια ακόμα φορά αποδείχτηκε ότι σημαντικές κατακτήσεις ή πραγματικές προοδευτικές μεταρρυθμίσεις υπέρ των εργαζομένων, αποσπώνται μόνο με τον ριζοσπαστικό ταξικό αγώνα, εντέλει με την απειλή της επανάστασης, που υποχρεώνει το κεφάλαιο σε σοβαρές παραχωρήσεις – και όχι με τον εκλογικό κρετινισμό και την αιώνια «συσσώρευση δυνάμεων» των ρεφορμιστών.

Ταυτόχρονα με την κρίση του ιμπεριαλισμού, είχαμε μια επιδείνωση της κρίσης της γραφειοκρατικής εξουσίας στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού», λόγω: α) της ανόδου των επαναστάσεων στις εξαρτημένες χώρες και του βρώμικου ρόλου που έπαιξε η γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ απέναντι σ' αυτές, β) της ανόδου των εργατικών αγώνων στις ιμπεριαλιστικές χώρες, της αναβίωσης της σοσιαλιστικής επανάστασης, γ) της ρήξης Κίνας-ΕΣΣΔ, καθώς και των αγώνων στην Ανατολική Ευρώπη, της δράσης πρωτοποριών στις εξαρτημένες χώρες, έξω από τα πλαίσια του δόγματος της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό.

2. Η κρίση των ρεφορμιστικών κομμάτων. Ήδη πριν από το κύμα του Μάη '68, είχε αρχίσει μια αμφισβήτηση της κυριαρχίας των ρεφορμιστικών κομμάτων (σοσιαλδημοκρατία, σταλινικά ΚΚ). Σε πολλές εξαρτημένες χώρες υπήρξε ρήξη μ' αυτά και ανάδειξη νέων δυνάμεων, κεντριστικών ή επαναστατικών

(π.χ. Κούβα) ή μιας πρωτοπορίας μέσα στα ΚΚ που αμφισβήτησε στην πράξη την «ειρηνική συνύπαρξη» (Βιετνάμ). Αυτό οφειλόταν στην αντίληψη ότι τα ρεφορμιστικά κόμματα δεν οδηγούν στην ανατροπή του καπιταλισμού, όσο και στην προδοτική τους στάση απέναντι στις επαναστάσεις στις εξαρτημένες χώρες.

Οι αιτίες της κρίσης των ρεφορμιστικών κομμάτων μπορούν να συνοψιστούν: α) Στην άνοδο των αγώνων, της μαχητικότητας των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. β) Στην σταδιακή εξάντληση της μεταπολεμικής ανάπτυξης και το πλεόνασμα της στροφής προς το μακρύ κύμα κάμψης (τέλη δεκαετίας '60 – αρχές δεκαετίας '70), που περιόριζε τους ελιγμούς των ρεφορμιστών και τα οδηγούσε σε μια πορεία πλήρους ενσωμάτωσης στα σχέδια του κεφαλαίου, του αστικού κράτους, του ιμπεριαλισμού, προκειμένου να διατηρηθούν στο πολιτικό προσκήνιο. γ) Στην κρίση της γραφειοκρατικής εξουσίας στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού». δ) Στην εμφάνιση μιας μαζικής πρωτοπορίας αγωνιστών, ιδιαίτερα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, που κινούνταν έξω απ' αυτά τα κόμματα.

3. Η νέα πλατιά πρωτοπορία – Η ενίσχυση της άκρας αριστεράς και των επαναστατών μαρξιστών της 4ης Διεθνούς. Το κυριότερο χαρακτηριστικό του κύματος του Μάη του '68 είναι το τελευταίο που αναφέρθηκε: η εμφάνιση μιας νέας μαζικής πρωτοπορίας, απόρροια της διεθνούς ανόδου των αγώνων όσο και της οξυμένης κρίσης του συστήματος και των παραδοσιακών εργατικών κομμάτων. Σ' αυτή εντάσσονταν τα ριζοσπαστικοποιημένα στρώματα που είχαν μπει στη δράση, με ένα τμήμα τους να οργανώνεται και στην Άκρα Αριστερά. Αυτή η πρωτοπορία μετατόπισε το συσχετισμό δύναμης μέσα στο εργατικό κίνημα σε βάρος του ρεφορμισμού.

Βέβαια, δεν ήταν στο σύνολό της επαναστατική ή μαρξιστική. Ούτε ο συσχετισμός στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος ανατράπηκε πλήρως υπέρ των επαναστατών. Αυτό εν μέρει οφειλόταν και στις μικρές δυνάμεις απ' όπου εκκινούσε η Άκρα Αριστερά, ιδιαίτερα οι τροτσικιστικές οργανώσεις της 4ης Διεθνούς, όταν εμφανίστηκε αυτή η πρωτοπορία, μετά από σχεδόν τέσσερις δεκαετίες απομόνωσης ή και αποδεκατισμού και φυσικής εξόντωσης του ανθού του εργατικού και επαναστατικού κινήματος από τη συνδυασμένη αντίδραση της αστικής τάξης, του φασισμού, του σταλινισμού και του ιμπεριαλισμού.

Ωστόσο, η εμφάνισή της έδωσε τη δυνατότητα να ενδυναμωθούν κεντριστικές (μαοϊκές κ.λπ.) και τροτσικιστικές οργανώσεις

(ιδιαίτερα η 4η Διεθνής), να βγουν από το περιθώριο και την αναγκαστικά περιορισμένη μέχρι τότε δράση τους.

4. Η αναγέννηση του μαρξισμού. Ο Μάης του '68 κατάφερε σημαντικά πλήγματα στις μέχρι τότε ρεφορμιστικές αναθεωρήσεις του μαρξισμού. Εμπλούτισε τον μαρξισμό, την επαναστατική στρατηγική και τακτική. Αρχικά χτύπησε τη ρεφορμιστική στρατηγική, που απεμπολούσε την επανάσταση ή την ανέβαλλε για ένα εντελώς ακαθόριστο μέλλον. Το ίδιο έκανε και με τη θεωρία της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό. Κατέρριψε τη θεωρία της ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης μέσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, που από το γεγονός των ηττών ή της ιστορικής καθυστέρησης της σοσιαλιστικής επανάστασης επί σχεδόν μια εικοσαετία, αναιρούσε τον επαναστατικό ρόλο της εργατικής τάξης. Τέλος, συνέτριψε τις διάφορες θεωρίες που υποβάθμιζαν το ρόλο της εργατικής τάξης στις εξαρτημένες χώρες και υπερτόνιζαν άλλες τακτικές (ανταρτοπόλεμος κ.λπ.) ή απέκλειαν τη δυνατότητα νίκης του προλεταριάτου στα αστικά κέντρα.

Ουσιαστικά, όμως, ο Μάης του '68, όπως και κάθε μεγάλο κίνημα εργατικών αγώνων, εξεγέρσεων και επαναστάσεων, συνέτριψε τους μύθους και τις αφηγήσεις των καταπιεστών ότι οι καταπιεζόμενοι αδυνατούν να αλλάξουν τα πράγματα, ότι ο καπιταλισμός και η ταξική κοινωνία θα είναι αιώνια, ότι η επανάσταση είναι μία ουτοπία – αυτή ίσως είναι η μεγαλύτερη συνεισφορά του.

Όπως ακριβώς ο Μάης του '68 πήρε και συνέχισε το νήμα της ταξικής πάλης από τις επαναστάσεις και τους ταξικούς αγώνες του 1917-23, του Μεσοπολέμου, του 1944-49, έτσι και σήμερα το παγκόσμιο προλεταριάτο, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να συνεχίσουμε την ιστορική εξέλιξη, να δώσουμε ανυποχώρητους ταξικούς αγώνες για την αποδέσμευσή μας από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, από την απειλή της γενίκευσης του πολέμου, της οικολογικής καταστροφής, ενός κράτους έκτακτης ανάγκης ενάντια στις ελευθερίες μας, μιας αστικής παρακμής που παρασέρνει στην άβυσσο κάθε κατάκτηση, δικαίωμα, ηθική και ανθρώπινη αξία. Αιώνιας επαναστάσεων και πολέμων δεν ήταν μόνο ο 20ός, αλλά θα είναι και ο 21ος.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε η σειρά εκδηλώσεων που πραγματοποίησε η Ο.Κ.Δ.Ε. σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Κρήτη, ώστε να τιμήσει τα 50 χρόνια, που συμπληρώνονται φέτος, από τη μεγαλειώδη εξέγερση του Μάη του '68. Ο Γαλλικός Μάης έχει περάσει στην ιστορία ως ένα από τα σημαντικότερα επαναστατικά γεγονότα της μεταπολεμικής περιόδου. Στις εκδηλώσεις συμμετείχαν ομιλητές από όλο το φάσμα της αριστεράς, πανεπιστημιακοί, εργαζόμενοι και φοιτητές, οι οποίοι, μέσα από τις αναλύσεις και ο καθένας από τη σκοπιά του, παρουσίασαν τα διαχρονικά διδάγματα του Μάη και την επικαιρότητά τους στο σήμερα.

Μέσα από την πλούσια συζήτηση, τα μέλη και οι φίλοι της Ο.Κ.Δ.Ε. είχαν την ευκαιρία να ακούσουν πώς ο αγώνας των φοιτητών, που ξεκίνησε ενάντια στην εισβολή της αστυνομίας στο Καρτιέ Λατέν και στη Σορβόνη, πολύ γρήγορα γενικεύτηκε, συμπαρασύροντας ολόκληρη την εργατική τάξη, μαθητές, ανέργους, αλλά και πλατύτερα στρώματα. Η νεολαία έγινε πυροκροτητής μιας εξέγερσης, με εξαιρετικά βίαιες συγκρούσεις με τους μηχανισμούς καταστολής του αστικού κράτους. Έγιναν

Μάης 1968: 50 χρόνια μετά, εμπρός για έναν νέο επαναστατικό Μάη

απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων, διαδηλώσεις στους δρόμους, στο Παρίσι και σε όλη τη χώρα. Το καπιταλιστικό κράτος παρέλυσε για πολλές εβδομάδες και ξαναστηρίχτηκε τελικά στα πόδια του χάρη όχι τόσο στις δικές του δυνάμεις, όσο στην προδοσία της συνδικαλιστικής και ρεφορμιστικής γραφειοκρατίας, που έλεγχε την πλειοψηφία της εργατικής τάξης.

Ιδιαίτερα σημεία στις συζητήσεις αποτέλεσαν: α) Η κρίση του ιμπεριαλισμού και της γραφειοκρατικής εξουσίας στην ΕΣΣΔ και την ανατολική Ευρώπη, β) Η κρίση των ρεφορμιστικών κομμάτων, γ) Η νέα «πλατιά πρωτοπορία» – Η ενίσχυση της άκρας αριστεράς και των επαναστατών μαρξιστών της 4ης Διεθνούς, δ) Η αναγέννηση του μαρξισμού, ε) Ο διεθνής αντίκτυπος και η παγκόσμια άνοδος του κινήματος.

Ο Μάης πυροδότησε μια μεγάλη άνοδο του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος σε πολλές χώρες. Κύματα ριζοσπαστικών αγώνων και εξεγέρσεις της νεολαίας και των εργατών

εξαπλώθηκαν σε Ιταλία, Μεξικό, Δυτική Γερμανία, ΗΠΑ και αλλού, αλλά και στην Ελλάδα (όπου το κίνημα είχε προπορευτεί με τα Ιουλιανά του 1965 και θα «επανερχόταν» με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973) και στα δήθεν «σοσιαλιστικά» καθεστώτα, ενάντια στη σταλινική γραφειοκρατία και στην ασφυκτική επιτήρηση-καταπίεση του Κρεμλίνου (Τσεχοσλοβακία – Άνοιξη της Πράγας 1968, Πολωνία 1980). Η άνοδος των εργατικών αγώνων, οι εξεγέρσεις σε Ευρώπη, Λατινική Αμερική, Αφρική και Ασία, οι λαμπρές επαναστάσεις σε αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, όλο αυτό που συνοπτικά ονομάζεται «Μάης του '68» ή επαναστατικό κύμα 1965-1975 αποτέλεσε ένα άλμα της παγκόσμιας επανάστασης, έβαλε τη σφραγίδα του στην Ιστορία. Σήμαινε μια αλλαγή των συσχετισμών μεταξύ της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων αφενός και της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού αφετέρου, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Εκδηλώσεις-συζητήσεις και προβολές ταινιών αφιερωμένες στον Γαλλικό Μάη πραγματοποιήθηκαν και σε κοινωνικούς χώρους (σχολές κ.ά.).

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ (β' μέρος)

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Ο Παντελής Πουλιόπουλος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ

Στα 1924, το Γ' Έκτακτο Συνέδριο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (Κομμουνιστικού) αποφάσισε τη μετονομασία του σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ) και ο Παντελής Πουλιόπουλος εξελέγη γενικός γραμματέας. Με την απομάκρυνση της σοσιαλιστικής δεξιάς από τις γραμμές του κόμματος, το ΚΚΕ γίνεται το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι ακόμη και μαρξιστικό. Η προσπάθεια για να γίνει το ΚΚΕ κόμμα μαρξιστικό συνεχίζεται από τον κεντρικό πυρήνα της παλαιοπολεμτικής ομάδας (Π. Πουλιόπουλος, Γιώργος Νίκολης, Πάννης Μοναστηριώτης), τον Σεραφείμ Μάξιμο και άλλους, που αποτελούν τη μαρξιστική και αριστερή προλεταριακή τάση του ΚΚΕ, με σημαντική απήχηση στις σφυρηλατημένες προλεταριακές οργανώσεις του κόμματος (Πειραιά, καπνεργάτες κ.λπ.).

Στις αρχές του 1925 ο Παντελής Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται μαζί με άλλα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής για το Μακεδονικό, θέμα επίκαιρο και στις μέρες μας. Στη μνημειώδη απολογία του στο στρατοδικείο της παγκαλικής δικτατορίας (Φλεβάρης 1926) υπεράσπισε τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού σε μια κρίσιμη στιγμή του ΚΚΕ, που προκάλεσαν οι διώξεις της ηγεσίας του. Οι συνεχείς όμως καταδιώξεις δεν αφήσαν πολύ χρόνο στην Κεντρική Επιτροπή να ασχοληθεί με την οργάνωση του κόμματος, τη μετατροπή του σε κόμμα ικανό να αντιμετωπίσει, μεταξύ άλλων, και τη διαφαινόμενη σκληρή παρανομία. Στις αρχές του 1925, εκτός του Παντελή Πουλιόπουλου, στη φυλακή βρίσκονται και τα μέλη της Κ.Ε. Θωμάς Αποστολίδης, Κώστας Σκλάβος και Τάκης Φίτσιος, ενώ ο Σεραφείμ Μάξιμος είναι εξορία στη Σκύρο. Στην ευρεία Κεντρική Επιτροπή, που έγινε το Μάιο του 1925, όσοι απέμειναν, εξέλεξαν προσωρινό

γραμματέα, στη θέση του Πουλιόπουλου, τον Ελευθέριο Σταυρίδη.

Τα πολλά και μεγάλα εμπόδια δεν επιτρέπουν να επικρατήσει η τάση της μαρξιστικής ανάπλασης του ΚΚΕ. Τα σημαντικότερα από αυτά τα εμπόδια ήταν: Η μεγάλη συρροή μικροαστικών και λούμπεν προλεταριακών στοιχείων στις γραμμές του ΚΚΕ, η χαμηλή θεωρητική-πολιτική στάθμη των στελεχών και μελών του και η μεγάλη σύγχυση που επικρατούσε, η μερική και προσωρινή σταθεροποίηση του καπιταλισμού (κάμψη του παγκόσμιου επαναστατικού κύματος), οι πρώτες σοβαρές διώξεις από την παγκαλική δικτατορία και –το σημαντικότερο– η περιπλοκή της μακρόχρονης εσωτερικής κρίσης του ΚΚΕ με τις εκδηλώσεις του γραφειοκρατικού εκφυλισμού του πρώτου εργατικού κράτους στη μετα-λενινιστική (σταλινική) περίοδο και του ιδεολογικού εκφυλισμού της 3ης Διεθνούς. Αυτός ο εκφυλισμός στάθηκε ο αποφασιστικός αντικειμενικός συντελεστής που όχι μόνο δεν επέτρεψε στο ΚΚΕ να γίνει μαρξιστικό αλλά και το έβαλε στο δρόμο του γραφειοκρατικού του εκφυλισμού, που κατέληξε στη θεωρητική άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης και στο σαμποτάρισμά της στην πράξη.

Η «σύσκεψη παραγόντων» και η επανεκλογή του Παντελή Πουλιόπουλου

Ο Παντελής Πουλιόπουλος και τα υπόλοιπα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής απελευθερώθηκαν μαζί με όλους τους άλλους εξόριστους τον Αύγουστο του 1926, όταν ανατράπηκε ο Πάγκαλος. Όμως αυτούς τους μήνες, Σταυρίδης, υποστηριζόμενος και από στελέχη όπως οι Ευτυχιάδης, Χαϊτάς, Ζαχαριάδης, αφήνουν στην άκρη το κεντρικό σύνθημα του κόμματος για Εργατοαγροτική Κυβέρνηση για να υποστηρίξουν την θέση της αριστερής δημοκρατίας. Η θέση αυτή ήταν και η πρώτη δεξιά ολίσηση του ΚΚΕ προς την θεωρία των σταδίων και τις αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις. Τα στελέχη του κόμματος που επέστρεψαν, μαζί με όσους βρίσκονταν στην παρανομία, συγκαλούν μια «Σύσκεψη Παραγόντων», όπως ονομάστηκε, στις 6-8 Σεπτεμβρίου 1926. Ο Παντελής Πουλιόπουλος, ο Παστίας Πατσόπουλος και άλλα στελέχη καταδικάσαν τη γραμμή της αριστερής δημοκρατίας και υποστήριξαν το σύνθημα της προλεταριακής-σοβιετικής δημοκρατίας. Ο Παντελής Πουλιόπουλος εκλέχθηκε πάλι παμψηφεί γραμματέας του κόμματος. Τότε ήταν μόλις 26 ετών. Οι σταλινικές ομάδες δεν δημοσιεύσαν ποτέ τα πρακτικά της διάσκεψης, αλλά τα εξαφάνισαν για να διασώσουν το γραφειοκρατικό τους γόητρο.

Παρ' όλο που επικράτησε η επαναστατική γραμμή στη σύσκεψη, ο Ριζοσπάστης, που βρίσκεται στα χέρια των Χαϊτά-Ευτυχιάδη, εξακολουθεί

να υποστηρίζει τη γραμμή Σταυρίδη. Ο Παντελής Πουλιόπουλος λίγες μέρες μετά την επιστροφή του αντελήφθη ότι η κατάσταση του κόμματος δεν ήταν καλή. Οι σταλινικές φράξιες είχαν αρχίσει να εργάζονται και σε αυτό δεν ήταν αμέτοχος ο μηχανισμός της Γ' Διεθνούς. Η σταλινική γραφειοκρατία είχε ήδη αρχίσει να την προσπάθεια ελέγχου των ΚΚ σε όλο τον κόσμο, χρησιμοποιώντας τα στελέχη που εκπαιδεύει στο «πανεπιστήμιο» στελεχών ΚΟΥΤΒ. Στην Ελλάδα, η πρώτη ομάδα ήρθε το 1924, στην οποία βρισκόταν και ο Ζαχαριάδης, ο επονομαζόμενος Κούτβης). Στις 9/9/1926 ο Πουλιόπουλος παραιτείται, αναχωρεί για την Θήβα (γραμματέας αναλαμβάνει ο Π. Πατσόπουλος) και με γραπτές του επιστολές προς την Κεντρική Επιτροπή ξεκαθαρίζει ότι πρέπει όλο το κόμμα να ανέβει ποιοτικά και να ξεκαθαρίσει από τις γραμμές του τα στοιχεία που το μειώνουν, δηλαδή την πρώτη σταλινική φράξια που υποστήριζε την γραμμή της αριστερής δημοκρατίας. Η κεντρική επιτροπή του Δεκεμβρίου 1926 εξέδωσε απόφαση ζητώντας να τεθεί εκτός κόμματος στο επερχόμενο Συνέδριο ο Παντελής Πουλιόπουλος.

Το Γ' τακτικό συνέδριο και η ενωμένη αντιπολίτευση

Παρ' όλα αυτά, η μαρξιστική τάση δεν θα παρατήσει τη μάχη. Ο Παντελής Πουλιόπουλος δημοσίευσε στον Ριζοσπάστη τέσσερα άρθρα, στα οποία εξηγεί την κατάσταση του κόμματος και τη δουλειά που χρειάζεται για τη συγκρότησή του. Το Μάρτιο του 1927 στο Γ' τακτικό συνέδριο του Κόμματος διαμορφώθηκαν τρεις τάσεις: 1) Η σταλινική, με επικεφαλής τους Χαϊτά, που θα εκλεγεί γραμματέας του κόμματος, Ευτυχιάδη, Ζαχαριάδη, Σκυτάλη, Θεό, Σιάντο και άλλους, 2) η κεντριστική, με επικεφαλής τους Σεραφείμ Μάξιμο, Τάσο Χαίνογλου και Κώστα Σκλάβο και 3) η μαρξιστική ομάδα, με ηγέτες τους Πουλιόπουλο-Πατσόπουλο, που υποστήριξαν ότι πρέπει να γίνουν γνωστά στο ΚΚΕ τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι. Η σταλινική ομάδα πλειοψήφησε, όμως οι τρεις κεντριστές που επιλέχθηκαν στην νέα Κεντρική Επιτροπή δεν δέχτηκαν τις διαγραφές, καταδικάζοντας την απόφαση να βρεθεί ο Πουλιόπουλος εκτός κόμματος.

Η μαρξιστική τάση συνέχισε την πάλη της, τον Ιούνιο του 1927 κυκλοφορεί το φυλλάδιο Νέο Ξεκίνημα και η σύγκρουση επεκτάθηκε σε ολόκληρο το κόμμα. Στην Α' Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής (20-25 Ιούλη 1927) οι σταλινικοί ζήτησαν την διαγραφή της ομάδας Πουλιόπουλου. Τα τρία μέλη της Κ.Ε. που προέρχονται από την κεντριστική τάση αρνήθηκαν και ζήτησαν τη σύγκληση της Β' Ολομέλειας. Εδώ αρχίζει ο σταλινικός τρόπος αντιμετώπισης των αντιθέσεων με όλες τις ακραίες συνέπειες που συναντάμε και στην μελλοντική πορεία του ΚΚΕ:

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1927 διαγράφεται ο Παντελής Πουλιόπουλος. Τον Νοέμβριο του 1927 οι δύο τάσεις εμφανίστηκαν με κοινές θέσεις και το όνομα «Ενωμένη Αντιπολίτευση». Στις 15 Φεβρουαρίου 1928 συνήλθε η Β' Ολομέλεια στην οποία θα διαγραφούν οι τρεις κεντριστές, αφήνοντας τη σταλινική μόνη κυρίαρχη πάνω σε ένα συντηρημένο κόμμα. Η Ενωμένη Αντιπολίτευση αναγγέλλει την κυκλοφορία του περιοδικού Σπάρτακος σε μια κρίσιμη εποχή για το εργατικό κίνημα, που δεν κυκλοφορεί κανένα περιοδικό της αριστεράς. Ο Παντελής Πουλιόπουλος και η μεγάλη πλειοψηφία της Αντιπολίτευσης προσανατολίζονται στην ιδέα της 4ης Διεθνούς. Το 1934 ιδρύει την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ).

Η επικράτηση του σταλινισμού στο ΚΚΕ

Η πρώτη σταλινική ομάδα του ΚΚΕ εκπροσωπούμενη από τους Χαϊτά, Ευτυχιάδη και Ζαχαριάδη, ύστερα από μια δραματική πάλη με τη μαρξιστική αριστερά –που υιοθετεί αυτή την περίοδο τις απόψεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι στο Ρώσικο ΚΚ– κατορθώνει, όπως είδαμε, να κυριαρχήσει στο κόμμα και να διαγράψει την προλεταριακή μαρξιστική τάση, χρησιμοποιώντας όλες τις μεθόδους και τα μέσα του γραφειοκρατικού σταλινικού μηχανισμού (συκοφαντίες, παραποιήσεις, στραγγάλισμα της εσωκομματικής δημοκρατίας κ.λπ.). Η πολιτική της δεύτερης σταλινικής ομάδας Θέου-Σιάντου-Πηλιώτη-Αλέξη στην περίοδο 1929-1931, προσαρμόζεται ολότελα στην τυχοδιωκτική πολιτική της σταλινικής Κομιντέρν, της «τρίτης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού» με συνθήματα δράσης τις «μαχητικές διαδηλώσεις», τις «γενικές πολιτικές απεργίες», τις «επαναστατικές καθόδους των χωρικών στις πόλεις», κ.λπ. Το Νοέμβριο του 1931 η Εκτελεστική Επιτροπή της Διεθνούς καθαιρεί τη διοίκηση Θέου-Σιάντου κ.λπ. και διορίζει την ομάδα Ζαχαριάδη. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για τη μακρόχρονη και μονοθητική βασιλεία του «μεγάλου αρχηγού».

Αναμφισβήτητα, το ντοκουμέντο που στάθηκε το κορυφαίο σημείο για να πλεχθεί ο σταλινικός μύθος του «μεγάλου αρχηγού» είναι οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ (1934). Στην πραγματικότητα, οι αποφάσεις αυτές, διαποτισμένες από το πνεύμα της λαϊκομετωπικής πολιτικής ταξικής συνεργασίας που ακολούθησε το ΚΚΕ στην περίοδο 1934-1956, (και μετά τη απομάκρυνση του Ζαχαριάδη), οδήγησαν στις χειρότερες ήττες που γνώρισε το ελληνικό εργατικό κίνημα μέσα στις ευνοϊκότερες εθνικά και διεθνώς αντικειμενικές συνθήκες για την προλεταριακή επανάσταση (κρίση Μεσοπολέμου, αποσταθεροποίηση της αστικής εξουσίας, άνοδος των ταξικών αγώνων τη δεκαετία του 1930, Κατοχή-Αντίσταση)...

▼ Τετρασέλιδο της Ο.Κ.Δ.Ε. για τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

